

Giới thiệu Thuần Chủ

Thể loại: Hiện đại, truyện 18 cấm □

Số chương: 19+ còn tiếp....

Converter + raw: Vespertine (Koanchay)

Editor: may18

Giới thiệu vắn tắt nội dung:

Kim chủ Tàn Mặc

Chim hoàng yến hấn nuôi là Trần Nghiênn.

Có ai ngờ được, người mà hấn bỏ tiền ra dường như sủng vật thể mà có ngày lại dám cắn ngược lại hấn.

Spoil: *siêu sủng, hài,...*

nam chính khó ở >< nữ chính còn khó ở hơn (o"▽"o)

tính tình của cả hai đều cực kỳ xấu, đã thế còn yêu nhau, yêu nhau nhưng không chịu nói ra, không nói ra còn giả vờ đối chọi nhau, khinh bỉ nhau,...

Vậy sống chung làm sao? Về sau thế nào? Ai sẽ phải thoả hiệp? Hãy đón đọc ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nhà mới

#Editor: May18 (Thích đào hố!)

#raw: Vespertine (Koanchay)

#Thuanchu

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Trì Nghiênn nhìn căn hộ chung cư hoành tráng trước mắt. Đây là căn hộ có diện tích lớn nằm trên tầng cao nhất của toà chung cư, cấu trúc đạt chuẩn, ước chừng cũng phải rộng hơn 400 m2.

Phòng khách rộng thênh thang chiếm hơn 100m2, nối liền với phòng bếp, quầy bar khu thư giãn, dư lại là một gian phòng làm việc cực lớn, một phòng quần áo, phòng tắm trong phòng ngủ chính, ở phòng khách cũng có toilet và một gian thư phòng. Trên tầng còn có một sân thượng rất rộng.

Vị trí địa lý toà chung cư ưu việt, nằm ở vào tắc đất tắc vàng, trung tâm khu phố thương mại, dựa theo thị trường hiện giờ chắc chắn giá cả đã cao đến kinh người.

Trì Nghiênn vào nhà, đặt chân giữa căn nhà cẩn thận quan sát bốn phía.

Trong căn hộ màu sắc chủ đạo chỉ gồm ba màu: trắng đen và ghi, những đường viền trang trí bằng kim loại có thể nhìn thấy khắp mọi nơi; ngay cả màu nền trong phòng cũng là màu xám, hoàn toàn không có bầu không khí ấm áp trong gia đình.

Thật hiện đại, cũng thật thương vụ.

Đây là nhận xét của Trì Nghiênn đối với ngôi nhà, mặc dù cấu trúc là do một tay chủ đầu tư thiết kế, nhưng thông qua từng mảnh đồ trang trí lạnh lẽo kia, cô cũng có thể bắt gặp thâm mỹ lãnh cảm của chủ nhân chung cư này.

Nghe nói đây là nơi ở của cô lúc trước, mà cũng là sau này; nhưng nhìn quanh bốn phía cô không tìm thấy bất cứ cảm giác quen thuộc nào.

Phòng cất giữ quần áo nằm trong phòng ngủ, trong phòng xếp đầy những bộ đồ, giày hàng hiệu, tất cả đều size của cô.

Trong những ngày nằm viện nhàm chán để giết thời gian cô đành đọc những quyển tạp chí, mà những bộ quần áo treo ở đây hầu như đều là những mẫu mới nhất trên các tạp chí ấy, có lẽ cũng chưa qua bao lâu.

Thậm chí ngay cả đôi dép lê trên chân cô cũng đồ mới, mới đến nỗi ngay cả mác size gắn dưới đế dép đều quên xé đi.....

Căn hộ rộng lớn là thế nhưng nơi nào có dấu vết của cô?

"Cô Tri, đây là mật mã WiFi trong nhà, đây là mật khẩu, còn có số điện thoại trong nhà..... Tôi đều viết hết ở đây cho cô."

Nhất thời Tri Nghiên hơi sùng sốt, Phương Hằng đưa một tờ ghi chú cho cô.

Trên tờ giấy ghi từng mục đầy số rõ ràng, đều là những thứ Tri Nghiên có thể sẽ dùng đến: WiFi, mật khẩu nhà, số điện thoại trong nhà..... Thậm chí còn có cả số điện thoại đặt hàng của những tiệm ăn gần đây.

Không hổ là trợ lý tri kỷ của Tần Mặc.

"Rất đầy đủ, cảm ơn." Tri Nghiên tiếp nhận tờ ghi chú từ tay Phương Hằng, mở điện thoại, lúc này cô mới phát hiện ra điện thoại di động của mình không có sóng.

Phương Hằng thấy cô nghi hoặc thì vội vàng lên tiếng nói: "Lúc trước điện thoại của cô bị rút xuống bể, chiếc này là Tần tổng phân phó tôi mua giúp cô."

Tri Nghiên lập tức hiểu rõ: "Vậy danh bạ trước đó đâu?"

"Điều này tôi cũng không rõ, sim điện thoại là do Tần tổng đưa."

Tri Nghiên không nói thêm gì nữa.

Qua một lát Phương Hằng lại nói thêm: "Cô Tri, cô có gì muốn phân phó không? Nếu không còn, tôi cũng nên trở về công ty."

"Không ngồi lại uống ly nước sao?"

"Không đâu, công ty còn rất nhiều việc."

"Vậy tôi tiễn cô." Tri Nghiên tiễn trợ lý Phương ra cửa.

Một mình đối mặt với căn hộ rộng lớn xa lạ, Tri Nghiên đi dạo quanh một vòng rồi quyết định trước đi tắm đã.

Phòng tắm rộng rãi phong cách bày trí chuyên nghiệp khuôn mẫu, gạch lát sàn là đá cẩm thạch sẫm màu phối với bồn rửa mặt bằng sứ trắng đáng trụ đứng, vẫn là phong cách nhất quán lãnh đạo.

Đồ dùng hằng ngày của Tri Nghiên đều bỏ lại ở bệnh viện lúc trước rồi, đang tắm rửa cô bỗng chợt ý thức được một điều: trong phòng tắm này ấy nhưng không có bất kỳ mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm của nữ giới.

Đây có lẽ là sơ hở duy nhất.

Không biết là để "giả tạo" rằng cô đã từng sống ở đây hay vẫn là để cho cô sống tiếp ở nơi đây một cách thuận tiện mà những vật dụng hằng ngày trong căn nhà này như bàn chải đánh răng, khăn mặt, áo ngủ, dép lê..... mọi thứ đều đầy đủ cả.

Nhưng riêng mỹ phẩm rửa mặt chăm sóc hằng ngày lại quên mất không chuẩn bị cho cô, còn cả sữa tắm cho nữ giới và dầu gội đầu nữa.

Tri Nghiên quét mắt sang chai sữa tắm giành cho nam giới trong phòng, bao bọc màu đen, trên chai chẳng chịt tiếng Anh vừa nhìn đã khiến cho người ta phải mệt đầu, tuy nhiên mùi hương lại rất dễ ngửi.

Là mùi đặc trưng của gỗ, lẫn trong ấy còn có hương thơm thoang thoảng của cỏ.

Mùi hương đậm chất nam tính, có phần giống như nước hoa; đúng là mùi hương trên người Tần Mặc mà Tri Nghiên ngửi thấy ở bệnh viện mấy lần trước.

Nói đến Tần Mặc, quả thật là tổng tài bá đạo phiên bản đời thực.

Người đàn ông độc thân hoàng kim, vừa là người sáng lập vừa là giám đốc quản lý của công ty có danh tiếng nổi khắp internet, quan trọng nhất đó là, anh ta có dáng người đạt tiêu chuẩn người mẫu, đồng thời còn có một gương mặt vô cùng đẹp trai không góc chết....

Tuy nhiên khác với đa số tổng tài bá đạo khác, Tần Mặc không phải là kẻ vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Anh không phải con ông cháu cha, gia thế bức người, từ nhỏ đã chịu gánh nặng bồi dưỡng sự nghiệp, học và tốt nghiệp ở trường học danh giá, vừa ra xã hội đã nhận được bó lớn tài chính đầu tư lập nghiệp hay được trời ưu ái trong những mối quan hệ giao thiệp.....

Tất cả những thứ ấy đều là do một tay Tần Mặc gây dựng lên bằng bản lĩnh của chính anh.

Những năm này, khoa học kỹ thuật internet phát triển một cách chóng mặt nó cũng là cơ hội cho người trẻ lập nghiệp, mà Tần Mặc là một trong số những người ấy, nói dễ nghe một chút thì đó là tân tăng lớp giàu có, mà nói khó nghe hơn thì đó chỉ là loại nhà giàu mới nổi.

Nhưng Trì Nghiên cảm thấy thật khó để dùng từ "nhà giàu mới nổi" này hình dung Tần Mặc.

Cô không khỏi nhớ đến tình huống lần đầu tiên trông thấy Tần Mặc ở bệnh viện.

Quần âu đen, áo sơ mi xanh tím than, dáng người Tần Mặc cao gầy khoẻ khoắn, khoác trên mình bộ vest đen thẳng thướt, kết hợp khí chất ôn trọng cảm dục toả ra trên người anh, quả thật không khác gì nam chính bước từ trong phim thần tượng ra.

Một người đàn ông như vậy thế mà lại là kim chủ của cô?

Trì Nghiên lau hơi sương mờ phủ trên tấm kính trong phòng tắm đi rồi ngắm nghía mình trong gương: tóc đen, mắt to, mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng; dựa theo thẩm mỹ của đại chúng thì đúng chuẩn "tuyệt sắc mỹ nhân".

Nhưng ngoài vẻ ngoài xinh đẹp dường như cô chẳng còn kỹ năng nào khác.

Trong khoảng hai tháng nằm viện này cô đã nắm rõ được tình cảnh của mình, một sinh viên nghèo ngành nghệ thuật. Chuyên ngành nghệ thuật là một chuyên ngành đắt tiền, trước khi gặp được Tần Mặc, cô là nhân viên phục quán bar, sau khi gặp được Tần Mặc, cô được anh bao nuôi, trở thành chim hoàng yến của anh.

Cứ việc Tần Mặc nói cô là nhân viên phục vụ ở quán bar một cách nhện nhàng băng quơ, nhưng khi Trì Nghiên hỏi anh quá trình gặp nhau của hai người bọn họ thì lại nhận được đáp án là cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm.....

Trì Nghiên nghĩ vậy ắt hẳn không phải là nhân viên phục vụ đơn giản như thế.

Phụ nữ bán tư sắc trong chốn thanh sắc phần lớn là kẻ có cha nằm liệt, mẹ ung thư gan, thiếu thốn tiền bạc trị liệu, hoặc là em trai học giỏi thành tích ưu tú nhưng vì nghèo khó mà tiền đồ vô vọng.....

Trì Nghiên từng uyển chuyển hỏi Tần Mặc thử, liệu bản thân cô có bắt đắc dĩ hay nổi khổ tâm khó nói gì chẳng, nhưng Tần Mặc trả lời cô rằng tất cả người thân của cô đều đã qua đời.

Mặc kệ là hầu rượu quán bar hay leo lên Tần Mặc, hết thấy đều không có người bức bách Trì Nghiên, vậy cô cũng chỉ nghĩ ra được lý do duy nhất —— Tham hư vinh.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chung giường

Editor: may18

#

Tắm rửa một cái. Trì Nghiên cảm thấy cổ họng khát khô nên bèn đi đến phòng bếp tự rót cho mình một ly nước.

Bật đèn phòng bếp lên, ánh sáng choang, thiết bị đầy đủ ngăn nắp, tủ bát là Boffi, đồ điện là Gaggenau. Trì Nghiên giật mình, tại sao chỉ vừa liếc mắt một cái cô đã đọc được vanh vách tên các nhãn hiệu, thật giống như những thứ đồ bày biện trong phòng này cho cô cảm giác xa lạ nhưng chỉ cần nhìn một cái lại phân biệt ra đất rẻ sang hèn.

Có lẽ là mưa dầm thấm đất chăng.

Làm một cô ả ham thích hư vinh, leo lên được kẻ có tiền như Tần Mặc, đối mặt với những thứ xa xỉ ắt hẳn cũng phải lưu tâm một chút.

Trì Nghiên mở tủ lạnh lấy trái dưa chuột, định cắt thành từng lát đắp mặt, sữa rửa mặt kia làm cho làn da cô khá khô khốc.

Vừa đặt trái dưa chuột lên thớt cô bỗng ý thức được một điều, cầm dao trên tay nhưng cô không quen dùng.

Đáng nhẽ một cô gái có xuất thân nghèo khó thì kỹ năng nấu nướng hẳn là một trong những thứ cần thiết, nhưng thật đáng tiếc, hình như cô không có thứ đó.

Là do cô đánh mất trí nhớ mất nên kỹ năng ấy cũng theo đó không còn nữa ư.

Bị mất trí nhớ quả là một chuyện tồi tệ, đặc biệt là với thân phận xấu hổ của cô lúc này; thậm chí cô không biết có nên gọi một cuộc điện thoại cho kim chủ của mình để hỏi xem có cần đợi anh ta trở về ăn tối cùng nhau hay không.

Đúng lúc này di động của Trì Nghiên vang lên, trên màn hình hiển thị tên Tần Mặc.

"Alo ——" Trì Nghiên bắt máy, định hô tên Tần Mặc, nhưng lại cảm thấy có hơi lạ lẫm khó mở miệng.

"Xuất viện rồi?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe lại gọi cảm.

Đó là một chất giọng trầm ổn thuộc đẳng phái nam thành thực, nhưng trong giọng điệu toát vẻ uể oải rã rời, như vừa mới dứt khỏi đồng công việc nặng nề để giành được chút nhàn hạ, chỉ là ngữ khí không thân mật.

Cho nên Trì Nghiên càng không dám gọi thẳng tên Tần Mặc, chỉ đành gắng gượng hồi đáp: "Xuất viện rồi."

Qua chốc lát lại cảm thấy mình hội báo chưa hoàn chỉnh vì thế bổ sung tiếp: "Trợ lý Phương đã đưa tôi về chung cư."

"Vậy được rồi."

Tần Mặc lại dò hỏi ngắn gọn tình huống cô dọn về chung cư. Anh ta nói với cô, đêm nay có xã giao nên có khả năng sẽ về rất muộn, bảo cô không cần chờ.

Thế là Trì Nghiên chọn lấy một bộ đồ trong căn phòng ngập tràn quần áo kia chuẩn bị đi dạo bên dưới chung cư. Tự mình giải quyết bữa tối thuận tiện mua một bộ mỹ phẩm rửa mặt và chăm sóc gì đó.

Lúc đóng lại cửa tủ quần áo cô nhìn thấy ở giỏ đựng đồ cần giặt có một bộ vest và hai chiếc sơ mi trắng.

Đã được trợ lý Phương cung cấp số điện thoại nhưng nghe nói mấy ngày này vừa đúng là ngày nghỉ của họ. Trì Nghiên bèn cầm lấy quần áo cho vào trong một chiếc túi xách theo khi ra ngoài.

Chung cư thuộc loại cao cấp nên quanh nơi đây có đầy đủ mọi thứ, Trì Nghiên vừa ra khỏi chung cư chưa đi được mấy bước đã bắt gặp một cửa tiệm giặt ủi. Gửi quần áo đi giặt, cô tiếp tục đi dạo trung tâm thương mại, dựa theo trí nhớ ở bệnh viện lúc trước tự mua cho mình một bộ mỹ phẩm chăm sóc da Lamer, quay đầu định mua thêm mấy thỏi son thì thẻ ngân hàng trôi định với Wechat lại biểu hiện tài khoản không đủ.

"Quý khách có còn muốn mua hai thỏi son này không ạ?" Chị gái nhân viên trước quầy Givenchy nhìn Trì Nghiên dưới là chân váy hồng nhạt bộ sưu tập mới nhất Dior, trên là túi da CHANEL, không xác định mà mở miệng hỏi lại.

"Không, cảm ơn." Trì Nghiên nhìn chỉ còn 3 chữ số tiền lẻ trong tài khoản Wechat, xấu hổ nói lời từ chối; rồi chợt nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng: bản thân cô có số tích kiệm không, có bao nhiêu trong số tích kiệm? Chỉ là một sinh viên không có thu nhập đã vậy còn học chuyên ngành nghệ thuật đắt đỏ, Trì Nghiên đoán chắc có lẽ bản thân cô không có tiền.

Nhưng nhìn ăn tiêu chính mình lúc trước, còn cả một phòng quần áo nơi chung cư kia, xem ra Tần Mặc rất hào phóng với cô; mỗi tháng tiền tiêu vặt anh ta cung cấp cho cô hẳn rất xènh xang, tất cả đã bị cô tiêu sạch?

Cuối cùng Trì Nghiên cũng không ăn tối ở bên ngoài, chỉ mua chút rau củ ở cửa hàng tiện lợi dưới chung cư rồi trở về. Cô dải sữa chua lên trái cây làm một đĩa salad kết hợp thêm chút ngũ cốc yến mạch gọn nhẹ mà giải quyết xong bữa tối, ăn xong nhắm chán nên xem phim truyền hình trong chốc lát, sau đó thì đi ngủ sớm.

Giường trong phòng ngủ mềm lắm, mềm hơn rất nhiều so với chiếc giường ở bệnh viện kia, nhưng nằm trên giường Trì Nghiên lại không ngủ được. Một người đã mất hết ký ức, bị mất ngủ mà trong đầu lại rỗng tuếch không có gì để nghĩ ngợi, thực sự rất thống khổ. Trì Nghiên cũng không rõ rốt cục đã trải qua bao lâu mới nặng nề đi vào giấc mơ; mở mắt ra lần nữa thì đã là buổi sáng sớm.

Cách lóp to tầm móng manh, Trì Nghiên cảm nhận được sau lưng mình là một thân hình nóng như lửa, bừng mắt liền thấy nửa thân mình đang bị Tần Mặc đè dưới thân.

Bộ pijama lụa tơ tằm màu lam thẫm trên người anh cùng kiểu dáng với cô, một tay đè nặng chặn, một tay đập ở trên vai cô. Trước ngực mở phanh hai cúc áo, để lộ ra xương quai xanh gợi cảm mà xuống bên dưới lại là đường cong cơ bắp rắn rỏi.

Trì Nghiên mặt đỏ ửng bỏ khỏi ngực Tần Mặc bật dậy, ánh mắt không kim được cứ dán về phía anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh ở khoảng cách gần như thế: đường viền hàm sắc nét lồi cuốn, môi mỏng, mũi cao; lúc anh khép đôi mắt lại cái vẻ trầm lặng và lãnh lệ, ánh mắt rạng rỡ nhưng không mất vẻ cứng cỏi thường ngày biến mất...

Đây là một người đàn ông đang ở trong giai đoạn tinh hoa nhất, đồng thời có được một vẻ ngoài bắt mắt và một bộ não tuyệt hảo, không khỏi khiến người người đổ kỵ. Không biết có phải là do ánh mắt ghen ghét của Trì Nghiên quá rõ ràng hay không mà trong phút chốc Tần Mặc đã mở bừng mắt.

" Tỉnh rồi?" Giọng nói khàn khàn lại lười nhác của người đàn ông vừa dậy vào lúc sáng sớm.

"Ừm." Trì Nghiên hơi mắt tự nhiên khẽ cup mắt, nhưng rồi lại thấy ánh mắt Tần Mặc nhìn mình thăm thẳm, trong mắt như chứa thứ gì đó kích động.

"Bác sĩ có dặn không thể vận động kịch liệt không?" Anh lại hỏi, vươn tay sờ cái trán cô: nơi đó có một mảng bị cạo nhẵn giờ đã mọc lổm nhổm tóc, che giấu đi vết sẹo vừa cắt chỉ.

Bàn tay Tần Mặc vuốt ve vết sẹo, có chút buồn buồn, có chút ngưa ngưa; Trì Nghiên ngược mắt liền thấy đối phương đã ngồi dậy, thân hình vạm vỡ đỉnh bạt bao phủ cô, ánh mắt nhìn cô nóng rực.

Trai gái trưởng thành ở cùng một chỗ có một số việc không sớm thì muộn cũng sẽ phát sinh. Tất nhiên Trì Nghiên hiểu được ý tứ trong ánh mắt Tần Mặc, cô trò về một tiếng: "Không", ngay sau đó gương mặt Tần Mặc đã áp sát đến bên cô, hơi thở ấm nóng hoà quyện càng ngày càng gần, cho đến khi hôn lên môi cô.

Một tay anh đỡ lấy gương mặt trắng nõn tron nhẵn của cô kéo cô gần về phía mình, một tay khác chui vào trong vạt áo ngủ lướt từ dưới lên, chuẩn xác chạm đến nơi dưới nách cô.

Bàn tay anh thô ráp, những vết chai mòng ở năm ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt trên làn da non mịn, sau đó nắm trọn lấy nơi đầy đặn không chút che đậy dưới lớp áo ngủ của cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kích cỡ (H)

#Editor: may18

#Wattpad Tuyetvoi_

Hôn có cảm giác như thế nào?

Trước khi Tần Mặc áp bờ môi đến, Trì Nghiên hoàn toàn không hình dung ra; sau khi nhận lấy làn môi của Tần Mặc, trong nháy mắt Trì Nghiên cảm thấy không cần thầy dạy có lẽ cô cũng đã hiểu rồi.

Môi răng bị cạy mở, anh vói vào trong khoang miệng cô liếm láp; hung hăng mút lấy đầu lưỡi cô, thô bạo không dung kháng cự.

Đầu lưỡi anh ướt lấm, liếm quanh bờ môi anh đào cô, quét qua hàm răng, câu lấy đầu lưỡi cô cùng nhau quấn quýt truy đuổi..... Rõ ràng chỉ là môi kề môi lưỡi cuốn lưỡi, nhưng trong đầu cứ như bị phải dòng điện chạy xoẹt qua, khiến cho đầu óc người ta đầy mộng mị mà quên hết tất cả.....

Chờ đến khi Tần Mặc buông cô ra, toàn bộ hàng khuy áo ngủ của cô đã bung sạch. Hai luồng đầy đặn đã không còn manh vải che lấp mà loã lồ ra tới, bộ ngực no đủ nhờ những cái vuốt ve mà càng thêm ngọt ngào, căng mẩy mẩy, quàng vù phơn phớt hồng vì động tình mà ngày càng tươi thắm, núm châu nhỏ xinh ở phía trên khẽ run rẩy, dựng đứng, đỏ chót trông cực kỳ động lòng người.

Trì Nghiên cảm thấy hơi mắt tự nhiên muốn che lại, nhưng cánh tay Tần Mặc chế trụ sau lưng cô khẽ dùng sức, đem cả người cô nhào vào anh; cúi người ngậm lấy viên châu đỏ tươi trước ngực cô.

Thật sắc tình.

Một khắc kia khi đầu lưỡi Tần Mặc chạm lên đầu núm mẫn cảm của Trì Nghiên, cả người Trì Nghiên giật nảy y như bị điện chích. Trì Nghiên rụt lui theo bản năng nhưng Tần Mặc lại ghim chặt thân thể cô, bàn tay bao lấy nơi no đủ mềm mại, dọc theo đường cong uyển chuyển mon trón lên lên xuống xuống, rồi lần đến nhũ đề, khẽ vân vê, làm cản ngắt mạnh một cái.

Anh há miệng ngậm, mút, phả hơi thở nóng rực trên nhũ thịt cô, vừa ẩm ướt vừa nóng rực. Nhũ thịt căng mẩy bị anh xoa nắn mà sinh ra khoái cảm tê dại khác thường, cô bị động mà thừa nhận sự âu yếm nồng nhiệt của anh, gò bồng dưới sự đùa bỡn của anh ngày càng cao ngất, bụng nhỏ dần dần dâng lên một dòng nhiệt triều ấm áp, từ cung khản trương không kiềm được mà co rút lại —— dường như đang hy vọng được thứ gì đó lấp đầy, xoa dịu đi nỗi khao khát cháy bỏng nào đó trong cơ thể.

Trì Nghiên không nhịn nổi khẽ cong cong thân mình. Tần Mặc nhả đầu núm đã căng cứng đỏ thắm ra khỏi miệng, nhìn cô một cái, lại một lần nữa đẩy cô ngã xuống giường, bàn tay to vuốt từ tuyến eo trượt đi xuống, hai ba cái đã cởi sạch chiếc quần vương bận, ve vuốt từ bắp đùi đi lên.

Trải qua những trận hôn cùng với mon trón, giữa hai chân Trì Nghiên đã sớm trơn trượt. Tần Mặc sờ đến dòng mật nước tràn ra kia, vừa thử gỡ cánh hoa ra, Trì Nghiên lập tức run rẩy cất tiếng rên rỉ.

"Ừm..." Khó nhin lại kiều mị, tiếng vừa cất Tri Nghiên nhủ mảy cắn chặt đôi môi mình lại.

Tần Mặc duỗi tay tách hai chân cô ra, thấy mặt cô ghen đến đỏ bừng nói: "Kêu lên cũng không sao".

Hắn nói rồi cong ngón giữa lên kề sát thịt mềm giữa hai bắp đùi, trượt vào trong khe hở.

Hạ thân bị một trận kích thích tê dại đột kích khiến cho mềm nhũn, Tri Nghiên không nhin được mà một lần nữa ngâm nga ra tiếng, Tần Mặc nặng nề nhìn cô, ngón tay tách ra "cánh hoa" non hồng khê tiến vào.

Ban đầu là dịu dàng mà thông thả khoi lên khoai cảm tựa như an ủi, đợi sau khi cô thích ứng, rất nhanh hắn lại bỏ thêm một ngón tay nữa vào ——

Chỉ như vậy thôi cũng đã khiến cho Tri Nghiên sinh ra ảo giác như được lấp đầy. Ánh mắt của cô không khỏi nhìn về nơi giữa háng Tần Mặc, nơi đó lúc này đây đã chống lên một cái lều, hiển nhiên lớn hơn hai ngón tay rất nhiều.

Cũng lớn hơn tuyệt đại đa số người.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện Tri Nghiên bỗng giật mình kinh ngạc. Cô cũng đâu có biết kích thước của người khác sao lại có thể đưa ra loại kết luận này?

Nhưng dường như đó là ký ức trong bản thân thân thể, vừa nghĩ đến cảnh tượng kia cô bỗng nhin không được mà co rúm lại, cảm giác có chút sợ, rồi lại có chút không nhin được.... hưng phấn.

Tri Nghiên không khỏi nắm chặt ga giường. Tần Mặc cảm nhận được vách tường trong dưng đạo xoắn chặt, cắn răng nói: "Thả lỏng một chút."

Hắn vừa dùng ngón tay đưa ra đưa vào trong cơ thể Tri Nghiên một cách tuần tự, vừa nâng tay vân ve lấy đầu hạt châu cương cứng trước ngực, xoa, nắn, bẹo...

Nhục huyết non mịn vốn dĩ đã sung huyết nở căng chỉ vì hắn trêu đùa, ngón tay mảnh khảnh anh dính đầy mật dịch ở trong dưng đạo cô hoành hành thác loạn, ra ra vào vào khiến cho ái dịch không ngừng tuôn ra, làm cho lông tóc thừa thớt trước cửa huyết đều thấm ướt; dâm mỹ vô cùng.

Có lẽ không chỉ riêng đàn ông mới tăng vọt tính dục vào buổi sáng.

Ngửa, tê dại, kích thích các loại cảm giác ủa ập kéo đến, Tri Nghiên không kim nổi lòng mà nâng thân mình phối hợp với từng ngón tay đẩy đưa của Tần Mặc, gât gao túm lấy cánh tay hắn, đôi mắt mê ly ngược nhìn hắn, dùng ánh mắt biểu đạt khẩn cầu của chính mình.

Hơi thở của Tần Mặc lại thêm một lần trầm trọng, nhưng chỉ nói: "Đợi thêm một chút, đã lâu chưa làm, tôi sợ làm em đau."

"....." Bao lâu? Chẳng phải chỉ mới 2 tháng nằm viện sao?

Kỹ thuật của Tần Mặc không cho Tri Nghiên có thể tiếp tục nghỉ ngơi, từng đợt trêu chọc khiến cho bụng dưới của cô tưởng như bị cháy bỏng, suy nghĩ của cô rất nhanh đã bị kích thích mãnh liệt cảm quan kéo về.

Cảnh tượng trước mắt ngày một mơ hồ, chỉ còn gương mặt người đàn ông kề sát, hơi thở quaam quanh, xương sống cứ như có dòng điện chuyển động qua lại, từng đợt lại từng đợt khoai cảm ủa ập đến, hết ngọn sóng cao này lại đến ngọn sóng cao khác..... Rất nhanh thân thể Tri Nghiên đã run bần bật, há lớn miệng đòi lấy không khí.

Cô lên tột đỉnh khoái lạc.

Tần Mặc dừng lại động tác, nhìn cái miệng nhỏ run rẩy không ngừng mở ra đóng vào mà phun ra mật dịch, cuối cùng cũng duỗi tay dò đến nơi giữa hai chân, thả ra dục vọng căng cứng sung to của mình.

Trượng thịt đỏ tím vừa to vừa dài dần dần bày ra trước mắt theo từng động tác kéo quần xuống của anh, ngay giữa bụi cỏ rậm rạp, gân xanh râu quai nón, ngạo nghễ đứng thẳng.

Kích thước này, đúng là hơn ngón tay rất nhiều lần.

Ghé mắt qua một chút, Tri Nghiên bỗng có chút sợ mà thu hồi ánh mắt; Tần Mặc cúi người xuống, nâng cặp chân thon dài của cô cuốn lấy hông mình, dùng đầu quy trắng kiện chống lên hoa huy*t đang còn mấp máy của cô. Trượng thịt thô trắng mà nóng rực, xuyên thấu qua sắc tình cô dường như có thể phân biệt được xúc cảm đặc biệt kia: trơn trượt, nóng bỏng, rất non mềm mà cũng rất cứng rắn.

Hơi hơi chà sát là đã có thể khiến cho toàn thân cô căng chặt, bụng dưới cuộn cào lại một lần nữa dâng lên một dòng nước ấm....

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lạ lắm mà thân mật (H)

#Editor: may18

#Thuanchuwattpadtuyetvoi_

— . — . — .

Nơi cứng rắn chống hoa hạc mẫn cảm của Tri Nghiên, chậm rãi cọ xát. Vừa mới lên đỉnh nên hoa huy*t vẫn còn trơn trượt lầy lội, anh tách cánh hoa ra, nung nấu chất lỏng trơn trượt tiến thẳng vào, cho đến khi chạm đỉnh, toàn bộ bị cô bao bọc lấy, khi này mới bắt đầu ôm chặt lấy vòng eo cô, tiến quân thần tốc.

Khoái cảm phong phú đổ ập tới.

Quá khổ và cả hơi đau đớn; cũng không biết là do kích cỡ của Tần Mặc quá mức hay là đã quá lâu chưa cùng nhau làm.

Tri Nghiên khó chịu nhăn mày. Ánh mắt Tần Mặc vẫn luôn khoá trên người cô, lại một lần nữa dúc đầu vào bầu ngực đầy đặn đang phập phồng lên xuống.

Những ngón tay anh dịu dàng từ từ tiến về phía dưới, xoa nhẹ vào nơi giao hợp của hai người, đồng thời vờn đầu lưỡi mút nướm thịt trước ngực cô, nắm lấy bầu ngực xoa nắn, liếm láp. Hai núm vú bị hàm răng cuồn cuộn bạo của anh ma nghiền, liếm mút, chỉ chốc lát đã sưng tấy lên.

Cảm nhận được cô lại một lần nữa động tình, anh đệm chiếc gối dưới eo cô, thông thả đưa đẩy eo nhẹ nhàng ra vào tiểu huyết. dương v*t hưng phấn cứng rắn vừa lớn vừa nóng bỏng chôn vùi trong đường hành lang ẩm ướt của cô, cắm vào, rút ra, to lớn khiến cô muốn no căng.

Chút đau đớn ban đầu dần dần được thay thế bởi tê dại và bần rần; khoái cảm khi anh thật sự đi vào trong cô khác xa so với ngón tay mà anh mang lại, nó càng thêm kịch liệt; kích thích khiến cô phải co quắp——

Tần Mặc đột nhiên hít sâu một hơi, mở miệng cảnh cáo: "Đừng kẹp, chút nữa em tự chịu."

Nói rồi Tần Mặc lui lại phía sau một chút kéo ra một khoảng cách rồi sau đó bỗng nhiên đâm mạnh một cái; cô bị lần tập kích không hề báo trước này chọc cho tê dại, hoa huy*t mấp máy trào ra một đợt chất lỏng; lửa nóng của hắn chôn sâu trong cơ thể cô bị tưới lên lớp dịch bôi trơn nóng bỏng, tốc độ ra vào lại càng nhanh hơn.

Một tay anh bóp lấy cánh mỏng mịn màng căng ra, một tay ôm ấp bầu ngực vừa xoa vừa niết.

Như thể muốn chứng minh lời anh nói, bờ eo anh tăng lớn lực độ, một lần so với một lần càng thêm sâu; theo tốc độ quá nhanh khiến túi trứng liên tiếp va đập vào nơi kết hợp như thể muốn đem cả nó cùng đưa vào trong.

Đối với cô mà nói anh cũng chỉ là một người xa lạ, nhưng hai người lại đang thực hiện loại hành động thân mật nhất giữa nam và nữ. Loại thân mật dính nhớp này khiến Tri Nghiên cảm thấy có hơi thẹn, nhưng rồi lại mang đến cho cô sự kích thích khó tả, khiến cho toàn thân cô táo bạo, bốc cháy, cảm giác sục sôi dưới thân tưởng chừng như được phóng đại vô số lần.

Điểm kết nối giữa cả hai truyền đến cảm giác khấp khỏah và run rẩy mà cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng nổi, khoái cảm lan khắp cơ thể cô, bao phủ cô, dần dần Tri Nghiên đã không còn thể suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, chỉ có thể cong lên thân mình theo bản năng để phối hợp với người đàn ông trên người mình, ngón tay bầu chặt lấy cánh tay anh ta, quấn lấy cổ anh ta mà thở hổn hển.

"Nhẹ... nhẹ chút... Tần Mặc..."

Không biết có phải là do ký ức của thân thể này hay không, ngày thường rõ ràng rất khó mở miệng gọi tên anh nhưng ngay lúc này đây, dưới động tác của anh cô lại có thể kêu ra một cách dễ dàng.

Tiếng rên vừa dứt khỏi miệng, Tri Nghiên lập tức im tiếng.

Tần Mặc bỗng khựng lại, liếc nhìn Tri Nghiên một cái, đột nhiên đem cặp chân dài miên man của cô quấn quanh trên eo mình chặt hơn, eo mỏng đập mạnh về phía trước, tăng mạnh tốc độ.

"Kêu lên..." dương v*t thô dài vùi sâu trong cô, chạm đến điểm mẫn cảm nhất, va chạm nghiền nát. Tần Mặc khi ở trên giường giống y như một con dã thú hung ác, trong ánh mắt đầy áp sự ham muốn chiếm hữu, so với sự văn nhả của ngày thường quả là một trời một vực.

Anh kẻ sát vòng eo thon nhỏ của Tri Nghiên dường như muốn để cô cảm nhận năng lượng cuồng nhiệt trong anh, nhục thịt ra ra vào vào giữa hai đùi cô, giống như hoá thân thành một con mãnh thú đam chọc điên cuồng không biết thỏa mãn.

Rất nhanh Tri Nghiên lại bị anh khơi lên dục vọng, ngẩng khuôn mặt nhỏ đã nhiễm hồng vì tình dục, như mong muốn của anh cô rên rỉ gọi tên anh.

"Tần Mặc... A... Tần Mặc... A a..."

Trì Nghiên giữ chặt lấy bả vai anh, mười đầu móng tay bậm sâu trong da thịt anh, cái miệng nhỏ phun ra nuốt vào trượng thịt to lớn của anh, cặp đầy đặn trắng mịn rung lắc theo cơ thể, đè ép cọt xát ngực anh.

Khoái cảm kích liệt đánh cho đầu óc choáng váng, tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ... Chỉ còn người đàn ông trước mắt đang chiếm đoạt toàn bộ tâm thần cô. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cơ thể của cô không còn chịu thêm được mà co thắt lại, căng chặt; run rẩy tiết ra như xuân triều ảm áp...

Cô lên đỉnh.

Tần Mặc dừng động tác, cơ bắp trên thân thể căng lên, nhìn sắc mặt ửng hồng của Trì Nghiên, khàn tiếng: "Nhịn một chút, anh còn chưa xong."

Động tác của anh lại tiếp tục, cũng chưa cho cô có thời gian thích ứng. Trì Nghiên vừa lên tới đỉnh khoái lạc sao có thể chịu nổi kích thích như vậy, chỉ cảm thấy khoái cảm tưởng chừng đã dâng đến tận cổ, sừng đến mức ngay cả tiếng cũng không thể phát ra, chỉ phải há to miệng hô hấp như con cá mắc cạn.

hoa huy*t bị cơn th*t kéo căng như muốn nứt ra, mỗi lần hấn rút ra, chôn sâu vào... Hoa kích còn dư vị sau cao trào nên rất nhanh lại bị kích thích, co bóp ôm chặt lấy quy đầu mà tiết ra một đồng nhiệt dịch nhớp dính...

"Đừng... từ bỏ..." Cô thờ phỉ phò cầu xin, hoa huy*t ảm áp xoắn chặt khiến cho Tần Mặc càng thêm đỏ mặt, đập mạnh một cái thật sâu, như muốn phá tan cô để chen đi vào.

Cơ thể không ngừng run rẩy, cao trào liên tục đã khiến cơ thể Trì Nghiên mất hết ý thức, mọi thứ đều đã bị khoái cảm nhấn chìm, cô rên rỉ, thờ dốc, nước nỏ... Cũng không biết đã trải qua bao lâu, người đàn ông trên người kia mới rút cơn th*t cứng rắn như chày sắt ra, để ở giữa khe thịt của cô chà sát hai cái rồi mới hỗn hên phóng thích ra. Có lẽ là cố kỵ đến vấn đề nào đó, anh cũng không bắn ở trong cơ thể cô.

Dù là như vậy nhưng phía bên dưới của cô vẫn như cũ nhầy nhụa dính nhớp khó chịu, chống thân mình phải vào phòng tắm, nhưng cả người đã mất hết sức lực, vừa đứng dậy thì cả người đã mềm nhũn; cuối cùng vẫn là Tần Mặc đỡ cô, ôm cô vào phòng tắm.

Anh đặt cô vào trong bồn tắm, bản thân anh thì đứng dưới vòi hoa sen. Lọt vào trong tầm mắt Trì Nghiên là cơ thể tinh trắng của anh: bờ vai rộng, eo thon, đôi chân dài... Cơ bắp trên người anh sắp xếp theo một trật tự rõ ràng, đường cong mượt mà, bất kể là độ cân xứng hay tỉ lệ thì đều vô cùng hoàn hảo.

Thân hình hoàn mỹ như vậy rõ ràng là vẫn luôn được duy trì rèn luyện bảo dưỡng thoả đáng; ở trên giường ban nãy tầm mắt cô có hơi mơ hồ, chưa thể nhìn kỹ, nhưng bây giờ vừa xem, dù là dáng người hay diện mạo của anh thì cũng đều tuyệt đẹp.

Tần Mặc tắm vọt dưới vòi hoa sen sau đó quấn khăn tắm rồi đi. Phòng tắm thủy tinh được trang bị gương mù tự động, khi chưa mở thì vẫn luôn ở trạng thái trong suốt. Trì Nghiên ngồi ở bồn tắm mọi hành động của Tần Mặc đều được cô thu hết vào mắt. Đường như không cần cầu kỳ lựa chọn gì từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ âu phục, không chút kiêng kỵ ánh mắt của cô ở đằng sau, thay, sau đó rời khỏi.

Rõ ràng một khắc trước đó hai người còn thân mật kề cận, nhưng chỉ ngay sau đó một câu cũng không nói cứ vậy rời đi. Trì Nghiên không nhịn được mà nghiêng đầu gối lên khuỷu chân thờ dài. Phòng tắm rất lớn, nối liền với cả bể bơi, giống hệt như nhà SPA tư nhân, cửa sổ đón ánh mặt trời, nhìn qua ngoài cửa sổ đó chính là trung tâm đô thị phồn hoa.

Trì Nghiên ngâm mình ở trong bồn tắm một hồi lâu rồi mới rửa mặt ra ngoài. Đi đến phòng khách cô mới phát hiện Tần Mặc vẫn chưa đi, hơn nữa anh còn đã chuẩn bị xong bữa sáng.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tiền tiêu vật

#editor: may18

#Thuanchu

~|-|-|~

Bữa sáng là bánh mì nướng kèm trứng tráng và thịt nguội. Cứ việc đơn giản nhưng không khỏi khiến cho Trì Nghiên trứng mắt ngạc nhiên.

Tần Mặc hỏi cô: "Tối hôm qua ăn gì?"

"Hoa quả." Tri Nghiên đáp đúng theo sự thật.

Tần Mặc nhũn mày có vẻ rất không tán đồng với cách cô tùy tiện. Anh đặt từng suất ăn lên bàn ngay ngắn rồi lấy thêm một ly cà phê từ máy pha cà phê. Tri Nghiên thấy anh chỉ lấy một ly thì nghi hoặc, Tần Mặc dùng ánh mắt ra hiệu cô mở lò vì sóng ra, bên trong một ly sữa tươi đã sớm được hâm nóng.

Rất rõ ràng, ly cà phê là cho anh còn sữa tươi là dành cho cô. Hai người ngồi đối diện ở hai đầu chiếc bàn rộng lớn, Tần Mặc hỏi Tri Nghiên: "Hôm nay có dự định gì không?"

Vấn đề này đúng là làm khó Tri Nghiên thật: cô là sinh viên, nghe nói năm nay là năm thứ tư, chỉ hơn ba tháng nữa là cô sẽ tốt nghiệp. Hiện giờ trên trường đã không còn chương trình học, nhiệm vụ chủ yếu của học kỳ này là tìm công việc để thực tập; nhưng lúc này cô đã không còn nhớ gì cả —— cô không biết mình có thể làm được việc gì.

Tần Mặc nhìn ra cô lúng túng: "Mấy ngày này đúng vào tuần lễ triển lãm nghệ thuật, em thử đến thăm quan xem." Dừng một chút lại bổ sung thêm: "Em cũng không cần lo lắng, tôi làm Lăng Mẫn đi cùng em. Bây giờ cũng vừa vặn là lúc giao mùa, em đi dạo phố shopping xem muốn mua thứ gì."

Người tên Lăng Mẫn trong miệng Tần Mặc khi còn ở bệnh viện Tri Nghiên đã được gặp qua rất nhiều lần. Cô ấy cũng giống như Phương Hằng, là trợ lý của Tần Mặc, tuy nhiên vẫn đang là thực tập sinh, chưa tốt nghiệp, tuổi bằng với Tri Nghiên. Dù rằng Phương Hằng là đàn ông, rất thuận tiện cho Tri Nghiên sai khiến, nhưng những chuyện như đi dạo phố shopping này thì Lăng Mẫn vẫn thích hợp hơn cả; chỉ là, trong ví của cô quá nặng nề nên làm sao đây?

Dường như Tần Mặc nhìn thấu nỗi khổ của cô.

"Hôm qua tôi đã giúp em bỏ sung tiền tiêu vặt, cũng bỏ sung tiền trong thẻ tín dụng, tất cả đều đặt ở trong túi xách." Anh nói, "Nhưng muốn mua thứ gì tốt nhất vẫn nên quẹt thẻ, nó thuận tiện hơn."

Thật chu đáo, Tri Nghiên nhủ thầm.

Hai người tiếp tục nhấm nuốt bữa sáng; so với Tri Nghiên thư thả dùng bữa thì Tần Mặc nhanh gọn hơn nhiều; Tri Nghiên còn chưa ăn xong thì Tần Mặc đã đứng lên rồi. Vì vậy cô thu dọn mọi thứ lưu lại trên bàn. Tần Mặc bước từ phòng ngủ ra trên cổ là chiếc cà vạt chỉnh tề, thấy Tri Nghiên đang bụng đói bụng dụng cụ để vào máy rửa bát thì nhún mày nói: "Cứ để đó ——"

"Hôm nay nhân viên giúp việc sẽ trở lại làm việc, những việc này họ sẽ xử lý; nhân tiện nhờ họ giới thiệu một người nấu cơm thuê, về vấn đề khẩu vị, tôi rất ít khi ăn cơm ở nhà cho nên không cần quan tâm đến tôi, cứ dựa theo sở thích của em là được."

Anh nói rồi quơ lấy chiếc áo khoác bước ra khỏi nhà. Căn hộ rộng rãi lập tức trở nên trống trải, Tri Nghiên thất thần nhìn căn phòng một lát sau mới đi đến phòng ngủ tìm thứ gọi là "tiền vặt" kia.

Hai sấp tiền mặt 100 tệ, vừa tròn hai vạn tệ; bên trong còn có một tấm thẻ tín dụng nằm bên cạnh số tiền mặt. Tri Nghiên nhận ra loại thẻ này.

Black Card thẻ tín dụng không giới hạn chi tiêu của ngân hàng Hoa Kỳ, không thể tự xin cấp, thông thường đều do ngân hàng mời khai thông, nghe nói lệ phí ban đầu để làm thẻ này ít nhất cũng phải 5.000 USD——

Nhưng tấm thẻ trên tay cô rõ ràng chỉ là thẻ phụ, Tần Mặc mở giới hạn chi tiêu cho cô bao nhiêu, cô cũng không đoán chắc được.

Cất tiền mặt và thẻ đi, Tri Nghiên ngoái đầu nhìn đồng hồ điện chắn trên giường, mặt nóng ran lên vì ngượng.

Hiển nhiên ga trải giường và chăn đều cần phải thay, việc mắc cỡ như vậy cô cũng không thể để người giúp việc làm nên đành tự mình động thủ——

Lúc đi giúp việc đến thấy Tri Nghiên đem đồng hồ ga mền bỏ vào máy giặt. Dĩ giạt mình, phản ứng đầu tiên nảy ra trong đầu là, ông chủ thay người mới rồi ư, nhưng nhìn kỹ thì nhận ra đó là Tri Nghiên, rồi bỗng cảm thấy không thể nào; vì thế hấp tấp chạy đến đón lấy đồng hồ trong tay Tri Nghiên.

"Cô là bạn gái của Tần tiên sinh phải không? Ôi chao, thật là xinh đẹp." Dĩ giúp việc vừa nhanh tay bấm máy giặt vừa hỏi Tri Nghiên.

Nhưng Tri Nghiên không biết trả lời sao về mối quan hệ giữa mình và Tần Mặc, cho nên đành cười trừ tỏ vẻ cam chịu; dĩ giúp việc thấy vậy thì hớn hờ tự giới thiệu.

Từ trong những lời tự thuật nhiệt tình của dĩ ấy Tri Nghiên nắm được là: Dĩ ấy họ Vương, là nhân viên của công ty giúp việc nhà ở gần đây, lịch cố định là thứ ba, thứ sáu, chủ nhật mỗi tuần đến chung cư của Tần Mặc, chủ yếu là quét dọn vệ sinh, giặt quần áo và một số việc vụn vặt khác. Nếu cuối tuần Tần Mặc không bận có thể ở nhà thì sẽ nấu một vài món ăn cơm nhà giản dị.

"Quần áo đã thay, ga trải giường, vỏ chăn cứ chứa ở giỏ đựng đồ là được, nếu cần gấp thì cô cứ để trên sofa là tôi biết; còn nữa, cô có yêu cầu chuyện gì không: như rau củ, trái cây hoặc thứ gì khác, cứ dán giấy nhớ trên tủ lạnh, tôi sẽ mua nó cho...."

Thấy Tri Nghiên không nghiêm nghị giống như Tần Mặc, dĩ giúp việc lại càng nói liến thoắng. Tri Nghiên nhớ ra việc Tần Mặc nói, nghĩ thầm nếu dĩ Vương đã nấu cơm cho Tần Mặc chắc hẳn cũng kiêm cả chức bếp núc, vì thế đề chuyện này ra, ai ngờ đối phương vừa nghe vậy thì xua tay: "Tôi có thể

nấu cơm thật nhưng mà tôi nấu không ngon đâu, chẳng qua Tần tiên sinh không kén ăn nên mới để tôi nấu vào cuối tuần... Cả tháng cũng chỉ làm mấy lần, nếu mỗi ngày tôi đều nấu e rằng cô sẽ không chịu nổi, và lại, tôi còn phải làm việc cho một gia đình khác nữa, không thể đến đây mỗi ngày, hay để tôi giới thiệu cho cô một người khác nhé."

Di giúp việc không thể đảm nhiệm việc nấu cơm ở đây, nhưng từ những lời trên Trì Nghiên nghe ra một điều khác —— Về chuyện ăn uống Tần Mật không kén ăn.

Trì Nghiên dựa theo khẩu vị yêu thích của mình viết ra vài yêu cầu, rất nhanh di Vương đã giới thiệu cho cô một người, cũng gọi điện thoại liên hệ hẹn người ta đến chung cư vào ngày mai.

Sau khi xong xuôi mọi việc thì Lăng Mẫn cũng đã đến. Tuần lễ triển lãm nghệ thuật quốc tế lần này vốn diễn ra ở "Đô thị văn hoá xưa và nay", được phong là nơi của xưởng nghệ thuật đồ X, tổng cộng có 18 phòng trưng bày tranh (gallery), 4 gallery nghệ thuật phi lợi nhuận tham gia.

Những gallery quan trọng sẽ tập trung triển lãm vào hai ngày khai mạc này, đây cũng là khoảng thời gian tốt nhất để thăm thú. Lăng Mẫn lái xe đến đón Trì Nghiên, thật chu đáo mà tặng cho cô mấy tệp tài liệu search trên mạng về lần triển lãm này, Trì Nghiên nghiên cứu xong đóng tài liệu thì cũng vừa vặn đến nơi.

Các tác phẩm điêu khắc cỡ lớn và mô hình nghệ thuật được trưng bày ở sân bên ngoài, là cơ sở đầu cung cấp cho đại chúng tham quan. Lăng Mẫn và Trì Nghiên cầm vé đi vào, bên trong triển lãm đủ các chủ đề, nhưng đa số đều là những tác phẩm của các nghệ thuật gia trẻ đến từ Trung Quốc.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nghệ thuật đương đại

#editor: may18

#WATTPADTUYETVOI_

👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉👉

Lăng Mẫn xem như có dịp được mở rộng tầm mắt. Trước giờ cô vẫn luôn cho rằng triển lãm nghệ thuật chỉ là tượng điêu khắc hay bức tranh gì đó, không nghĩ đến hoá ra còn có loại hình thức như trước mắt này.

Máy móc, âm nhạc, hình ảnh, AR, VR... Pha trộn giữa thị giác và thính giác, giữa hư và thực; những đồ vật thường thấy hoặc không thường thấy trong cuộc sống hằng ngày bị trình bày gắn kết bằng các cách "lạ lùng kỳ quặc", ấy thế mà cũng có thể trở thành cái gọi là "nghệ thuật" đặt trong đại sảnh triển lãm. Nhưng nếu thật hỏi cô có hiểu hay không... Lăng Mẫn tỏ vẻ, cho dù có đọc giải thích thì cô vẫn như lạc vào trong sương mù.

"Cô xem có hiểu không?" Lăng Mẫn không khỏi quay sang hỏi Trì Nghiên.

Trì Nghiên nhún mày: "Không hẳn."

Bản thân nghệ thuật đương đại vốn đa dạng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể nắm bắt được toàn bộ kiến thức về nó, cho nên muốn hiểu thấu cũng không phải điều dễ dàng.

Huống chi hiện giờ trong giới nghệ thuật còn ẩn rất nhiều chuyện: có đôi khi một vài tác phẩm nghệ thuật có giá cả ngất ngưởng trong những phiên đấu giá, chẳng qua là dựa vào sự phát triển nhanh chóng của marketing, sáng tạo sử dụng thủ đoạn truyền bá. Với những tiêu đề bắt mắt phù hoa, những dòng phân tích rối bời, đến nỗi biểu đạt điều gì —— có khi đến ngay cả bản thân nghệ thuật gia cũng không biết ý định ban đầu của họ là gì, hay cũng chỉ là sản phẩm trong lúc nổi hứng mà thôi.

Tại sao cô lại đi chọn ngành nghệ thuật chuyên nghiệp chứ? Đây rõ ràng là thú chơi của những kẻ có tiền mà.

Ở đại học trong nước hệ thống tri thức ngành nghệ thuật trên cơ bản giống như một tháp ngà voi, trường học không có khả năng cung cấp cho học sinh nhiều cơ hội để tiếp xúc với bảo tàng mỹ thuật phòng triển lãm tranh cơ cấu nghệ thuật; học sinh phải tự bỏ tiền nghiên cứu và thực tiễn xã hội, nếu không thì không có tài liệu để học tập, cho nên muốn học nghệ thuật thì khó có thể tách khỏi xã hội.

Hơn nữa, rất nhiều tin tức và kiến thức trong giới nghệ thuật cần được khám phá, không có tiền bạc lót đường thì biết đến bao nhiêu năm học tập và rèn luyện mới có thể có đủ kiến thức trong ngành.

Nếu cô học chuyên ngành mỹ thuật, sau khi tốt nghiệp thì còn có thể kinh doanh tranh nếu không cũng có thể chuyển nghề sang làm thiết kế, ấy thế nhưng cô học lại cứ là chuyên ngành quản lý nghệ thuật, nghe mọi người kể lại vào năm thứ ba đại học cô còn chọn nhánh trong chương trình học là nghệ

thuật đương đại —— Trì Nghiên quả thật phải quý báu chính mình lúc trước.

Nói là tuần lễ triển lãm nghệ thuật quốc tế, nhưng hai chữ "quốc tế" này cũng chỉ đại biểu cho vài cá nhân tham gia, ngoài phòng tranh phi lợi nhuận thì còn có hai phòng tranh cỡ trung ở Zürich(Thụy Sĩ), còn lại đa số các tác phẩm trưng bày ở triển lãm đều là của các nghệ thuật gia trẻ ở trong nước.

Trì Nghiên về chán chường dẫn Lăng Mẫn đi theo con đường khúc khuỷu triển lãm như cưỡi ngựa xem hoa, lúc rời đi thì cũng đã đến trưa. Giải quyết bữa trưa ở một cửa tiệm gần đó, sau đó lại cùng nhau đi shopping.

Vì Trì Nghiên không biết đường nên hiển nhiên là Lăng Mẫn quyết định địa điểm đến giúp cô. Dọc đường đi rõ ràng Trì Nghiên không có ký ức nhưng khi cách địa điểm chỉ còn một khoảng cách, bất giác cô bỗng nhận ra —— Nơi Lăng Mẫn đưa cô đến chính là X Quang Thiên Địa, khu thương mại sầm uất tập hợp hàng hiệu cao cấp của thành phố.

PRADA, CHANEL, GUCCI... những nhãn hiệu cao cấp đứng đầu quốc tế đều đặt cửa hàng ở nơi này, hơn nữa cô còn biết, hàng hoá ở những cửa hàng này là "Zero Hour", bộ sưu tập mới nhất của mỗi mùa sẽ được trưng bày trong cửa hàng này cùng giờ với những cửa hàng ở Paris hay New York.

"Cô nói bộ này hay bộ kia thì đẹp hơn?" Từ phòng thử đồ ra Trì Nghiên giờ lên hai bộ quần áo tâm đắc nhất.

"Đều đẹp." Lăng Mẫn ngồi trên sofa, "Hâm mộ cô thật, dáng người quá tốt vậy mặc gì cũng đẹp."

Có lẽ là khen tặng, có lẽ là lễ phép, bất kể Trì Nghiên chọn thứ gì, cơ bản Lăng Mẫn đều khen đẹp.

Trì Nghiên bỗng nảy ra một vấn đề: "Tần tổng của các người có cũng đề cô đi shopping cùng những người khác à?"

"Hả?" Lăng Mẫn về mặt khó hiểu nhìn Trì Nghiên, dường như không nghe rõ.

"Không có gì, tôi làm bầm mà thôi." Trì Nghiên không hỏi thêm nữa. Rốt cục Lăng Mẫn cũng chỉ là một thực tập sinh, thời gian đi theo Tần Mặc không dài.

Rõ ràng X Quang Thiên Địa không phải là nơi Lăng Mẫn có thể tiêu phí, đi dạo trong chốc lát Trì Nghiên nhận ra Lăng Mẫn chỉ xem chứ không mua, hoàn toàn vì theo cô, cho nên cũng chẳng ham hố, kết thúc sớm màn đi dạo phố này.

Chiến tích của cả một buổi chiều này cũng chỉ có hai bộ váy, một chiếc áo, một đôi khuyên tai, một đôi giày cao gót. Đáng nhẽ Trì Nghiên nhìn trúng đâu có chỉ mấy thứ này, nhưng mà đây là lần đầu tiên quẹt thẻ của Tần Mặc, cô cũng không biết anh có hào phóng hay không, hào phóng đến mức độ nào, tóm lại thu liễm một chút lo trước khỏi hoạ.

Đến tối Trì Nghiên cũng không nhận được điện thoại thông báo sẽ về muộn của Tần Mặc. Chờ đến khuya Trì Nghiên đành phải chủ động gọi qua, kết quả điện thoại vừa gọi đến đã bị cắt đứt, Tần Mặc gửi tin nhắn lại bảo cô một mình ăn cơm trước.

Trì Nghiên bỗng thấy cô có phần tự mình đa tình. Cô lại không biết nấu cơm, cô hỏi anh có trở về ăn cơm không làm gì, và lại, buổi sáng anh ta cũng đã nói mình không hay ăn cơm ở nhà, nếu mỗi ngày cô đều gọi điện hỏi anh ta về việc này, trông thế nào cũng giống như là điều tra vậy.

Cô nghĩ, đợi ngày mai tuyển được đi nấu cơm, cô có lẽ bàn bạc chuyện này với anh một chút, sau này nếu anh không nói gì có nghĩa cam chịu là không trở về ăn cơm, nếu muốn ăn cơm ở nhà vậy thì phải nói một tiếng trước để đi ấy nấu thêm cơm.

Một mình xuống dưới ăn bữa cơm chiều, sau đó loay quanh đi dạo một lát để tiêu thực, lúc Trì Nghiên trở lại chung cư thì Tần Mặc vẫn chưa trở về.

Trì Nghiên định chờ anh. Những chiếc túi mua hàng của cô đều phô bày trên bàn trà ở phòng khách, cô muốn biết cô tiêu pha như vậy Tần Mặc sẽ tỏ thái độ gì. Nhưng ngồi đợi quá nhàm chán, Trì Nghiên bèn tìm một cuốn sách, vừa đọc vừa chờ. Thư phòng rất lớn, nhưng sách lại không nhiều, kệ sách là những khoảng trống lớn, sách thưa thớt. Mà phần lớn toàn là sách về đầu tư tài chính, quản lý, marketing, bản tiếng Anh tiếng Trung đều có cả. Trì Nghiên đọc không hiểu nên cũng không có hứng thú đọc, lật trong đóng đó hết nửa ngày mãi mới tìm được một cuốn tự truyện.

Cuốn truyện kể về truyền kỳ thương nghiệp cự tử của nước Mỹ, gần con sông dữ, đã làm gì để cứu vớt một tập đoàn ô tô trên đà phá sản, làm sao để thu được lãi xuất, trở thành doanh nghiệp đứng đầu ngành sản xuất. Nội dung khá tốt, đáng tiếc văn phong kể chuyện không sinh động, Trì Nghiên đọc được một phần ba thì mắt lim dim muốn ngủ. Có lẽ là do đi dạo cả một ngày quá mệt mỏi nên giấc ngủ này Trì Nghiên ngủ vô cùng êm ả, thậm chí còn ngủ mơ.

Trong mơ cô là một học sinh cuối cấp ba, cả ngày đều bị các môn Toán Lý Hoá tra tấn muốn điên đầu không ngớt, mãi cho đến khi trong nhà thuê gia sư mới đỡ hơn chút; đáng tiếc chị sinh viên kia dạy được hai tháng thì đột nhiên nghỉ, nên bèn giới thiệu bạn học của mình đến đây.

Sau một giờ chiều người bạn học kia mới đến, lúc người hầu đến thông báo Trì Nghiên vẫn còn đang ngủ trưa, cô sửa soạn lại một phen rồi mới đi từ phòng ngủ ra, ở phòng khách một chàng trai cao ráo ngồi thẳng lưng, ngay ngắn.

Chỉ nhìn thoáng qua chiếc gậy của anh ta thôi cũng biết đây là một học bá. Trên chiếc cầu thang thoải Trì Nghiên dậm từng bước đi xuống, chàng trai nghe thấy tiếng bước chân thì đứng dậy ngoái đầu nhìn; sau đó Trì Nghiên trông thấy một gương mặt anh tuấn, văn nhã, khiêm tốn, nhưng ẩn sâu trong đó lại có phần lạnh lùng.

"Anh là người bạn mà chị Vân giới thiệu à?" Cô hỏi.

"Xin chào, tôi tên là Tần Mặc." Anh chàng gật đầu, lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vặn đối thượng với ánh mắt cô.

Trong cái chớp mắt ấy, Trì Nghiên bỗng cảm thấy tim cô đập lệch hai nhịp.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Oan gia

#editor: may18

#Thuanchu

~:(∩"___"∩);:~:(∩"___"∩);:~:(∩"___"∩);:~

Thực ra Tần Mặc có một đôi mắt đẹp: mi cốt cao, hốc mắt sâu, có chút sắc xảo của hỗn huyết. Nhưng ngày thường rất ít khi Trì Nghiên nhìn thẳng vào đôi mắt Tần Mặc, bởi khí thế trên người anh cứ tạo cho cô một cảm giác áp bách, khiến cô không sao dám đối diện với anh.

Nhưng ở trong mơ Tần Mặc lại rất khác, ánh mắt anh trong suốt, trong như hồ nước ở sâu trong rừng rậm. Trì Nghiên nhìn chăm chú chàng trai trong giấc mơ, nhất thời bỗng quên cả phản ứng, sau đó cô nghe được anh ta mở miệng.

Anh nói, tỉnh tỉnh.

Trì Nghiên chỉ cảm thấy có gì đó vỗ vỗ nhẹ lên mặt mình. Cô mở cặp mắt mông lung chậm rãi thanh tỉnh lại, sau đó cô gặp được Tần Mặc chân thực.

"Anh..."

Gương mặt Tần Mặc phóng đại trước mắt này cực kỳ trùng khớp với chàng trai văn nhả tuần tú kia, đến ngay cả biểu tình nhũ mày cũng không lệch đi đâu được, Trì Nghiên níu chặt lấy tay anh lập tức muốn hỏi anh trước kia có phải đã từng làm gia sư cho cô không ——

Nhưng mà ngẫm lại, trong mơ sao có thể là thật chứ? Anh lớn hơn cô tận 7 tuổi, khi cô 17-18 tuổi thì anh cũng đã 24-25, dựa theo tin tức của truyền thông, khi ấy anh đã sớm kiếm được xô vàng đầu tiên trong sự nghiệp của mình, sao có thể đi làm gia sư cho cô chứ?

"Anh về rồi à." Quẹo sang chuyện khác ngay tắp lự, trên sofa Trì Nghiên từ tư ngồi dậy.

"Sao lại ngủ ở chỗ này? Không sợ cảm lạnh." Tần Mặc hỏi cô, ngữ khí không rõ là quan tâm hay vẫn là trách cứ, một lát sau lại bổ sung thêm một câu, "Trở về phòng ngủ đi."

"Ừ." Trì Nghiên đáp lời, đứng dậy trở về phòng.

Trong đầu cô vẫn còn đang suy nghĩ miên man về giấc mơ vừa nãy, hoàn toàn quên bống những chiếc túi mua sắm kia; đi được nửa đường mới sực nhớ ra, ngoài đầu nhìn Tần Mặc, chỉ thấy đối phương bật đèn vào thư phòng.

"Anh không ngủ sao?"

"Vẫn còn vài chuyện cần phải xử lý." Rõ ràng văn phòng rộng lớn trong phòng ngủ kia mới là nơi tăng ca thường ngày của anh nhưng anh lại đi vào thư phòng. Trì Nghiên nhướn mày, không nói thêm gì nữa, xoay người trở lại phòng ngủ tiếp.

Tần Mặc hồi phục mấy bưu kiện rồi mới đi tắm, lúc trở lại giường thì Trì Nghiên đã say giấc nồng lần nữa. Như là cảm nhận được Tần Mặc nằm xuống, cô xoay người bò đến bên người anh, mơ màng dụi thân mình vào trong lồng ngực anh.

Hôm nay cô không mặc bộ đồ ngủ mà mặc váy ngủ. Tần Mặc vừa cúi đầu, cánh xuân phơi phới dưới cổ váy liền đập ngay vào mắt anh, cách lớp vải mỏng phần mềm mại kia đang đè ép lên ngực anh, khiến con buồn ngủ mà anh tích góp đã lâu ngay lập tức bay biến.

"Ngủ ngoan nào." Không nhìn nổi anh đành kéo cô ra, ém lại chăn giúp cô.

Nhưng mà chỉ được chốc lát, cô lại nhích đến, ôm lấy cánh tay anh, vùi mặt vào hõm vai anh, trong miệng còn làu bàu một cách vô ý thức: "Để em dựa một lát... Em mệt quá."

Mệt? Chỉ đi shopping mua chút đồ đó mà cũng kêu mệt?

Trước kia sức chiến đấu của cô mạnh hơn bây giờ nhiều, mỗi lần trời đổi mùa, anh xác định chuẩn bị tốt tâm lý chờ đợi cô thiêu cháy ví tiền.

Khi cô cao hứng cô thích mua mua mua, khi cô không cao hứng vậy thì càng thích ra sức quẹt vẹt thẻ anh.

Không phải anh không có tiền cho cô tiêu mà chỉ là từ nhỏ đã biết tiết kiệm, mỗi khi nhìn thấy cô mua hàng đồng đồ sang quý không thực dụng, lần nào anh cũng cảm thấy thịt đau. Mà cô thì sao? Vĩnh viễn cô không biết áy náy, chỉ biết khinh miệt anh: "Tôi đã nói rồi, bao nuôi tôi rất quý."

Khi đó cô thật sự quá ngạo mạn. Cái miệng kia độc cực, chưa bỏ qua cho ai, luôn thích tóm lấy cơ hội để miệt thị anh: "không phải có tiền là có thể mua được phẩm vị", "đứng trên đầu ngọn gió heo cũng biết bay."

Tần Mặc nhìn cái miệng hé mở lâu bà lâu bầu của người trong lồng ngực, hận không thể hung hăng cắn mạnh một cái. Nhưng khi cúi người xuống thật thì anh lại không nỡ, chỉ biết nhắm nháp làn môi mềm mại của cô, đuổi lười cạy mở hàm răng cô ——

Anh nghiêng mình đem cô đè dưới thân, vừa vuron tay chui vào trong cổ áo rộng mở của cô, nắm trọn lấy nơi đầy đà nhào nặn, vừa hung hãn hôn cô.

Rất nhanh Trì Nghiên bừng tỉnh vì ghen. Trong mơ cô đang trượt tuyết ở Canada, đột nhiên gặp phải một trận tuyết lở—— Lòng cô vẫn còn sợ hãi, cô cảm thấy thật may vì đè trên người cô không phải tuyết mà là Tần Mặc; nhưng đôi phương lại về mặt tàn nhẫn, trông cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Trì Nghiên vội vàng gãy giữa, đẩy Tần Mặc ra. Cách quần áo cô đều có thể cảm nhận được cơ thể cháy bỏng của anh, và cả nơi đang phấn chấn tình dục bùng bùng giữa hai chân kia; nhưng ——

Có phải anh đã quá kịch liệt rồi không? Như là bị ghen oán khí gì đó ở trong lòng... Nhưng cô đâu có làm gì.

Trì Nghiên mở to cặp mắt vô tội, khó hiểu nhìn Tần Mặc. Tần Mặc không chịu nổi nhất chính là cái ánh mắt này của cô. Rõ ràng cô mới là người trêu ghẹo anh trước, rõ ràng cô mới là người quấy rầy anh xây dựng sự nghiệp, chia rẽ anh và người yêu.

Nhưng giờ cô hay lắm... Chỉ một cái mắt trí nhớ là đã quên sạch mọi ân oán giữa bọn họ. Cô dựa vào đâu chứ, cô dựa vào đâu mà quên anh?

Tần Mặc chán ghét Trì Nghiên không còn nhớ gì cả trước mặt, đơn giản "bang" một tiếng tắt đèn. Sau đó bốn phía đều chìm trong hắc ám, Trì Nghiên chỉ cảm thấy Tần Mặc như là hoá thân thành dã thú, chút khắc chế và kiên nhẫn ở ban sáng đã mất sạch.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thích tôi *choi*; em như này sao?(H)

#Editor: may18

#WATTPAD TUYETVOI_

Σ("◉□◉")

Tần Mặc đè nặng Trì Nghiên, đuổi lười, vói vào trong khoang miệng cô, hung hăng khuấy đảo, bàn tay cũng không rảnh rồi, phủ lên nơi đầy đà trước ngực cô, thô lỗ đè nén.

Lòng bàn tay anh nóng bỏng, bầu ngực mềm mại bị anh bóp mạnh, hết xoa lại nắn, lòng bàn tay thô ráp quét qua đầu núm sưng tấy, xoa bóp khiến cả người cô bốc cháy.

Khung cảnh trước mặt tối tăm nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của anh, nóng rực, hung ác. Đôi bàn tay anh như mang theo những luồng điện: anh mon trón, đụng chạm, mỗi một điểm được anh chạm vào đều truyền ra một luồng điện tê dại lan khắp người cô.

Thịt mềm trước ngực bị anh nhào nặn đến biến dạng, khôi phục, lại biến dạng... Sưng to, run rẩy gào thét mời gọi anh chà đạp mãnh liệt hơn nữa. Anh cũng không tốt hơn cô là bao, bầu ngực mềm mại kia cọ sát dưới bàn tay anh, xúc cảm vi diệu khiến sự kiên nhẫn của anh đều bay sạch.

Bàn tay dịch chuyển xuống dưới lườn vào trong váy ngủ cô, đẩy chiếc quần lót ra, ngón tay tiến thẳng vào bí cảnh. Nguyên ngón tay anh đi vào, căng ra nhục huyết trơn mền của cô, tiến sâu vào huyết động, quất sát, lòng bàn tay áp sát chạm lên hoa hạch sung huyết, khẽ vè, khẽ ấn.

Ngón tay anh bị tầng tầng lớp lớp vân da xoắn chặt níu giữ, xúc cảm mất hồn ấy đã khiến anh không còn kiên nhẫn, chỉ thọc hơn mười cái, cảm nhận cô đã ướt đầm thì để cô làm tư thế quỳ bò. Nâng bờ mông cô lên, dương v*t phấn chấn chống hoa huy*t lấy lợi thấm dầm, nhẹ nhàng tiến thẳng trong cô.

Cánh hoa run rẩy, co rút lại, hoa huy*t đột nhiên bị cự vật xâm lấn nên có phản bài xích, nhưng anh không cho phép cô lùi bước, bóp chặt eo cô, dùng

sức đập mạnh một cái hung hăng chạm đến nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Đau đốn, bần rần, sau đó là căng muốn nứt ra, nói không rõ được là khó chịu hay là thỏa mãn. Trì Nghiên khẽ sờ rên rĩ một tiếng, ngón tay mảnh khảnh bấm chặt ga giường dưới thân, Tần Mặc không hề cho cô có thời gian thích ứng, ôm chặt lấy vòng eo cô sau đó bắt đầu ra sức lướt động.

Trước kia, Trì Nghiên không thích tư thế đi vào từ đằng sau như này. Mỗi lần anh muốn làm từ đằng sau cô sẽ mĩa mai anh, nói anh là loài người tiền sử chưa tiến hoá hoàn toàn, thích giao cấu giống như động vật. Chẳng qua cũng chỉ là một tư thế làm tình mà thôi, vậy mà cô đều tìm được lý do khinh bỉ anh như là cô không được sung sướng vậy.

Tần Mặc há miệng cắn vành tai như bạch ngọc của Trì Nghiên, hung tợn mút, còn th*t dừ tợn mỗi lần cắm xuống đều chạm thẳng đến tâm huyết, túi trướng nặng trĩu va đập lên cái mông căng tròn của cô phát ra tiếng "bach bach" vang dội.

"Thoải mái không?" Giọng nói anh khàn khàn trầm thấp hỏi cô, "Thích tư thế giống buổi sáng hay giống như bây giờ?"

Khoái cảm kỳ dị tê dại xông thẳng lên não bộ, những cái đâm thọc mãnh liệt khiến sự đau nhức phần hạ thân dần dần trở thành cảm giác ngứa ngáy khó nhin... Trì Nghiên còn chưa kịp trả lời thì thân thể của cô đã đi trước suy nghĩ một bước tiết ra một lượng lớn chất lỏng bôi trơn, tiểu huyết co thắt theo bản năng, huyết nội từng chút từng chút xoắn chặt còn th*t.

"Nhìn xem, em đang nôn nóng." Vách hoa non mềm mấp máy không thôi, vừa ướt lại vừa nóng, Tần Mặc thoải mái than thở khẽ, "Nói gì mà giao phối như động vật, rõ ràng em càng thích tư thế này đúng không?"

Bàn tay to của anh ôm trọn lấy hai bầu ngực nặng trĩu đang không ngừng lay động của Trì Nghiên, còn th*t to dài nóng bỏng đẩy từng chút vào trong cơ thể cô, thâm nhập xảo quyết, mỗi một cái đập mạnh đều như muốn lấy cả mạng sống. Kích thích tựa y như bị điện giật xông thẳng lên đầu khiến người ta muốn điên lên, kịch liệt mà sung sướng, dường như cô sẽ gât đầu tấp lự mà chẳng cần phải nghĩ thêm gì nữa, nhưng ở sâu trong ý thức lại như có thứ gì đang bài xích tư thế này khiến cô không thể nào gât đầu thừa nhận vui thích như vậy.

Ngón tay xiết ga giường, Trì Nghiên không hề rảnh. Người đàn ông đang đè trên người cô đâm đến nơi sâu thẳm trong cô, đầu mũ nhô lên chà sát từng nếp gấp của vách hoa, ti mài... Dù cho khoái cảm ở hạ thân đã quá kích thích nhưng theo bản năng cao ngạo Trì Nghiên vẫn cố cắn chặt môi không ra tiếng.

"Thích tôi cảm em như vậy sao? Sao không nói lời nào, hửm?" Hồi lâu Tần Mặc không đợi được đáp án, không kiềm được anh vươn tay sờ đến bên môi cô, phát hiện cô đang cắn chặt môi. Kể cả có mất ký ức thì cô vẫn như vậy, vẫn vô cùng ương bướng. Không rõ là tức hay vẫn là đau, Tần Mặc thờ hờn rút khỏi cơ thể Trì Nghiên, lật người cô lại nâng cặp chân cô vắt ngang trên eo mình, còn th*t to lớn dính ướt lại một lần nữa cắm vào trong cô.

Anh hỏi "Nói một câu mềm lòng mà cũng khó đến vậy sao?" Không đợi cô trả lời còn th*t đâm mạnh đến, thọc vào rút ra không chút lưu tình, tốc độ lại càng lúc càng nhanh. Anh cúi đầu cắn chiếc núm hồng của cô, bứt lên, vô bờ mong cô, đâm thật sâu rồi lại rời khỏi, ở khi cô khó nhin thờ gấp mà mút chặt lấy anh thì còn th*t nóng bỏng dừng hẳn đâm sâu vào trong cơ thể cô.

Trượng thịnh nóng như lửa tiến đến rồi lại rút ra, mỗi một lần đi vào đều cổ tình ma sát điểm mẫn cảm nhất trong cô. Khoái ý kịch liệt bị khơi lên, cô không tìm được bất kỳ cái gì để có thể dựa vào chỉ có thể mềm nhũn bắt lấy Tần Mặc, kích thích muốn co rút khiến hai chân co quắp hết lại, dưới sự xâm chiếm hung mãnh của anh hạ thân co thắt mấp máy không ngừng, phun tung toé từng luồng mật dịch để hoá giải va chạm muốn mệnh.

Bóng đêm tối tăm khiến cho tất cả cảm quan đều phóng đại. Hơi thở của anh bao trùm cô, tim đập thành thịch, bàn tay anh, đầu lưỡi anh truyền đến từng nhiệt độ nóng bỏng, đè lên cơ thể cô là cơ bắp rắn chắc của anh, và cả thứ cứng rắn chôn sâu trong cô...

Từng đợt sóng triều khoái cảm đổ ập đến, mọi lỗ chân lông đều như nở ra, mồ hôi của cả hai hoà quyện cùng nhau, dục vọng căng cứng to dài của anh biến hoá nhiều góc độ không lưu tình chút nào đâm sâu trong cơ thể cô, cường thế hung hãn khiến bắp đùi cô chỉ toàn là một mảnh ướt đầm, còn th*t anh liên tục đâm thọc mà phát ra tiếng "phập phập".

Đen này, Trì Nghiên cũng không rõ rốt cuộc Tần Mặc đã lấn lộn cô bao lâu. Trong màn đêm hỗn loạn, mọi ý thức của cô đều đã trở nên rách nát, chỉ có thể ý loạn tình mê mà ôm chặt lấy Tần Mặc, mút chặt lấy hung khí của đối phương đang thác loạn không ngừng trong cô, nâng eo nghênh đón sự vui thích khó tả kia —— Cho đến khi đạt đến tột cùng của khoái lạc rồi một môi mà thiếp đi.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Trái ngược

#Editor: may18

#Wattpad Tuyệt Vời_

(*"")•~(*"□"*)~•(*"—`*)

Hôm sau bữa sáng vẫn do Tần Mặc chuẩn bị. Hai chén hoành thánh (vằn thắn), hoành thánh được di giúp việc gói sẵn từ ngày hôm qua đặt trong tủ lạnh, so với bánh mì nướng với thịt muối trước đó thì bình dân hơn nhiều. Trên bàn cơm Tần Mặc lại khôi phục bộ dạng lãnh đạm ít nói thường ngày, nếu cả người Trì Nghiên không nhúc nhích thì cô cũng suy nghĩ cho rằng trận chiến đấu đêm hôm qua hết thảy đều chỉ là do cô bị ảo giác mà thôi.

"Ngày hôm qua đi shopping?" Sau khi kết thúc bữa sáng Tần Mặc vẫn hỏi một câu.

Tất cả tiêu phí của cô anh đều sẽ thu được tin nhắn nhắc nhở, thấy cô gật đầu thì hỏi tiếp: "Sao trông như chẳng mua thứ gì thế?"

"Buổi sáng đi đến triển lãm đến buổi chiều mới đi dạo trong chốc lát." Trì Nghiên nói, nhân cơ hội uyển chuyển dò hỏi: "Với cả tôi không biết trong thẻ có bao nhiêu..."

Tần Mặc hơi hơi nhăn mày, "Đủ cho em dùng, khỏi cần tiết kiệm giúp tôi."

Những ngày sau đó Tần Mặc luôn bận rộn, mỗi ngày đều trở về rất muộn mới, nhưng dù có bận đến đâu thì cũng chẳng hề ảnh hưởng đến việc anh "chăm sóc" Trì Nghiên bằng đủ loại cách thức trên giường.

Mọi người thường nói: người có chỉ số thông minh cao, cơ chế hoạt động của đại não sẽ khác xa so với người thường, Trì Nghiên nghĩ Tần Mặc có tính lực vô biên như vậy sở dĩ cũng vì nguyên nhân này đi. Nhưng ngoài chuyện giường chiếu ra thì Tần Mặc có vẻ là một kim chủ rất dễ hầu hạ: hào phóng, tính tình tốt, lương trả đủ, đồng thời khá là săn sóc... Trì Nghiên cũng không bắt mẩn với điều gì.

Tần Mặc bận mà cô cũng có chuyện cần phải xử lý. Tuy không phải đến trường, tạm thời cũng không có cách đi làm nhưng Trì Nghiên vẫn phải bù đầu về luận văn tốt nghiệp. Trải qua tuần lễ triển lãm cô cảm thấy phải cân nhắc kỹ càng lại phương hướng mình đã chọn, nên quyết định tìm hiểu cơ cấu nghệ thuật đương đại trong nước, tiêu phí và thị trường nghệ thuật hiện giờ.

Thông qua app bản đồ cô tìm thấy phòng làm việc nghệ thuật ở trong nước, gallery và cả phòng tranh tư nhân, mỗi ngày đến thăm một hai nhà. Ban đầu Tần Mặc không yên tâm nên để Lăng Mẫn đi cùng cô, sau hai ngày thấy cô không có vấn đề gì thì mới đồng ý để một mình cô tự ra ngoài.

Loáng cái đã đến cuối tuần, không có bất ngờ gì xảy ra Tần Mặc vẫn tăng ca, chỉ là vào buổi tối ngày thứ bảy, bỗng nhiên anh gọi điện thoại về báo cô ra ngoài cùng nhau ăn cơm, nói rằng cần phải tặng quà cho đối tác nên muốn cô chọn giúp anh.

Thoạt nhìn dường như cơm tối chỉ là nhân tiện.

Tần Mặc đặt bàn ăn ở một nhà hàng Pháp có phong cảnh cực kỳ trang trọng. Tường được phủ một lớp dán giấy nhẹ nhàng nhả nhện, khăn bàn trắng muốt và chiếc sofa vàng nhạt tạo nên không khí xa hoa nhàn nhã; bộ đồ ăn bằng sứ trắng men bạch kim, đèn ngay cả ly nước cũng thuộc hãng Riedel...

Bàn Tần Mặc đặt ở vị trí gần cửa sổ, ngoài cửa sổ là bờ sông, bên bờ bên kia chính là trung tâm thương mại sầm uất, đêm đến phong cảnh nơi đây thật động lòng người.

Tần Mặc và cô ngồi đối diện nhau dưới ánh đèn thủy tinh, hai người đơn độc cạnh nhau trước mặt công chúng như vậy bỗng khiến cô như bị ảo giác rằng cô và anh đang hẹn hò.

"Muốn ăn gì?" Mở thực đơn mà nhân viên phục vụ đưa lên Tần Mặc hỏi Trì Nghiên.

Thực đơn viết bằng tiếng Pháp, tuy nhập gia tùy tục mà phiên dịch tiếng Trung ở bên dưới nhưng Trì Nghiên lo lắng chính mình sẽ làm trò cười nên cũng không mở thực đơn mà nói với Tần Mặc: "Anh quyết định đi."

Tần Mặc nhìn cô một cái, sau đó cất tiếng đặt món ăn cho hai người bằng tiếng Pháp với người phục vụ, sau đó Trì Nghiên kinh ngạc phát hiện —— vậy mà cô có thể nghe hiểu.

Có lẽ trước đây Tần Mặc rất hay mang cô đến nơi này chẳng, Trì Nghiên nhủ thầm, nhưng cô không biết đó là, chính cô mới là người phát hiện ra nhà hàng này sớm nhất, thật ra là cô mang Tần Mặc đến nơi đây, bởi vì chỉ có nhà hàng này mới có thể thoả mãn được cái tính kén ăn kén uống của cô.

Trước kia cô chính là loại bắt bẻ. Cô bắt bẻ nguyên liệu nấu ăn phải tươi mới như vừa mới được lấy ra —— hầu nướng phô mai phải được làm sạch trước từ nước Pháp, trứng cá muối thì nhất định phải là loại cao cấp nhất trứng của cá tầm(1).

(1) Trứng cá tầm: 8.000 - 9.000 USD/kg (180 triệu - 200 triệu đồng)

Cô bắt bẻ từ thức ăn nấu nướng đến phương thức nấu nướng —— cái gì mà đồ ăn của nước Pháp phải có màu sắc cao nhã, phải là màu sắc thuần thiên nhiên, là màu trắng; súp đặc biệt phải chú ý nguyên hân nguyên vị.

Cô nghiêm ngặt dựa theo phong tục của người Pháp bắt bẻ chi li mọi thứ khi phối hợp với rượu —— thí dụ như trong hải sản, hầu tốt nhất phải được kết hợp rượu vang trắng, nhất là từ những trái nho Sauvignon Blanc; bít tết thì đi kèm với vang đỏ, nếu muốn hương vị thơm cay đậm đà hơn vậy tốt nhất là

chọn loại được chiết từ giống nho Syrah; lúc khai vị thì dùng chút champagne, sau bữa ăn thì thưởng thức đêm trời...

Vân vân và mây mây.

Có lúc Tần Mặc cảm thấy Trì Nghiên thật "làm quá".

Vậy mà cuối cùng anh vẫn phải cảm ơn sự "làm quá" này của cô, tuy cô cũng từng vì thế mà chê cười mặt mũi anh, nhưng nhờ "khoá học" từ cô ở trước mặt đối tác anh chưa bao giờ bị xấu mặt.

Nhưng Trì Nghiên vẫn luôn luôn giữ tiêu chuẩn khắc khe đối với thức ăn lúc này đây dường như lại mất hứng thú với chuyện ăn uống.

"Ăn không quen?" Tần Mặc hỏi, đoán chừng liệu có phải sau khi bị mất trí nhớ khẩu vị của cô cũng thay đổi hay không.

Khi anh hỏi chuyện nhân viên phục vụ đang thay rượu vang đỏ và đổi gan ngỗng đã dùng xong thành món chính trứng cá muối Caviar sốt hải sản. Trứng cá muối Caviar, mùi tây và súp lơ được xếp thành hình vòm, kết hợp với sốt tôm hùm, rượu vang trắng mát lạnh. Bày biện tinh xảo, hương vị cũng không thể nào chê được.

Trên chiếc bàn to lớn Trì Nghiên chốc chốc thức ăn, nghĩ đến trong chốc lát còn phải đổi bàn ăn và dao nĩa thêm lần nữa: "Khá tốt, chỉ là cảm thấy ẩm thực nước Pháp có chút... cầu kì."

Tần Mặc nhượng mảy, không nói nữa. Hai người từ nhà hàng ra, trực tiếp đi sang trung tâm thương mại ở bên cạnh.

Đối tác của Tần Mặc là một người phụ nữ chừng 30 tuổi đã kết hôn, Trì Nghiên tham khảo tuổi rồi đề cử một chiếc đầm ngực xinh xắn; lúc thanh toán Tần Mặc thuận tiện hỏi Trì Nghiên một câu xem cô có thích gì không.

Trì Nghiên lắc đầu.

Hai người rời khỏi cửa hàng châu báu, Tần Mặc lại bước vào một cửa hàng đồ nam cách đó không xa. Tất cả đều thuộc cao cấp, Trì Nghiên nhìn thoáng qua logo, đúng là nhãn hiệu chiếm hơn phân nửa trong tủ quần áo của Tần Mặc.

Dường như về phương diện này phẩm vị của anh rất nhất quán trung trinh, nhưng, cũng có lẽ là do anh lười tốn thời gian vào những việc như này mà thôi. Trong cửa hàng có cô nhân viên nào đó hiển nhiên nhận ra Tần Mặc, vừa thấy anh đã nhiệt tình tiếp đón vừa dẫn vừa giới thiệu những kiểu mẫu mới nhất, Tần Mặc lại quay sang nói với Trì Nghiên: "Chọn giúp anh hai món đi."

Trì Nghiên đành phải nhớ lại phong cách sơ mi trong tủ quần áo của Tần Mặc chọn hai chiếc áo sơ mi. Dựa theo đề cử của cô Tần Mặc đi vào phòng thử đồ; rõ ràng anh chính là cái móc treo, lấy chuẩn số đo tủ quần áo là hàng sẵn nhưng khi khoác trên người anh lại chẳng khác gì như được thiết kế riêng.

Thấy anh đi từ phòng thử đồ ra, cô nhân viên chạy ra nghênh đón rồi trầm trồ tán thưởng một phen, lại đề cử thêm chiếc túi phối cùng, tỏ vẻ rất hợp khi đi cùng với áo sơ mi, nói xong liền muốn tiến đến chỉnh áo giúp anh.

Rõ ràng chính cô vẫn còn đang ở nơi này, cô nhân viên lại làm như lơ đẹp cô, đại diện ân cần. Không biết là do Tần Mặc lớn lên quá đẹp hay là do cảm giác tồn tại của cô quá thấp.

Trên sofa Trì Nghiên làm bộ làm tịch xem tạp chí, ra vẻ như không thấy được động tác của hai người bên kia, mãi đến lúc Tần Mặc nhíu mày: "Em qua đây giúp anh."

Lúc này Trì Nghiên mới buông tạp chí, nhận lấy cả vạt từ trong tay cô nhân viên bán hàng, đứng dậy bước đến trước mặt Tần Mặc, thông thả ung dung thất cả vạt giúp anh, xong việc, lại bê cỗ áo sơ mi anh xuống, nhẹ nhàng mà vuốt phẳng cỗ áo cho anh.

Động tác của cô từ tốn không chút cầu thả, biểu tình dịu ngoan, Tần Mặc cúi đầu nhìn cô dịu dàng cụp mắt, bỗng có chút không thích ứng.

Trước kia loại tình huống này cũng đã từng có.

Nhưng khi đó Trì Nghiên chẳng cần đợi Tần Mặc mở miệng đã trực tiếp cười nhạo nhân viên bán hàng chọn kiểu dáng quê mùa, hoa văn già dặn, khiến cho đối phương xấu hổ đến không dám lơ mắng, khi ấy cô mới thông thả ung dung chọn một chiếc cả vạt khác, tươi cười như một người bạn gái hiền huệ chủ động đi đến trước mặt anh, choàng lên giúp anh.

Có điều lúc đeo cả vạt cô trả thù mà đẩy nút thắt lên đến tận yết hầu anh. Hung hăng, như muốn trói chặt anh vĩnh viễn, không cho bất kỳ người phụ nào có cơ hội tranh cướp.

Khi đó Tần Mặc đã nghĩ, cô thật là ngoa ngoắt.

Nhưng giờ đây thấy Trì Nghiên ngoan ngoãn nghe lời, đột nhiên Tần Mặc cảm thấy phụ nữ có đôi khi chưa ngoa một chút cũng không phải không tốt.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Nam chính bắt đầu lên con thềm ngược □

Nếu mọi người vẫn đang dõi theo bộ này thì hãy vote để mình biết các bạn còn sống nha (o"▽"o)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sân thượng

#Editor: may18

#WATTPAD tuyetvoi_

~~~~~

"Trong khoảng thời gian này em có nhớ lại những chuyện lúc trước không?" Trên đường trở về Tần Mặc hỏi Trì Nghiên.

Ngoại trừ giấc mộng lần trước Trì Nghiên cũng chưa nhớ lại được bất cứ đoạn ký ức ngắn nào, huống chi cảnh trong mơ kia cũng không rõ là thật hay giả, vì thế cô lắc đầu: "Không."

Nghe vậy Tần Mặc nhủ mảy, sau đó mới nói: "Đừng gấp gáp, khôi phục ký ức cũng không phải điều dễ dàng."

Tuy nói vậy nhưng buổi sáng ngày hôm sau Tần Mặc vẫn đưa Trì Nghiên đến bệnh viện.

Sau khi Trì Nghiên bị tổn thương não bộ tình lại, ngoài bị mất trí nhớ thì còn xuất hiện thân thể suy sút, vận động không cân đối với các loại tình huống, ở trong bệnh viện huấn luyện hơn hai tháng mới hồi phục lại.

Lần kiểm tra sức khỏe này theo thường lệ bác sĩ đề Trì Nghiên làm kiểm tra tổng thể, sau đó hỏi vài vấn đề thường ngày.

Cuối cùng kết luận trạng huống hiện giờ của cô đang hồi phục rất tốt, nhưng hồi phục rất tốt này chỉ là cơ thể mà thôi, về phần ký ức —— Rốt cuộc đại não là một bộ phận rất phức tạp, không phải nói khôi phục là có thể khôi phục ký ức ngay được, bác sĩ kiến nghị đừng nóng vội, nên chậm rãi, đồng thời nói cho hai người cũng nên chuẩn bị tinh thần, có khả năng ký ức sẽ không tìm lại được.

Tần Mặc nghe được Trì Nghiên có khả năng không thể nhớ lại được, lập tức sắc mặt trở lên ngưng trọng.

Trì Nghiên nhìn Tần Mặc chiu chắt mảy; không hiểu Tần Mặc băn khoăn gì: Nếu chỉ là quan hệ bao nuôi, anh bỏ tiền mua thân thể của cô, cô có nhớ hay không nhớ thì có ảnh hưởng gì đến anh chứ?

Hay trước đây có tri thức cô tình thú hơn?

Hay vẫn là lo cô không có khả năng mưu sinh, chỉ có thể ăn vạ anh?

"Nếu tôi vẫn luôn không khôi phục được trí nhớ, sẽ khiến anh rất khó xử sao?" Ra khỏi văn phòng bác sĩ, Trì Nghiên không nhận được mà hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc ngoái đầu nhìn cô, không phải ảo giác, sau khi mất trí nhớ quả thật tính cách của cô thay đổi rất lớn.

Tôi như vậy sẽ khiến anh khó xử sao? Có phải tôi gây phiền toái cho anh không?

Cùng loại vấn đề, trước kia Trì Nghiên chưa bao giờ hỏi như vậy; cô vui sướng khi gây thật nhiều phiền toái cho anh, chưa bao giờ cẩn thận giống hiện giờ.

"Đừng nghĩ lung tung." Rốt cục Tần Mặc nói: "Kể cho cả đời này em không nhớ lại được thì tôi cũng không bỏ mặc em."

Không giống như an ủi, trái lại giống như một sự đảm bảo bất đắc dĩ. Trì Nghiên hơi nhướng mày nhưng không nói thêm gì.

Hai người rời khỏi bệnh viện trở lại chung cư, đi giúp việc đã nấu xong bữa trưa. Trì Nghiên múc canh cho Tần Mặc, bưng đến cho anh nói: "Thấy dạo gần đây anh ngủ rất muộn, tôi đi làm gả hằm sằm, anh uống nhiều chút."

Trước đây khi Trì Nghiên chủ động lấy lòng như vậy, hơn phân nửa là có chuyện muốn nhờ; vì thế theo bản năng Tần Mặc ngẩng đầu dùng ánh mắt dò hỏi Trì Nghiên.

"Sao vậy?" Trì Nghiên khó hiểu, cúi đầu nếm một hớp, "Tôi thích ăn thanh đạm, đi ấy theo khẩu vị của tôi mà làm, anh cần thêm muối sao?"

"Không cần, rất ngon."

Ở phương diện ăn uống Tần Mặc không cầu kì, một bàn ăn anh đều tỏ vẻ ăn rất ngon, Trì Nghiên cảm thấy không thú vị, đơn giản từ bỏ giao lưu về phương diện này ở đây.

Sau khi ăn xong, Tần Mặc đi thư phòng xử lý công việc. Trì Nghiên không thích làm việc trong phòng ngủ nên quyết định ôm máy tính đến sân thượng.

Bằng với phần diện tích ở tầng bên dưới, hơn 400 mét vuông nóc nhà được thiết kế thành một vườn hoa viên nhỏ xinh đẹp, ở giữa còn xây quầy bar và khu vực giải trí, rất thích hợp cho những bữa tiệc party nhỏ, ví dụ như nướng BBQ các loại.

Vấn đề được điều khiển từ xa chưa xong, Trì Nghiên tìm một chỗ ngồi xuống viết luận văn của mình. Nghệ thuật thì thú vị mà luận văn lại buồn tẻ. Trì Nghiên chỉ mới đọc mấy phần tài liệu tham khảo mà đã mơ màng lịm đi, lúc tỉnh lại đã là chạng vạng.

4-5 giờ chiều vừa vặn là lúc Oxy trong không khí đạt hàm lượng cao nhất, thích hợp ra ngoài tản bộ hoặc làm chút vận động; có lẽ đây cũng chính là ý tưởng của thiết kế sư, nên ở ngay trên nóc nhà có đặt một phòng tập thể hình.

Trì Nghiên tỉnh dậy đi đến đây thì thấy Tần Mặc quần đùi áo ba lỗ đang chạy trên máy chạy bộ. Vóc dáng Tần Mặc cao, điển hình khi mặc quần áo thì gầy mà cởi quần áo ra thì... Dáng người kia có thể nói là cực kỳ cường tráng.

Mỗi hơi chảy dọc trên làn da săn chắc. Cơ ngực vì được tập luyện thường xuyên mà rắn rộng lớn, rắn chắc, dẫn người mơ màng, hỗn hợp hóc-môn giống đực nồng đậm và hơi thở đều đều phập phồng, lướt xuống bên dưới là cơ bụng thon chắc, bờ mông căng chặt đàn hồi, đôi chân thon dài khoẻ khoắn...

Trong nháy mắt, Trì Nghiên bỗng không rời được mắt. Trong đầu cô không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh nào đó: Cũng là lúc chạng vạng, trong phòng tập thể hình, Tần Mặc cả người căng lên cơ bắp cuộn cuộn, còn cô thì khoả ngồi ở trên eo anh, vừa bày ra điệu bộ ngả ngón huyết sắc, vừa không an phận mân mê từng múi cơ bụng của anh...

Ảnh ảo kia chợt lóe mà qua, Trì Nghiên cực lực muốn tóm chặt lấy nó nhưng lại chỉ phí công, vừa thất thần, Tần Mặc đã định bước đến trước mặt cô

"Nghĩ gì thế?" Tần Mặc cúi người lướt qua Trì Nghiên cầm lấy một chai nước khoáng ở cạnh bên.

Trì Nghiên giật mình thoáng thót, ánh mắt vừa vặn chạm phải vòm ngực vạm vỡ lấm tấm mồ hôi của Tần Mặc. Nghĩ đến hình ảnh chợt lóe qua kia, trong lúc nhất thời cô bỗng cảm thấy miệng lưỡi có chút khát khô.

Tần Mặc nhìn gương mặt ửng hồng của Trì Nghiên, đôi mắt nheo lại, có phần nguy hiểm mà nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên cúi sát thân mình, áp sát cô nói: "Muốn ở chỗ này thử?"

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Liếm (H)

#edit: may18

#tuyetvoi_

(" ω ")

"Muốn thử ở chỗ này?" Mới vừa vận động giọng nói Tần Mặc có chút nóng, phả đến bên tai Trì Nghiên làm có hơi ngửa ngửa.

Loại như kêu gọi như dụ dỗ này lại được anh hỏi ra một cách nghiêm trang như vậy. Cô còn chưa kịp trả lời thì anh đã cúi người, lấp kín môi cô, cạy mở môi răng cô, câu lấy đầu lưỡi tinh mịn của cô, mút vào.

Vì vừa vận động nên cả người anh toả ra hormone độc đáo, cuồng nhiệt mà nồng hậu. Đầu lưỡi anh nóng bỏng trên đầu cái miệng nhỏ của cô, triển miên quần quýt trong làn môi cô, rất nhanh nụ hôn của anh dần làm cho mắt cô mê ly, hơi thở gấp gáp, bất giác vươn tay đáp trên ngực anh, đáp lại anh.

Nước bọt lan tràn giữa những làn môi, ướt át, lóng lánh. Trên người quần áo thấm đẫm mồ hôi, anh giựt phăng nó rồi quẳng sang một bên; vòm ngực cường tráng loà lổ ra, những giọt mồ hôi trượt dài trên vân da cân xứng, không chỗ nào không hiển hiện sự mạnh mẽ nam tính.

Chỉ liếc mắt một cái mặt cô đã đỏ ran. Từ xưa đến nay chưa bao giờ cô thể hiện ra vẻ mặt thẹn thùng như thế; ham muốn chiếm hữu trong mắt Tần Mặc lại càng cuồng nhiệt, một lần nữa cúi người xuống. Anh vén mái tóc dài của cô sang một bên, nụ hôn chuyển dần từ khoé miệng xuống đến cằm cổ, trên

làn da trắng nõn nuột nà kia anh khề cấn, khề liếm, chậm rãi nhấm nháp, thuận thế ôm lấy cô dịch chuyển dần đến chiếc salon đằng sau lưng, ngã người vào chiếc ghế dài êm ái.

Hai tay anh vuốt ve đường cong phập phồng quyến rũ của cơ thể cô, thăm dò đến bên hông cô, cuốn vạt áo lên đến trước ngực. Chiếc bra đen tuyền bao trọn lấy bầu ngực tạo ra độ cong tuyệt mê người, anh không kiềm nổi mà phủ bàn tay to của mình lên nó, cách nội y nhéo lấy nụ hoa kiêu diễm kia.

Khoang miệng nóng bỏng, cách lớp vải mỏng manh bao bọc lấy đầu núm căng gượng sưng lớn của cô, liếm mát, cắn nghiền. Bầu ngực no đủ của cô biến dạng theo từng cái nhào nặn của anh, cách lớp vải che chắn nhũ thịt bị anh liếm láp ướt đầm nướn bọt, gọi tình lại ái muội, trần trụi trong không khí, vừa lạnh vừa ngứa.

Mặc dầu đây cũng không phải lần đầu tiên bị anh trêu chọc như vậy, nhưng miệng lưỡi anh lại cứ như có một loại ma lực lạ thường, luôn khiến cho cô bần rùn khó nhịn, chỉ biết ưỡn ngực, càng lúc càng đòi hỏi nhiều hơn. Dần dần dưới bụng nhỏ như có một dòng nước ấm dâng trào, không kiềm nổi ngón chân cô co quắp hết lại, hai chân bắt đầu không an phận cựa quậy cọ xát.

Tần Mặc duỗi tay lên lờ vào trong váy Tri Nghiên, nhẹ nhàng chạm qua nơi riêng tư đã thấm ướt của cô, câu lấy quần lót của cô, kéo xuống. Dục vọng của anh quá lớn, mỗi lần tiến vào đều phải làm một màn dạo đầu dong dài.

Cô cho rằng anh lại phải dùng ngón tay giúp cô nói rộng, vì thế phối hợp mở hai chân ra để anh cỡi chiếc quần nhỏ——; nhưng không ngay sau đó, anh lại nâng chân cô đập lên hai vai mình.

"Anh... Anh làm gì?" Cảm thấy tầm mắt Tần Mặc vừa chạm đúng đến nơi trống không giữa hai chân, Tri Nghiên thẹn thùng rụt chân về.

"Hôm nay chúng ta đổi cách làm".

Ánh mắt Tần Mặc nhìn cô thăm thẳm, nắm lấy mắt cá chân xinh xắn của cô, vuốt ve; sau đó chụm hai chân cô lại, lại lần nữa nâng lên, thông thả cúi đầu, đặt từng nụ hôn lên mắt cá chân của cô.

Môi lưỡi nóng bỏng liếm mát dọc theo đường cong duyên dáng lướt thẳng lên trên, ở trên làn da trắng mỏng của cô tuần tra một hồi, lưu lại một vết dài dấu tích ướt át. Cô muốn thu chân về lần nữa nhưng lại bị anh túm chặt. Anh hôn thẳng một đường từ cẳng chân lên đến đầu gối, mút lấy phần thịt non mọng đùi của cô, làm hai chân cô banh thẳng, không chịu nổi mà run bần bật.

Giữa hai chân đều là hơi thở nóng rực của anh, phả lên làn da mẫn cảm của cô, vô tận xao động; cho đến khi môi lưỡi ẩm ướt của anh hôn lên bắp đùi cô, cô giống như không thể nằm yên thêm nữa, lập tức bắt lấy bả vai anh nói: "Đừng..."

Tri Nghiên khép cặp đùi thon dài của mình lại, như muốn chống cự với thế công của Tần Mặc. Nhưng Tần Mặc không cho Tri Nghiên có nhiều thời gian giây giụa, bàn tay to của anh luôn vào giữa đầu gối cô, tách hai chân cô ra lại lần nữa cúi đầu xuống.

Ban đầu là khề hôn, cùng với hơi thở ấm nóng khiến nơi riêng tư của cô vừa ngứa vừa nóng ran; tiếp theo anh vurun đầu lưỡi thô ráp nhẹ nhàng ma sát cánh hoa mẫn cảm của cô, đôi môi ngậm lấy viên hoa hạch ở trung tâm kia, mút lấy.

Thình lình Tri Nghiên cứng đờ, bất động. Da thịt bị anh hôn đến phát bồng, cả người cô tưởng chừng như muốn bốc cháy.

Chân tâm của cô bị anh ngậm lấy, mút mát, đảo quanh, chịu không nổi mà tràn ra mật dịch, anh khiến cặp đùi cô lên trên vai mình, ngậm lấy nơi cô cảm thấy thẹn trần trọc hút vào, đầu lưỡi len lỏi vào trong đường hành lang, lúc sâu lúc cạn, ra ra vào vào; chốc chốc lại vùi đến thật sâu. Đầu lưỡi kia không khác nào phần thân của côn trùng nóng rực, nhưng dịu dàng hơn, linh hoạt hơn, chỉ liếm mà đã khiến cho cô trào ra thật nhiều hoa dịch, trong vô thức cô nâng mông lên, khát khao anh có thể liếm đến nơi càng sâu hơn.

Toà nhà đủ cao, xung quanh lại có cây cối che lấp, cho nên một màn đêm mờ mịt như này sẽ không sợ bị người nhìn thấy. Nhưng cảnh tượng trần trụi lộ liễu giữa trời hoang này vẫn khiến Tri Nghiên cố kỵ. Một cảm giác rất khó nói lên lời, vừa thấy thẹn lại vừa thấy hưng phấn, mỗi một lần anh thâm nhập đều khiến đại não cô như chết điếng, ngay cả chân cũng đều banh thẳng, khó nhịn ngheñh đầu nức nở ra tiếng, giọng nói vừa yếu ớt vừa mềm mại khiến chính cô cũng không dám tin tưởng.

Thân thể đã sớm nhũn thành một bãi nước, mềm oặt hết như không còn xương cốt, trong mắt cũng bị phủ lên một mảnh sương mù, tất thảy đều hỗn độn, chỉ có thể nhận lấy từng trận khoái cảm từ hạ thân truyền tới, kích thích, kịch liệt.

Mật dịch trong suốt tuôn ra ào ạt từ đường đi, rồi lại bị môi lưỡi nóng bỏng bao trùm không ngừng cuốn nuốt vào trong bụng, môi lưỡi anh đâm chọc trong hoa huyệt cô, hàm răng chà sát hoa đề cô, ý xấu mà nghiền nát ở giữa môi lưỡi.

Hết ngọn sóng này đến ngọn sóng khác cảm khác vỗ ập đến khiến cô phải ngửa người ngheñh cổ ra sau, bắt lực ôm lấy gáy anh, như một chú cá nắc cạn không ngừng thờ dộc.

Cho đến khi lên đến tột đỉnh của khoái cảm, cô rên thất thanh trong lạc thú, thân thể không chịu khống chế mà run rẩy, mãnh liệt tiết ra ái dịch.

Ngán ngùi ngắt.

Đợi khi Tri Nghiên hồi thần, Tần Mặc đã đứng dậy, phóng xuất vật đã sung to giữa hai chân anh. Cự thú dữ tợn hoàn toàn cương cứng, sung huyết sưng tấy, đầu quy cực lớn nóng hôi hổi, dưới quy đầu là thân gậy hùng vĩ, toàn bộ trông như một cây gậy sắt bị nung đến đỏ hồng.

Anh đứng, phần hông vừa lúc chắn ngang trước mặt cô. Lần đầu tiên cô được quan sát dương v*t của anh ở khoảng cách gần như vậy, cô không chịu nổi hơi co rúm lại, nuốt nước bọt, thật khó có thể hình dung được ngày thường cái miệng nhỏ kia của cô làm cách nào để nuốt trọn cự vật dữ tợn trước mắt này.

Cho đến khi Tần Mặc kéo tay cô bao trùm trên côn th*t anh, giọng nói khàn khàn kìm nén của anh cất lên: "Liếm giúp anh."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hung mãnh triển miên (H)

#editor: may18

#tuyetvoi_

∩^ω^∩

côn th*t Tần Mặc tẩy phát tím, đối lập với mu bàn tay trắng mịn của Tri Nghiên hình thành cảnh sắc có phần đậm mỹ riêng.

Tri Nghiên vuốt nhẹ lên những mạch gân xanh, chúng nó nôn nóng và giựt nảy lên, hết như người chủ nhân cũng đang nghẹn thật lâu của chúng nó.

Cho nên, một phen trải chấn trước đó của anh chỉ vì lễ thượng vãng lai?

Nhưng không hiểu vì sao Tri Nghiên cũng không hề phản cảm với yêu cầu này. Trên salon cô nhón dậy ngồi quỳ trước mặt anh, y theo yêu cầu anh thử hé miệng ngậm lấy đỉnh đồ sậm kia. Quy đầu sung to vừa chạm phải đầu lưỡi của cô thì run lên hai cái tựa như có sự sống vậy, lỗ chuồng hưng phấn trào ra vài giọt dịch trắng. Cô thử vươn đầu lưỡi nếm nếm dịch đục ở phía trên, hương vị không gây khó chịu lắm, nên cúi đầu nuốt hết toàn bộ thứ thô to kia, thử nuốt một chút quy đầu hồng nhuận ——

"Ừm..." Tần Mặc khó nhịn cất tiếng rên rỉ.

Tri Nghiên ngước lên thấy anh cau chặt mày, biểu tình ần ần, như đang hưởng thụ vui thú sung sướng, lại như đang chịu đựng một nỗi thống khổ rất lớn. Biểu tình này thật sự lấy lòng Tri Nghiên, rất nhanh cô đã tìm được cảm giác.

Ban đầu, toàn bộ côn th*t nóng bỏng cương quyết được cô tắm ướt bằng chiếc lưỡi đầy nước bọt. Thân côn thô dài chừa bên ngoài được nắm tay bao bọc lấy, vuốt ve lên xuống, cái miệng nhỏ cổ hết sức ngậm chứa viên quy đầu, liếm láp, dùng đầu lưỡi khảy qua lại lỗ mắt nhỏ chưa được liếm hết, rồi lại chậm rãi chuyển động xung quay ve vãn đầu quy.

gậy th*t to lớn chọc trong khoang miệng cô, tư vị không dễ chịu, bản năng cô dâng lên một loại khát vọng, làm cô nguyện ý phun ra nuốt vào càng sâu.

Ngậm, nuốt, liếm... Tri Nghiên gắng sức nuốt càng nhiều côn th*t thô to vào trong miệng, Tần Mặc duỗi tay đỡ lấy chiếc cằm đang có hết sức để mở thật to của cô, thân thể căng lên, hô hấp nặng nề.

Có đôi khi anh cũng không rõ Tri Nghiên mắc tính quái gở gì. Rõ ràng cô vô cùng kháng cự tư thế từ đằng sau vậy mà khẩu giao cho anh thì cô lại rất sẵn lòng, một chút cũng không bài xích, thậm chí còn vui vẻ chủ động.

Tri Nghiên trước mặt lúc này đây, cặp mắt hóp má. Đôi môi đỏ thắm của cô đang ra sức bao phủ lấy thật lớn của anh, đôi tay ra sức vuốt ve thân gậy ở bên ngoài, chiếc lưỡi hồng hồng không ngừng liếm láp chà xát qua lại bộ vị mẫn cảm của anh, nước miếng chưa kịp nuốt tràn khỏi môi anh đào đỏ lịm..

Hình ảnh kia quá mức kích thích thị giác, chỉ vậy cũng đủ làm máu trong cơ thể anh sôi trào; không tập trung nổi mà đưa đẩy bờ hông.

côn th*t càng lúc càng sưng lớn, Tần Mặc cảm thấy chính mình sắp nổ tung. Thực sự anh không thể chịu nổi sự tra tấn chậm chạp này của Tri Nghiên thêm nữa, chợt kéo cô ra, bệ cô lên bàn nhỏ ở cạnh bên trong hoa viên. Nâng một đùi cô lên quán ngang vòng eo mình, anh áp đến gần cô, tách huyết khẩu đỏ tươi của cô ra, nuốt nuốt vụng vụng từ dùng sức cắm đi vào.

Đã trải qua một lần cao trào đường đi vừa ướt vừa trơn, làm anh tiến vào cực kỳ thông thuận. Tri Nghiên bị anh đột nhiên đi vào khiến cho ngửa đầu thờ dốc, trên mặt nhuộm đầy vẻ tình dục, vừa kiều diễm vừa gợi cảm. Bộ dáng như vậy khiến Tần Mặc càng tăng vọt dục niệm, bóp chặt vòng eo cô đập mạnh từng cái, vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

Đã nhắm nhin đến cực hạn, côn th*t của anh vừa to vừa cứng, nóng muốn bỏng người, mở căng cô ra đến mức tận cùng, kích thích khó nói bằng lời.

Thô to cứng rắn chống đỡ thịt non cản trở, sâu nặng chống đối. Lốp lốp tăng thịt ma sát gân xanh trên trượng thịt, hung hăng gãi cọ qua từng điểm mẫn

cảm trong thành âm đ*o, từng mạch máu trong cơ thể Trì Nghiên kêu gào, khiến cô vừa run rẩy vừa căng trướng.

Cô nhin không được vận eo đón ý hòa, thịt non trong huyết cũng không tự chủ được mà xoắn chặt, như cái miệng nhỏ sứt sứt hút nhuyển, bao vây lấy thứ hung mãnh đang không ngừng thọc vào rút ra kia.

Cái loại khoái cảm chật hẹp kín khít này khiến Tần Mặc không cảm nổi lòng mà thờ dốc. Trước mắt là cặp vú đầy đặn rung nảy như cuộn sóng dập dềnh, anh không kìm được mà vùi đầu trong bầu ngực ấy để gặm cắn một trận, hai tay cầm hai quả nặng mềm mại xoa bóp, như đè ép nhào nặn, càng cuồng dã càng hung mãnh đâm thọc.

Hạ thân hai người liên kết chặt chẽ. Cực đại cứng rắn liên tục ra vào chôn trong hoa huy*t, từng trận sóng khoái cảm hoá thành dung dịch dính nhớp, không ngừng tràn ra khỏi hoa huy*t, chảy xuống chiếc bàn đá cẩm thạch dưới thân thâm đậm cả một mảnh.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng sự hung mãnh cứng rắn của anh, cảm nhận được sức mạnh dũng mãnh tăng trưởng sau mỗi lần đâm vào, nhưng lại chỉ có thể duỗi cánh tay mềm mại ôm thật chặt lấy cổ anh, nghênh cản cổ nuốt nà như thiên nga ra sau, không ngừng thờ gáp.

"Trì Nghiên." Anh gọi cô, cúi người cắn khế lên cổ cô.

"Dạ." Cô mở to cặp con người mờ mịt hơi nước nhìn anh, lông mi cong vút vì luật động của anh mà rung rìng như những cánh đập loài điệp.

"Xin anh." Anh cắn răng nói.

"Xin anh... Tần Mặc... xin... xin anh..." Vì thế cô xin tha, cái miệng đỏ thắm nhấp nháy đóng mở phát ra tiếng rên mê người.

Yết hầu anh trượt lên xuống, nâng hai chân cô lên, đẩy mạnh vòng eo, động tác càng lúc càng nhanh, lực đạo càng lúc càng tàn nhẫn. Động tác thô bạo của đối phương khiến khoái cảm càng dâng lên mãnh liệt, sóng triều vô cùng vô tận hết đợt này đến đợt khác đổ ập tới khiến Trì Nghiên xoay sở không xuể.

Cô nức nở rên rỉ, trong miệng không ngừng xin Tần Mặc, nhưng không biết nên xin anh nhẹ thôi, hay nên xin anh mạnh chút.

Quên mình trong hoan ái thời gian đã nghênh đón chạng vạng. Thiết bị tưới cây tự động trong hoa viên đúng hạn khởi động, phun ra hơi nước tinh mịn, đón ánh nắng hoàng hôn, hoá ảo thành từng dải cầu vồng bảy sắc.

Trong vườn những đoá hồng rung mình đón nhận những hạt hơi nước mát mẻ, mùi hương lảng động, yếu ớt phiêu bồng trong không khí, tạo nên một loại ngọt ngào khác.

"Thật đẹp..." Phân tâm từ thật lớn sung sướng, Trì Nghiên không khỏi cảm khái một câu.

Có lẽ bởi hoàng hôn khiến cảm xúc trở nên yên ả, cô bỗng nhiên rất muốn hôn một chút người trước mặt mình, vì thế ngửa đầu tiến gần đến đôi môi anh.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Tần Mặc bỗng ánh lên tia ngẩn ngơ. Sau một lúc lâu, anh đỡ cái gáy Trì Nghiên, hôn lên môi cô; cho dù bên dưới vẫn luôn công kích hung mãnh, nhưng động tác hôn cô lại rất dịu dàng, âu yếm.

Thọc vào rút ra vẫn còn tiếp tục, mồ hôi trên người anh nhỏ giọt lên người cô, hơi thở hoà quyện quấn quýt cùng nhau, hợp thành nhất thể.

Từng đợt khoái cảm kịch liệt lại ủa ập đến, Trì Nghiên dần dần không chịu nổi, ánh mắt ngây ngất khi lên đến tột đỉnh của lạc thú.

"A..." Cô chợt thét một tiếng chói tai, cả người run bần bật, bám chặt lấy cổ Tần Mặc như một người đuối nước, đường đi chật hẹp tron mềm co rút, vách tường mãnh liệt xoắn chặt, phản xạ mà gáp gáp nhấp nháy, xô đẩy, co thắt như sắp muốn vỡ òa.

"Chờ anh." Cảm nhận được sự co thắt của vách hoa, Tần Mặc thờ hỏn hển, ngay sau đó càng mạnh mẽ ra vào trong cơ thể cô; cuối cùng một cái đâm thật mạnh, vùi vào nơi sâu nhất trong cô, bắt ra dòng tinh dịch đặc sệt.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sống chung

#Editor: may18

#Wattpad Tuyetvoi_

Xong việc, Tần Mặc ôm Trì Nghiên vào phòng tắm, vẫn như những lần sau khi thoả mãn anh "hạ mình" hầu hạ cô tắm rửa.

Nước ấm vừa đủ, anh đặt cô xuống bồn tắm. Làn sương ấm áp làm lỗ chân lông cô đều nở ra, cô híp nửa con mắt mặc anh bài bố, tay anh lấy sữa tắm, nhẹ nhàng thoa lên cơ thể cô.

Bàn tay anh hơi thô ráp mon trón trên tác da thịt nuột nà và mịn màng của cô.

Rõ ràng bọn họ sử dụng loại sữa tắm giống hệt nhau, nhưng mùi hương trên người cô lại khác hẳn với mùi hương trên người anh.

Trì Nghiên nâng cánh tay lên ngửi ngửi rồi lại xoa người sấn tới ngửi hương thơm trên người Tần Mặc.

Vốn là động tác thân mật, ở trong bầu không khí ái muội này lập tức biến thành hành động đốt lửa, Tần Mặc đỡ gáy cô lập tức lấp kín đôi môi cô.

Cuối cùng hai người lại làm một lần nữa trong phòng tắm, tư thế nữ thượng nam hạ.

Tần Mặc ngả người ngồi ở bồn tắm, Trì Nghiên chống thân mình khoá gối trên người anh, mặc tay anh đỡ vòng eo cô, ra ra vào vào theo tiết tấu.

Trong bồn tắm theo động tác của hai người làn nước dập dềnh như từng con sóng vỗ.

Bởi vì bên ngoài có di giúp việc đang nấu cơm, hai người không dám phát ra âm thanh quá lớn, tiếng rên rỉ nghẹn ngào giữa môi răng, cuối cùng phát tiết bằng một loại phương thức khác khiến cho hoan ái trở lên càng kích thích.

Nghỉ một ngày chủ nhật, Tần Mặc lại trở về các loại bận rộn như lúc trước, đi sớm về trễ.

Trì Nghiên chờ anh mấy ngày, sau đó phát hiện dù anh về muộn nhưng vẫn tương đối có quy luật, bình thường trước 10 giờ rưỡi là anh đã trở lại, muộn nhất cũng chưa từng quá 11 giờ.

Vì thế Trì Nghiên quyết định điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình nhất trí với Tần Mặc, mỗi đêm đều kiên trì chờ anh trở về mới ngủ tiếp.

Cứ việc chờ Tần Mặc trở về, kỳ thật Trì Nghiên cũng không làm được chuyện gì, nhiều nhất cũng chỉ pha ly trà, xả nước tắm linh tinh.

"Em không cần phải chờ tôi mỗi đêm, mệt thì mau đi ngủ sớm chút." Có lần Tần Mặc trở về thấy Trì Nghiên đều buồn ngủ đến gà gât, không nhẫn tâm mà mở miệng.

"... Anh không về tôi ngủ cũng không ngon." Trì Nghiên nói, sau một lúc lâu lại hỏi, "Hay anh không thích?"

Tần Mặc im lặng.

Trên thực tế, cảm giác có người ở nhà chờ mình trở về đúng là rất không tồi, ít nhất căn hộ không đến mức lạnh lẽo...

Chỉ là hắn không quen mà thôi.

Rất cuộc trước kia Trì Nghiên rất quan tâm giấc ngủ giữ nhan sắc, hằng ngày hễ đến 10 giờ tối là phải lên giường ngay, một khi đã ngủ thì cảm ai đánh thức cô, nếu không cô sẽ phát thịnh nộ, khó hầu hạ cực kỳ.

"Chỉ là tôi sợ em không nghỉ ngơi đủ." Một hồi lâu sau, Tần Mặc nói.

"Không sao, ban ngày tôi có thể ngủ bù." Trì Nghiên nói.

Sống trong chung cư hơn nửa tháng, Trì Nghiên quen được với một cô hàng xóm —— Tiểu Mân.

Hai người quen nhau là ở trong phòng tập thể hình tầng 15 của trung tâm khu chung cư.

Tuy Trì Nghiên có thể tập thể hình ở trên sân thượng, nhưng thiết bị tập ở nơi đó hữu hạn, hơn nữa Trì Nghiên thích bơi lội, mà bể bơi trong chung cư quá nhỏ, chỉ có thể làm cái tình thú.

Vì thế Trì Nghiên đăng kí một tấm thẻ tập ở tầng 15 trong chung cư, mà chính trong lúc điền thông tin, Trì Nghiên gặp Tiểu Mân.

Tiểu Mân lớn hơn Trì Nghiên vài tuổi, là streamer có chút danh tiếng trên mạng, dáng người cao và mảnh mai, diện sắc cũng xinh đẹp.

Chỉ với ánh mắt đầu tiên Trì Nghiên đã cảm giác được đối phương là đồng loại với mình, rất có thể là chim hoàng yến được ông chủ doanh nghiệp nào đó trong chung cư bao dưỡng.

Có lẽ đối phương cũng có cùng suy nghĩ như vậy, vì thế cố ý bắt chuyện với Trì Nghiên.

Rất nhanh hai người đã trở lên thân quen, Trì Nghiên cũng xác minh suy đoán của mình, đúng thật là Tiểu Mân giống cô là người được bao dưỡng bởi kẻ

có tiền, có điều khác với Trì Nghiên đó là —— người đàn ông bao dưỡng Tiểu Mân không sống chung với cô ấy.

Chỉ là trong chung cư này hẳn ta vừa vặn có một căn nhà chưa sử dụng, nên sắp xếp Tiểu Mân ở chỗ này, mỗi tháng sẽ cung cấp cho cô ấy một khoản tiền tiêu vặt cố định để chi trả chi tiêu hằng ngày, sau đó hẳn ta sẽ đến nơi này của cô ấy hai lần mỗi tuần.

Dựa theo Tiểu Mân nói, đang trai năm nay gần 40 tuổi, từng kết hôn cũng từng ly hôn, còn có con do vợ trước nuôi nấng, đến tuổi này rồi đã không còn suy nghĩ gì tới hôn nhân nữa, mà chính cô cũng không muốn kết hôn, thành thử hai người cứ sống vậy.

Nhưng Trì Nghiên nghe ra được, Tiểu Mân không muốn kết hôn rõ ràng là tự an ủi bản thân, mà người đàn ông bao dưỡng kia nói không có ý định kết hôn, hơn nữa toàn là lý do.

Ở bên ngoài người đàn ông kia có người phụ nữ khác hay không cũng không biết ——

Nhưng thực ra đây mới chính là hình thức và thái độ bình thường giữa chim hoàng yến và kim chủ, trái lại giữa cô và Tần Mặc thì đúng là ngược đời.

Bọn họ cùng ăn cùng ngủ cạnh nhau, cũng không giống với các chim hoàng yến sống cùng kim chủ, và lại, xem biểu hiện khi ở trên giường của Tần Mặc, chắc chắn anh không có người khác ——

Bọn họ như thể cặp đôi yêu nhau. Nhưng vì sao không phải cặp đôi yêu đương thật? Không ngoài hai nguyên nhân —— Tần Mặc không muốn có bạn gái, hoặc Tần Mặc cảm thấy cô không xứng làm bạn gái anh ta.

Lý do sau có khả năng lớn hơn chút. Kỳ thật Trì Nghiên hiểu rõ, trước khi mất trí nhớ quan hệ của bọn họ là kim chủ và chim hoàng yến, sau khi mất trí nhớ cô cũng không có khả năng thay đổi được điều gì.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn hiển nhiên cô muốn ăn vạ Tần Mặc, cô cũng không muốn luôn suy nghĩ về vấn đề này nên dứt khoát lừa mình dối người, tiếp tục phương thức sống giữa bạn trai bạn gái để tiếp tục sống chung cùng Tần Mặc.

"Sắp tới sẽ có hoạt động do chủ bất động sản tổ chức, cô có đi cùng với vị kia nhà cô không?" Sau khi vận động, hai người cùng nhau SPA, Tiểu Mân hỏi Trì Nghiên.

Biệt thự này được đề là cao cấp, nguyên nhân lớn nhất không phải nằm trong giá trị cảnh sắc bên ngoài, hay phong cách thiết kế, mà là vì tầng mạng lưới xã giao vô hình.

Hiện giờ Trì Nghiên ở trong chung cư, giá cả cũng xếp vào số một số 2 trong thành phố, vì không làm thất vọng cái giá của nó, chủ doanh nghiệp không tiếc bỏ vốn bỏ gốc chế tạo ra tầng hoạt động cho đám người cao cấp này.

Mỗi năm du lịch một lần, từ đến Brazil xem bóng đá, đến châu phong hành hương, đến thám hiểm ở nam cực... Cuối tuần sao, chủ bất động sản cũng sẽ tổ chức buổi phẩm rượu, phẩm trà, phẩm xi gà, hội giám thưởng, hình thức hoạt động đa dạng, chủ yếu vẫn là tạo ra không gian cho nhóm người nhân sĩ đến đây kết bạn, mở rộng mạng lưới quan hệ.

Hoạt động mà Tiểu Mân đang nói chính là chủ bất động sản đang chuẩn bị tổ chức cuộc thi đấu đánh golf theo lời mời. Trước đó Tần Mặc cũng thu được thiệp mời, nhưng anh chưa cho chủ bất động sản lời trả lời nào, dựa theo trình độ công việc bận rộn của anh, Trì Nghiên nghĩ có lẽ anh sẽ không có hứng thú.

"Sao vậy, người kia nhà cô không muốn đi à?" Trì Nghiên hỏi lại Tiểu Mân.

"Đi chứ." Tiểu Mân đáp đến sáng khoái, "Nghe nói địa điểm được chọn là một khách sạn dã ngoại ở ngoại ô phía Bắc, ngoại trừ golf... Hẳn là còn có rất nhiều thứ khác để chơi, cuối tuần này vừa đúng lúc anh ấy rảnh rỗi, tôi phải thuyết phục anh ấy đưa tôi ra ngoài chơi một chút."

"Hay là cô cũng kéo người kia nhà cô cùng đi?" Tiểu Mân quay sang nháy mắt với Trì Nghiên, "Mọi người có thể cho nhau làm quen."

Làm quen làm quen? Cô và cô ấy kéo kim chủ tới làm quen? Giới thiệu như thế nào?

Trì Nghiên nghĩ đến cảnh tượng kia liền cảm thấy xấu hổ.

Có điều Tiểu Mân nói có rất nhiều cái chơi, Trì Nghiên cũng cảm thấy hơi rung rinh.

Sau khi trở lại chung cư, cô tìm được tấm thiệp mời bị Tần Mặc tùy tay ném ở một góc, tra tìm địa điểm sân golf một chút.

Đúng là ở một khách sạn dã ngoại ở ngoại ô.

Phong cảnh của khách sạn này tuyệt đẹp, kiến trúc nằm dựa vào núi, hoà hợp nhất thể cùng núi rừng, thụ ốc, tư canh, trại nuôi ngựa vân vân cần cái gì đều có cái đó... Có vẻ là một nơi tiêu khiển rất không tồi.

Tác giả: Tần tổng, cậu thích Nghiên Nghiên trước hay là sau khi mất trí nhớ?

Tần Mặc:...

Tác giả: Suy nghĩ đáp án cho cẩn thận, vấn đề này, chờ sau khi Nghiên Nghiên khôi phục kí ức chính là muốn hỏi nha~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Golf

- Những bạn quá hóng không chờ edit được có thể qua Koanchay để đọc convert (nick đăng kí trước năm 2018 mới vào được)
  - Nếu thích bản edit của mình nhớ quay về cmt ủng hộ nhé ^^
  - Mình cũng chả rõ fb bị làm sao, bao nhiêu người báo k tìm thấy blog Tra nữ sa điều Q ~ Q Các chế thử search vs hastag #tranasadieu xem có ra k nha.
- ("I")y— · ~ ~

Tối, chờ Tần Mặc về, Trì Nghiên tựa như vô tình mà nhắc đến cuộc thi đấu golf viết trong thiệp.

"Em muốn đi?" Tần Mặc hỏi cô, Trì Nghiên còn chưa trả lời, anh hơi ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, "Vừa lúc cuối tuần này anh rảnh, vậy đi thôi."

Buổi sáng ngày thứ 7, Tần Mặc lái xe chở Trì Nghiên tới địa điểm khách sạn diễn ra giải đấu.

Thời gian cho cuộc thi đấu vốn phải mất cả nửa ngày, chẳng qua khách sạn còn có rất nhiều hạng mục nghỉ dưỡng khác, Tần Mặc cảm thấy ở lại nơi đây một đêm cũng không tệ.

Hai người xử lý xong thủ tục vào cửa, nhân viên khách sạn lái chiếc xe điện tới đưa bọn họ đến sân golf nằm ở lưng chừng sườn đồi.

Đây được chọn là mặt sân cho trận đấu, là nơi xếp nhất nhì thành phố. Với nhà thiết kế có tên tuổi trên thế giới thiết kế ra, kiến trúc nằm trên dốc đồi thoải thoải. 9 lỗ đầu lợi dụng địa thế của sườn núi và mặt hồ giáp sát ngay dốc đồi, thuộc phong cách núi rừng, 9 lỗ sau tận dụng bãi bùn đất bên hồ để kiến tạo mặt sân thủy cảnh, bằng phẳng và trải dài.

Toàn bộ sân bãi được kết hợp với khung cảnh duyên dáng của núi rừng, trời xanh ưu ái, độc đáo huyền ảo lại vừa hùng vĩ choáng ngợp.

Trì Nghiên bước xuống xe điện, nhìn khoáng cảnh xung quanh, trời trong mây trắng, cỏ xanh mơn mơn như tấm nệm trải dài, khiến cho bước chân cô không khỏi nhẹ nhàng khoan khoái.

Cô mặc trên mình một bộ thể thao trắng phối với chân váy xanh da trời, lộ ra cặp chân dài và nuột nà, cũng không makeup, chỉ thoa kem chống nắng và tô chút môi nhạt, mái tóc dài đen nhánh buộc cao lên, trên đầu đội mũ lưỡi trai, thoát nhìn cả người tràn ngập phần chần trề trung của thanh xuân.

Có đôi khi không chú ý, Tần Mặc cũng suýt thì quên rằng kỳ thật cô nhỏ hơn anh nửa giáp.

"Chơi thứ này kiểu gì?" Thương thức cảnh sắc một hồi, Trì Nghiên hỏi Tần Mặc.

"Em không nhớ ư?" Tần Mặc nhận lấy túi đựng gậy golf trong tay người nhật bóng, "Trước kia em chơi rất khá."

Anh vừa nói vừa chọn một cây gậy trong túi đưa cho cô.

Trì Nghiên cầm, phản ứng đầu tiên đó là rất nhẹ, cán gậy cũng nhỏ, rất vừa nắm tay cô.

Trong nháy mắt cô tưởng chừng như tìm lại được thứ cảm giác quen thuộc nào đó, dựa theo động tác quen thuộc lập tức thử vung tay lên, kết quả một cú phát bóng —— trống không.

Oh... Có thật là cô biết chơi không? Lẽ nào là do tổn thương tiểu não trước đó khiến cô mất kỹ năng này?

Trì Nghiên nắm gậy golf phát trượt khiến có phần xấu hổ.

Tần Mặc nhú mày, đứng đằng sau cô nói, "Đến, tôi dạy em."

Anh áp sau lưng cô uốn nắn tư thế cho cô, đôi tay vòng quanh bao bọc lấy cô, bàn tay nắm lấy tay cô, dạy cô cách nắm cán gậy, vung gậy.

"Đứng, cứ như vậy... Hai chân tách ra... Hơi uốn gối... Phần hông cúi về phía trước... thả lỏng bả vai....."

Hơi thở của anh phả trên vai cô, làm cô không tự giác được mà nhớ tới hình ảnh mơ hồ nào đó, còn chưa kịp bắt lấy đã nghe thấy có ai đó gọi tên cô.

"Tri Nghiên ——" Tiểu Mân vừa xuống xe điện vừa vẫy tay gọi.

Chiếc áo thun bó sát cơ thể phối hợp chiếc váy ngắn khiến dáng người cô ấy trông lại càng cao và mảnh dẻ, bên cạnh cô còn có một người đàn ông đi theo, Tri Nghiên nghĩ, đó chắc là kim chủ của cô ấy.

Hình như ông ta họ Diệp, có điều trông ông ta chẳng giống người đã có con sắp vào tiểu học chút nào. Ông ta giữ được dáng người rất tốt, mái tóc bóng bẩy với những nếp vuốt sáp gọn gàng, trên người là bộ đồ vận động thoải mái, nhìn trông vừa khôn khéo vừa lịch thiệp.

Nếu không phải Tiểu Mân đã kể từ trước đó, có lẽ Tri Nghiên còn cho rằng đôi phương chỉ lớn hơn Tần Mặc một chút mà thôi.

"Sao nói bậy, cuối cùng vẫn đến đây chứ?" Tiểu Mân kéo cánh tay người đàn ông chào hỏi Tri Nghiên.

Lúc ánh mắt cô lướt đến Tần Mặc không khỏi nhìn nhiều hơn, dường như rất kinh ngạc với vẻ đẹp trai và quá trẻ của Tần Mặc.

Tuy nhiên Tần Mặc lại chẳng liếc nhìn lấy Tiểu Mân một cái, ngược lại ngoái đầu nhìn Tri Nghiên, ánh mắt tràn đầy dò hỏi.

Rốt cuộc Tri Nghiên là một người mất trí nhớ, nhưng người phụ nữ trước mắt này Tần Mặc cũng chưa từng gặp qua gương mặt cô ta ở đâu, vậy mà hai người lại có vẻ rất thân quen, Tần Mặc không khỏi nghĩ, liệu có phải Tri Nghiên đã nhớ lại được gì đó nhưng không nói cho mình hay không.

"Mới quen gần đây." Tri Nghiên khẽ kéo góc áo Tần Mặc nhỏ giọng giải thích một câu, sau đó lại giới thiệu Tiểu Mân, "Đây là Tiểu Mân, là hàng xóm trong chung cư với chúng ta."

Đến nỗi người đàn ông bên cạnh Tiểu Mân, Tri Nghiên cũng không biết giới thiệu như nào cho phải, ngắc ngứ một chút, cuối cùng quyết định để lại cho Tiểu Mân tự giới thiệu.

Tiểu Mân cũng không ngại ngần, kéo người nọ qua giới thiệu với Tri Nghiên, "Đây là lão Diệp nhà tôi ——, trước đó đã kể cho cô."

Rất ra đáng cặp vợ chồng già, khiến Tri Nghiên xấu hổ đến không biết nên tiếp tục giới thiệu Tần Mặc như thế nào.

May thay, Tần Mặc tự giác báo tên và tầng nhà. Người đàn ông bên cạnh Tiểu Mân nghe vậy thì cũng tự làm giới thiệu, lại khách sáo hỏi Tần Mặc chuyển vào chung cư vào bao lâu rồi, sao những hoạt động lần trước chưa từng gặp... Hai người cứ tự nhiên như vậy mà trò chuyện.

Cuộc thi sẽ được chính thức khai mạc vào 10 giờ sáng. Xem ra Tần Mặc và Diệp Lâm đều đến sớm, hàn huyên trong chốc lát quyết định cùng nhau luận bàn chơi golf trước.

Kỹ năng đánh golf của Diệp Lâm rất tốt, ngắm bóng, vung gậy, động tác cực kỳ linh hoạt, lưu loát đẹp đẽ, khiến ngay cả Tri Nghiên nhìn mà không nhận được vỗ tay tán thưởng.

Tần Mặc quay đầu liếc Tri Nghiên một cái, đi tới nơi phát bóng, hơi cúi hông, hai tay nắm gậy vung mạnh —— Bóng bay một đường cung xinh đẹp, vòng ba vòng quanh cửa lỗ, vượt xa so với người thường phát huy, một gậy đã vào.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tính tình

#editor: May18

#Fb: Tra nữ sa điều

(●"ω`●)

"Không ngờ Tần tiên sinh chơi golf tốt như vậy." Diệp Lâm tán dương, Tiểu Mân ở bên cạnh cũng chêm lời phụ họa.

Nhưng Tần Mặc lại chỉ ngoái đầu nhìn Tri Nghiên, dường như đang đợi cô cất lời.

Chợt, một hình ảnh mơ hồ bỗng hiện lên rõ nét trong đầu, Tri Nghiên thoáng thốt nhìn thấy Tần Mặc cũng vung gậy giống như vừa rồi, có điều, đường bóng xinh đẹp ấy lại lọt vào một mảnh hồ nước ——

Sau đó cô thấy chính mình cười cợt, nụ cười chế giễu không chút che giấu.

Đây là chuyện khi nào? Tại sao cô lại chanh chua như vậy?

"Em hơi khát, muốn gọi chút nước uống, anh muốn gì không?" Đầu Trì Nghiên có phản chiếu vầng, bỗng đối diện với tầm mắt của Tần Mặc, đành phải chuyển đề tài.

"Nước khoáng." Tần Mặc trầm giọng trả lời.

Trì Nghiên "vâng" một tiếng rồi quay đầu đi mua đồ uống. Tiểu Mân thấy vậy gọi lại cô, "Tôi đi với cô."

Hai người phụ nữ rời đi, để lại hai người đàn ông tiếp tục đánh golf ở đằng kia, nói chuyện phiếm.

"Không ngờ Tần tiên sinh nhà cô lại trẻ tuổi và đẹp trai như thế."

Trước kia Tiểu Mân cảm thấy có thể gặp được người như Diệp Lâm đã là khó được trên đời, không dự liệu được hôm nay vừa thấy Tần Mặc, lão Diệp nhà mình thế mà hoàn toàn không so sánh được.

Dọc đường đi cô thẳng thắn biểu đạt sự ngưỡng mộ với Tần Mặc, cũng hỏi hai người bọn cô quen biết nhau như thế nào, Trì Nghiên trả lời rất là có lễ, phần lớn đều là cười cười mà cho qua.

Lúc hai người trở lại sân bóng, những chủ doanh nghiệp khác trong khu chung cư cũng lục tục tới rồi.

Bởi vì là thi đấu theo lời mời, kỳ thật chủ bất động sản chỉ gửi 20 chiếc thiệp mời.

Có điều khách quý bất kể là nam hay nữ nhận được thiệp mời, đa số đều là kéo theo người đi cùng, trong đó có chút người là vợ chồng danh chính ngôn thuận, có chút lại khó mà nói, cũng rất có thể giống như quan hệ của Tần Mặc và Trì Nghiên như vậy.

Mặc kệ là như thế nào, sân thi đấu vẫn nháo nhiệt là được.

Đúng 10 giờ, cuộc thi chính thức khai mạc.

Nói thì là vậy, đánh một trận golf là 18 lỗ, chia làm hai trận, mỗi trận 9 lỗ.

Nhưng để hoàn thành 18 lỗ thì cũng phải mất đến 4-5 giờ đồng hồ, như thế thì mệt mỏi, vì thế chủ nhà áp dụng giải 9 lỗ, không đến 2 giờ đã kết thúc.

Để tránh cho mọi người không bị mất mặt, ngoại trừ á quân quý quân thì còn trao vô văn giải khác nữa, nào thì giải cho người có khoảng cách xa nhất, gần cột cờ nhất, giao tranh tốt nhất, ăn mặc tốt nhất, vân vân, dường như chỉ cần đến thì tất cả đều có giải, không có ai không có.

Song, về phần thưởng, cái gì mà gậy golf linh tinh, đều chỉ là tỏ vẻ một chút mà thôi, nhóm chủ doanh nghiệp coi đó là việc vui, cũng không quá tích cực cạnh tranh.

Sau trận đấu, đoàn người đến khách sạn ăn cơm trưa.

Khách sạn thuộc loại dã ngoại nên nghe nói thức ăn của nhà ăn ở đây đều là từ nông trường hữu cơ gần đó, thậm chí còn là những nguyên liệu ở trong rừng núi hoang dã. Nhưng hương vị ư, Trì Nghiên cảm thấy chẳng có gì đặc sắc, còn chẳng bằng dì nấu cơm ở nhà.

Sau khi ăn xong nhóm người lại tổ chức cuộc phẩm rượu ở hành lang khách sạn.

Chủ bất động sản đã sớm giao cho người quản lý khách sạn chuẩn bị mấy bình rượu ngon cho mọi người đánh giá, giữa cuộc, cũng không biết là ai hỏi Tần Mặc một câu: "Tần tiên sinh cảm thấy rượu này thế nào?"

"Khá tốt." Tần Mặc trả lại một câu ngắn gọn.

Đối phương như chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp: "Tần tiên sinh cảm thấy tốt ở chỗ nào?"

Trì Nghiên không nhịn được mà nhìn qua, người hỏi đúng là gã đàn ông bị Tần Mặc vô tình phản bác một câu trong lúc đàm luận đầu tư ở bữa tiệc trưa nay. Đối phương chơi golf cũng kém hơn Tần Mặc.

Trì Nghiên không khỏi cau mày, lòng ganh tị, xem ra dù nam hay nữ ai cũng đều có.

Trên thực tế, tuy nói những bình rượu này đều là vang đỏ trân quý, nhưng vô bình đã được che lại không để mọi người nhìn được, chính là vì muốn mọi người bình phẩm, càng khách quan càng cụ thể.

Thứ như rượu vang đỏ này, chỉ cần nhìn vỏ chai mọi người ít ra cũng có thể căn cứ thông tin sản xuất mà tùy tiện thêm ném vài câu, nhưng giờ vô bị đã che lại, vậy thì đã khác...

Tần Mặc quay đầu nhìn Trì Nghiên: "Em thấy sao?"

"Em cảm thấy?" Trì Nghiên lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu ruby chóng vánh trong ly, ngửi sâu một hơi sau đó nhấp một hớp, làm nó đảo hai vòng trên đầu

Trong lòng cô bất mãn với điều gì, cảm xúc sẽ trực tiếp biểu lộ ngay trên mặt, chẳng thềm bận tâm đến mặt mũi của người khác, nhưng vì sao bất mãn, có đôi khi cũng chỉ bởi một chuyện cực kỳ nhỏ nhặt.

Có lẽ là bởi đồ ăn không hợp khẩu vị, hoặc có lẽ là do một câu nói làm phật ý, mà cũng có lẽ là chẳng vì cái gì hết, đơn giản là sắp đến tháng, lửa giận tương đối lớn.

Tóm lại chỉ cần có chút không vừa ý cô, cô có thể lập tức hếch mũi vênh mặt không chút nề nang ——

Bây giờ tuy đã mất đi trí nhớ khiến tính cách thay đổi lớn, nhưng dường như tính tình cô cũng chẳng bởi vậy mà trở lên tốt hơn chút nào.

"Em lại mưa gió thất thường cái gì?" Tần Mặc hỏi Tri Nghiên.

Giọng anh rõ ràng không kiên nhẫn, vì thế Tri Nghiên lại càng không biết mở miệng như nào.

Tần Mặc nhíu mày, móc thẻ phòng ra: "Khó chịu vậy về phòng nghỉ trước đi."

Tri Nghiên nhìn anh một cái, cầm lấy thẻ phòng, quay ngoắt, đi thẳng.

Hai người vừa vặn đứng đối diện với cửa sổ sát đất trong hành lang tổ chức tiệc rượu, nên một màn này đều được mọi người nắm rõ tình hình.

Hành động của Tri Nghiên rõ ràng chẳng nề nang đến mặt mũi của Tần Mặc lấy mấy may, cô về thẳng phòng khách sạn, khi này mới không cảm được mà nhìn lại, có phải phản ứng của cô đã quá lớn rồi hay không.

Dù sao cũng chỉ là chim hoàng yến, không đếm xỉa đến mặt mũi của kim chủ như thế...

Về lý trí Tri Nghiên cũng cảm thấy hành vi của mình rất không ổn, nhưng nhớ lại cảnh tượng khi ấy, nhớ lại câu nói "Tần tổng quả nhiên lợi hại" kia, trong lòng cô không nén được táo bạo ——

...

Căn phòng Tần Mặc đặt là một phòng rộng 200 mét vuông theo phong cách LOFT, trên tầng hai còn có một hồ tắm, một sân thượng nhỏ, đưa mắt từ đây có thể ngắm nhìn quang cảnh núi non bên ngoài.

Tri Nghiên tức tối, về phòng thay áo tắm sau đó chui vào trong hồ tắm.

Hồ tắm là kiểu dáng hình vòm cung, trong hồ chứa đầy nước nóng, mặt trên còn quấn quanh hơi sương mờ ảo, ngâm mình trong đó và nhìn về đằng xa, bỗng rất có cảm giác như đang phiêu phù trong sơn gian.

Tri Nghiên hăm mình vào trong hồ, sự táo bạo trong lòng chậm rãi bốc hơi theo làn nước, rất nhanh đã tiêu tán hơn phân nửa.

Đúng lúc này, chỗ cầu thang lại truyền đến một trận tiếng động, là Tần Mặc đã trở lại.

Nhanh vậy ư?

Xem bộ dạng của đám người kia, chắc chắn sẽ muốn chơi hết một buổi trưa không phải sao, anh rời đi trước?

Tri Nghiên theo tiếng nhìn sang, vừa vặn chạm phải tầm mắt từ trên cao nhìn xuống của Tần Mặc.

Hai người đều không có ý mở miệng, vì thế Tri Nghiên lại quay đầu tiếp tục ngắm cảnh núi non ngoài kia, Tần Mặc xoay người vào phòng tắm —— nhưng rất nhanh sau đó anh đã khoác chiếc áo tắm dài đi ra, nhắc chân đi vào trong hồ tắm.

Tri Nghiên đứng dậy lập tức muốn ra ngoài, "Hồ rất lớn, không cần phải nhường chỗ cho tôi."

Tri Nghiên nhướn mày, phục mà lại lần nữa ngồi xuống, rất nhanh Tần Mặc cũng vùi sâu mình vào hồ nước, nhưng hai người vẫn không nói chuyện.

Loại chuyện như tắm cùng nhau này, trước kia vẫn luôn xảy ra trước hoặc sau khi làm tình xong.

Dòng nước nóng lưu chuyển, lướt qua cơ thể của hai người trong hồ, trầm mặc không làm bất cứ điều gì, trái lại khiến Tri Nghiên cảm thấy có chút không quen.

Cạnh hồ còn có một giá đựng, bên trên xếp rất nhiều chai lọ bình, có tinh dầu, có muối tắm.

Đầu tiên Tri Nghiên rải chút muối tắm vào trong nước, lại nhỏ thêm vài giọt tinh dầu hoa hồng.

Tần Mặc liếc qua, bỗng nhiên mở miệng nói: "Cũng xoa cho anh."

Yêu cầu này, ở dưới tình hình hiện giờ của hai người, kỳ thật có chút đột ngột. Tri Nghiên nghe vậy thì ngẩn người, có điều vẫn đổi sang chai tinh dầu mát xa, lấy một chút rồi đứng dậy đi đến phía sau Tần Mặc, thoa lên giúp anh.

thêm bất kỳ lời nào.

Tri Nghiên không biết nên làm cách nào để thu hồi những lời vừa nói.

Khi hai câu chỉ trích vừa toát ra, nó hoàn toàn vượt khỏi đại não cô, cứ buộc miệng thốt ra một cách tự nhiên như vậy, như thể cô oán hận Tần Mặc đã được tích tụ từ lâu rồi.

Nhưng trên thực tế, cô có gì oán giận anh chứ?

Từ lúc cô tỉnh lại đến nay, Tần Mặc đã rất bao dung, rất chiều cô, dường như tất cả những điều anh làm đều không thể nào bắt bẻ ——, nhưng ngày hôm nay trên bàn rượu, anh cũng không phải là người khiến cô nan kham.

Khiến cô nan kham, là quan hệ chân chính đang tồn tại giữa hai người bọn họ.

Mà cũng bởi tầng nguyên nhân này cô đâu lập trường gì để yêu cầu anh, lúc nào cũng phải quan tâm, thấu hiểu những cảm xúc nhỏ nhặt đó của cô.

"Tôi không cầu kinh, tôi chỉ không thích bị bọn họ nhìn với ánh mắt như vậy." Sau một hồi lâu cô mới khó khăn phun ra một câu.

Giải thích đến đây đã là cực hạn đối với cô, cô nói xong thì lập tức muốn đứng dậy. Nhưng Tần Mặc níu cô lại lần nữa.

Mặc dù cô nói rất ngắn gọn nhưng Tần Mặc hơi nhớ lại tình hình lúc đó, rất nhanh đã lĩnh hội được ý của cô.

Anh vẫn còn nhớ kỹ khi Tri Nghiên vừa tỉnh lại sau tai nạn, cô nằm trên giường bệnh, hỏi anh rốt cuộc quan hệ giữa cô và anh là gì.

Khi đó, cô còn chưa khôi phục hoàn toàn, đầu quấn băng gạc, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc nhìn sang anh, biểu tình co quắp mà từ trước đến nay anh cũng chưa bao giờ gặp qua cô như vậy, hoàn toàn không có sự kiêu căng ngạo mạn như ngày xưa, ngày ngốc đến giống một đứa trẻ.

Lúc đó anh mới vừa được biết một sự thật từ trong miệng bác sĩ rằng cô đã mất trí nhớ, nghe vậy thể mà nhất thời anh chết điếng.

Vì thế cô thử mở miệng hỏi: "Vợ chồng?"

Anh lắc đầu, cô nhìn nhìn ngón tay tròn trịa của hắn, bộ hiểu rõ, lại hỏi: "Người yêu?"

Anh nhú mày.

Ngay sau đó ánh mắt của cô bắt đầu trở nên có chút quái lạ, cũng không nói tiếp nữa.

Trong bệnh viện lúc trước không biết làm sao từng có một ít bàn tán, nên Tần Mặc dễ dàng đoán ra Tri Nghiên đang nghĩ ra sao.

Đối diện với ánh mắt dần chìm xuống của cô, anh không thừa nhận, nhưng nếu anh sửa lại, nói hai người bọn họ là người yêu —— có lẽ vào một ngày nào đó khi Tri Nghiên nhớ lại tất cả, không chừng anh sẽ phải đón nhận ánh mắt đầy châm biếm của cô, chế giễu anh là con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

"Một thời gian sau tự nhiên em sẽ nhớ ra." Cuối cùng anh chỉ có thể an ủi như vậy.

Vì thế cô không tiếp tục hỏi thêm về vấn đề này, nhưng ký ức vẫn luôn không khôi phục.

Sau đó, cô liền biến thành bộ dạng hiện giờ, đối đãi với anh vô cùng cẩn thận, thật sự coi anh là kim chủ mà hầu hạ.

Tựa như chuyện hôm nay, nếu là Tri Nghiên của trước kia, đại khái đã sớm thu dọn đồ đạc bỏ đi ngay tức khắc không chút nề tình, nhưng người ở trước mắt đây, dù trong lòng có khó chịu, có ghen ghét thì vẫn cố chịu đựng.

Trong lúc nhất thời Tần Mặc cảm thấy trước đó mình đã có chút nặng lời.

"Nếu em không thích, sau này không đi nhưng trường hợp như này là được." Tần Mặc bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

"?" Tri Nghiên khó hiểu mà ngoái đầu nhìn lại.

Tần Mặc không lập lại, chỉ kéo người cô xuống, tiếp tục mát xa cho cô.

Bàn tay nóng bỏng trượt thẳng một đường xuống dưới, đôi tay anh dịch dần từ sau lưng mòn trơn đến bờ eo cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tri Nghiên thoải mái ngâm mình trong dòng nước nóng, cả người mềm như bông, bị Tần Mặc nắn bóp như vậy lại càng ngày càng trầm trong nước, hạ thân không khỏi càng dán sát anh hơn.

"Muốn?" Anh hỏi.

Tay anh càng duỗi xuống sâu hơn, néo mông thịt cô, xoa nắn, dưới nước thứ gì đó cũng càng ngày càng nóng, càng ngày càng cứng.

Tri Nghiền cảm nhận được sự biến hoá kia, chân tâm vô thức hơi co rúm lại, ngằm đồng ý hành vi kế tiếp của Tần Mặc.

Vì thế anh ghì chặt cô càng áp sát anh hơn, rướn người đẩy đưa về phía trước một chút, cúi đầu hôn lên cái cổ trần trụi của cô.

Ngậm lấy thủy tai mềm mại mẫn cảm của cô, liếm hôn, khác với nôn nóng của dĩ vãng, hôm nay anh lại rất dịu dàng.

Môi lưỡi anh ẩm áp lưu luyến trên cổ cô, như những cơn mưa phùn triền miên, hơi thở nóng rực nơi chóp mũi phả ra câu đến chân tâm cô dâng lên từng trận tê dại.

So với sự hưng mãnh tra tấn cô đến chết đi sống lại mỗi lần, kỳ thật cô càng thích đáng về âu yếm làm tình này của anh, khiến cho cô có cảm giác như được nâng niu, được quý trọng. Cũng làm hai người càng có vẻ thân mật hơn.

"Ừm..." Tri Nghiền rên rỉ ra tiếng, bị Tần Mặc ve vuốt đến động tình, nghiêng người, vòng tay ôm lấy cổ anh, ngoái đầu hôn lấy anh.

Anh thoáng nhìn đôi môi đỏ ướm ắt kia, nghiêng đầu ngậm lấy, vừa đẩy đưa môi lưỡi cùng cô, vừa nâng tay vói vào trước ngực cô.

Bikini đã sớm bị môi lưỡi anh cạy mở, đôi tay anh luồn vào trong, kéo ra, hai luồng bông bênh lập tức tranh nhau khiêu thoát ra tới, đong đưa trên mặt nước, nõn nà lại non mịn như đậu hủ.

Đôi tay ôm trọn lấy hai bầu ngực đầy đặn của cô, mười ngón tay xoa bóp, khi nhẹ khi nặng, bứt lên, rất nhanh đã khiến đỉnh nhon mẫn cảm kia sưng tấy, run rẩy.

Bốn phía xung quanh từ từ tràn vào nước nóng, kề sát cô là cơ ngực rắn chắc của anh, da thịt nóng bỏng.

Hai vú vốn mẫn cảm cực kỳ lại bị anh hầu hạ như vậy, ngứa ngáy khó nhịn, dẫn đến hạ bụng đều tê dại, không kiềm được tràn ra nhiệt dịch, kích thích hoa huy*t cô nưc ngứa hư không.

"Tần Mặc..." Run rẩy lại sung sướng, cô không nhịn được chà xát hai chân, dẫu mong có ý vô tình cọ phân thân cực nóng sung lớn kia.

Gọi cảm dụ dỗ và mời gọi.

Vì thế anh buông ra môi lưỡi cô, phóng thích cơn th*t đang dâng trào hưng phấn giữa háng, lật người cô lại, cời mảnh vải duy nhất còn sót lại trên người cô ra.

Bàn tay vuốt ve kiều nộn kia, tách cánh hoa ra, bộ vị nóng bỏng chống cự động, chỉ chực chờ anh vận sức phát động, viên quy đầu chen vào trong lối đi nhỏ hẹp, thông thả và kiên quyết vùi thẳng vào trong.

Anh vừa ra vào vừa trấn an mà hôn lên cổ cô, xương quay xanh, ngực.

Những cái va chạm mềm mại làm cô hơi bủn rủn, hoa huy*t không tự chủ được mà tiết ra càng nhiều hoa dịch ấm nóng, anh bèn nưc ướm ắt kia, chen vào từng tất từng tất một.

Trong nước sấp sấp, dịch trơn không ngừng bị hoà tan trong dòng nước nóng, kỳ thật so với ngày thường ở trong nước khó khăn hơn. Chờ đến khi cả cây dương v*t to lớn của anh rút cục cũng nưc dòng nước nhỏ mà lấp đầy cô, cô nhạy cảm mà xoắn chặt, đôi tay vòng lấy cổ anh, ôm chặt lấy anh.

"Khoan lấy eo anh." Đôi tay nâng mông cô, anh tận dụng sức nổi của nước, dễ dàng bế thốc cô lên.

Cô vâng lời tách ra hai chân khoanh lại bờ eo anh, anh ôm cô đi đến bên cạnh, lập tức thẳng lưng luật động.

côn th*t nóng bỏng đâm vào khiến căng ra, từ bên hông hai tay anh dần chuyển về đằng trước mà vỗ về, khuỷu tay gác ở bụng cô, song chương nắn bóp hai luồng bầu bĩnh của cô, nhịp độ thông thả rời khỏi, lại tiến vào.

Mặt nước dập dềnh theo từng động tác của anh, thỉnh thoảng va đập lên vách bể, phát ra âm thanh nặng nề, bọt nước bắn tung toé.

Dưới nước tiểu huyết ngâm nuốt trọn thịt to lớn, mỗi cái ra vào đều mang thêm cả nước, cô bị kích thích đến quá độ, không kiềm nổi lòng mà khẽ ngâm nga thoả mãn, ôm chặt vòng eo anh, hạ thân không tự chủ được mà co thắt lại.

"Thả lỏng chút." Dòng nước vờn quanh, hơi thở anh nặng nề chui vào tai cô, vừa ngứa vừa tê.

"Ừm...ừ..." Nơi nhạy cảm nhất của cô đã bị trọn vẹn nóng bỏng của anh mãnh liệt chà xát qua, toàn bộ chất lỏng trong huyết đều phải bị anh khiêu gọi ra tới, dính nhớp mà hoà vào trong dòng nước nóng, đầm mĩ bất kham.

Hôm nay động tác của anh vô cùng âu yếm. côn th*t thô to của anh kiên nhẫn xuyên qua từng vòng thịt mềm của cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng khoái cảm mỗi khi anh đâm đến đúng chỗ ngứa, chạm lên điểm mẫn cảm nhất trong cô, đâm đến cô ầm ướm, mềm nhũn.

Sóng nước dập dờn, trong không khí ngập tràn thanh hương ngan ngát của tinh dầu hoa hồng.

Anh cố tình thả chậm tiết tấu tra tấn cô đến choáng váng, đầu ngón tay bấm chặt khuỷu tay chắc nịch của anh, ưỡn mình đón ý hòa cùng anh, bầu ngực

xinh đẹp như hai giọt nước lay động theo sự luật động của anh.

Cơ thể càng ngày càng nóng, nóng vượt cả nhiệt độ trong dòng nước.

Tri Nghiên mềm yếu bám vào Tàn Mặc, trong tầm mắt mông lung chỉ còn thấy dáng người của anh: bả vai rộng lớn, bờ eo mảnh dẻ, một đôi chân dài rần rỏi, đường cong tuyệt hảo, cơ bắp cân xứng.

Gương mặt điển trai của anh nhuộm đầy dục vọng muốn phóng túng, đường cơ bắp sau lưng bởi kịch liệt vận động mà phập phồng, cả người tản ra hormone giống đực nùng liệt, sau mỗi cái đập mạnh về phía trước là cùng với tiếng thở dồn dập bên tai cô.

Hơi thở nóng rực quấn quanh tai cô, còn trí mạng hơn cả mị dược. Trận hoan lạc trong nước này giằng co cả hồi lâu. Cho đến tận khi chân Tri Nghiên đều sắp phải bị chuột rút thì Tàn Mặc mới khẽ gầm một tiếng, bắn vào trong cơ thể cô.

Cô ôm lấy cả cơ thể thấm đẫm mồ hôi của anh, anh vùi đầu vào cổ cô thở dốc, sự khó chịu trước đó đã sớm bị hai người quăng sau đầu, anh vén ra những ngọn tóc ướt dầm dề, đặt một nụ hôn trên trán cô.

Thế giới chợt tĩnh lặng đến như thể chỉ còn mỗi hai người bọn họ.

Lời tác giả: rất nhiều người tò mò nam nữ chính trước kia ở chung như thế nào.

Kỳ thật trên cơ bản chính là kiểu đối chọi gay gắt, tính Tri Nghiên rất khó ở mà Tàn Mặc cũng chẳng tốt hơn là bao. Hai người đều là kiểu ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa còn có chút hiểu lầm, cho nên ở bên nhau đến tận lúc Tri Nghiên mất trí nhớ cũng chưa tu thành chín quả.

Có điều Tri Nghiên mất trí nhớ hẳn xem như là cơ hội thay đổi, chờ đại tiểu thư học được biết suy nghĩ cho Tàn Mặc, khi ấy cũng đến lúc khôi phục trí nhớ.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Điệu waltz VS múa thoát y

#Editor: may18

#fb Tra nữ sa điệu (@tranasadieu)

(*~`*)

Suốt một buổi trưa này hai người chỉ quán quýt ở trong phòng.

Trong nhóm người tinh anh kia cũng có một vài vị cũng có đặt phòng ở khách sạn, dự định tổng cổ khoảng thời gian cuối tuần bằng những thú như: Câu cá, đánh bài, cưỡi ngựa... Nhưng Tàn Mặc không để Tri Nghiên tham gia những buổi náo nhiệt ấy.

Chủ bất động sản tổ chức hoạt động là muốn giúp mọi người mở rộng mạng lưới quan hệ. Một cơ hội tốt như thế, vậy mà Tàn Mặc bỏ lỡ không cần, Tri Nghiên hỏi, anh cũng chỉ giải thích: "Xã giao một chút là được, sau này chưa chắc đã qua lại."

Ngược lại anh hỏi Tri Nghiên: "Em với cô bạn gái kia của Diệp Lâm rất thân nhau à?"

Rất thân sao? Kỳ thật cũng đâu đến mức, chẳng qua giờ cô không có trí nhớ cũng không có bạn bè gì, đúng lúc Tiểu Mân tiến tới làm quen.

"Không hẳn." Tri Nghiên, "Làm sao thế?"

"Em và cô ấy không cùng một kiểu người, ít tiếp xúc với cô ấy thôi." Tàn Mặc nói.

Sao lại không phải cùng một kiểu người, chẳng phải mọi người đều là chim hoàng yến đó sao?

Nói nữa, chẳng qua cũng chỉ là cùng nhau SPA, nhâm nhi ly trà chiều nói chuyện phiếm mà thôi, chẳng lẽ còn xét tam quan phù hợp nữa chắc?

Tri Nghiên cảm thấy buồn bực nhưng cũng không cãi lại.

Choi một ngày cuối tuần mới trở lại, Tri Nghiên nhận được thông báo thu luận văn sơ thảo trong Group Wechat lớp.

Trong nhóm có đến ba bốn mươi người, Tri Nghiên từng gặp mấy người, nhưng dò tìm tài khoản thì đều không khớp, cũng may Tàn Mặc thế nhưng có quen với giáo sư của cô, anh cũng đã gửi lời đến giáo sư từ sớm, nên Tri Nghiên nộp luận văn xem như thuận lợi.

Lại một tuần nữa trôi qua, Tàn Mặc nhận được lời mời tham gia vũ hội, nghĩ đến trước đó Tri Nghiên khó chịu, anh cũng không đưa cô đi cùng nữa.

Có lẽ chủ trì buổi dạ hội cũng đã xét đến khả năng khách mời đơn độc, nên từ sáng đã chuẩn bị rất nhiều mỹ nữ để khách quý có thể chọn làm bạn nhảy, Tàn Mặc khó chối từ nên đành phải khiêu vũ một điệu với vị mỹ nữ nào kia.

Tri Nghiên với Tiểu Mân cùng nhau ra ngoài dạo phố, nhận được tin nhắn từ Tàn Mặc, anh nói mình sẽ về muộn, cô còn tưởng rằng anh tăng ca như mọi khi, kết quả vô tình lướt dòng cập nhật trạng thái trong listfriend thì lại thấy anh khiêu vũ trong video.

Wechat Tri Nghiên có chừng 400 người bạn, tuy cô mất trí nhớ, không nhớ được bất cứ ai trong danh sách cả, nhưng mỗi ngày cô đều lướt dòng trạng thái của nhóm bạn bè để lưu giữ kỷ ức.

Thông qua nội dung của bọn họ, cô cũng có thể đoán được tám chín phần mười: những người này là học viên cùng giáo sư, là đồng bạn cùng lớp nghệ thuật, người này lại là nhân viên tư vấn bán hàng, người kia từng là đồng nghiệp trong quán bar...

Đến nỗi bạn bè thân thích, Tri Nghiên đoán chắc hẳn không có ai, bởi từ lúc xảy ra tai nạn đến nay, ngoại trừ trong lớp phái người đại diện đến thăm hỏi thì không có bất kỳ người nào khác đến thăm cô, hoặc gọi điện thoại hay gửi tin tức hỏi han đến tình trạng của cô.

Thế nhưng những ngày lễ ngày tết thì lại có một ít, nhưng nhìn là biết đây chẳng qua là câu spam, hoặc chính là đến từ nhân viên chăm sóc khách hàng.

Tri Nghiên thấy Tàn Mặc là từ dòng cập nhật trạng thái của một nữ đồng nghiệp từng làm ở quán bar trước kia, trong video xuất hiện Tàn Mặc là bởi có liên quan đến đồng nghiệp của cô nàng.

Sở dĩ phỏng đoán đối phương là đồng nghiệp từ quán bar cũ là do cô ta thường xuyên share sự kiện của một quán bar, ngoài ra cô ta cũng rất hay đăng ảnh, toàn thích chụp những bức ảnh theo phong cách sống ảo, phô vẻ hào nhoáng và xa hoa.

Lần này cũng chẳng ngoại lệ, mọi góc của vũ hội đều bị đối phương chụp một lần, còn đăng cả một đoạn khiêu vũ trong sân nhảy.

Mà cũng chính trong video đó, Tri Nghiên tìm ra bóng hình Tàn Mặc. Anh mặc một bộ vest đen lịch lãm thường thấy, bạn nhảy là một cô nàng xinh đẹp trong bộ váy lam, một tay của anh kéo tay đối phương, một tay khác đặt trên lưng đối phương, hết như ôm người vào trong lồng ngực mà xoay quanh.

Giây khắc khi nhìn rõ bức hình ấy, lòng Tri Nghiên bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa giận chẳng rõ nguồn gốc.

Anh mang người phụ nữ khác đến vũ hội? Cô cũng biết khiêu vũ, so với người phụ nữ trong video cô còn nhảy tốt hơn nhiều, đáng người của cô cũng đẹp hơn, ánh mắt Tàn Mặc bị làm sao vậy?

Tri Nghiên cười khinh châm chọc, cười xong thì gạt mình kính ngạc với cảm xúc của mình.

Tạm thời chưa nói đến rốt cục chính cô có khiêu vũ được hay không, nhưng sao cô lại xấu hổ bức bối như thế? Tàn Mặc tham gia vũ hội với ai, khiêu vũ cùng người nào... Xét mối quan hệ hiện giờ của bọn họ, căn bản cô cũng không có quyền hỏi đến chuyện của anh, đúng chứ?

Từ khi xuất viện đến giờ, hai người vẫn luôn sống chung cùng nhau y như những đôi tình nhân, nên có vẻ cô cũng đã quên thân phận của mình rồi thì phải...

"Làm sao thế? Trông ghê lắm à? Về mặt cô như này là sao?" Tiểu Mân đứng ở ngưỡng cửa chiếu trước gương của phòng thử đồ hỏi.

Lúc này Tri Nghiên mới chú ý đến biểu cảm có chút dọa người phản chiếu trên mặt gương, vội vàng cười cười khen Tiểu Mân chọn quần áo đẹp.

Có điều phản đạo phổ kế tiếp Tri Nghiên đã không còn có hứng thú, Tri Nghiên uể oải cũng khiến Tiểu Mân hết cả hứng, nhớ ra gần đây mới có một quán bar khai trương, vì thế bèn hỏi Tri Nghiên có muốn cùng đi quẩy không?

Nơi như quán bar, Tri Nghiên vừa nghe đã cảm thấy mình không có hứng thú, chỉ là nghĩ đến Tàn Mặc còn đang khiêu vũ cùng đồng nghiệp ở bên ngoài, cô cũng chẳng cần một mình sớm trở về chung cư, nên đồng ý đi.

Tiểu Mân kéo Tri Nghiên đi "bay", vào vũ trường, Tri Nghiên lập tức shock bởi bầu không khí cuồng nhiệt kia.

Ánh đèn năm màu mờ ảo nhấp nháy, âm nhạc sập sinh high high, đây đều chỉ là phần nhỏ, mấu chốt là quán bar vậy mà còn có buổi biểu diễn múa thoát y —— Không phải là những cô gái chân dài mặc tất lưới, dầm giày cao gót đuôi thon mỏng vênh, mà là một những chàng trai cường tráng, mặc vest đen thất nơ, ống tay áo trắng, làn da ngăm ngăm và cơ bụng tám múi.

"Wow, chúng ta đến thật là đúng lúc mà." Tiểu Mân huyt sáo, Tri Nghiên bị cô ấy lôi thẳng một đường lách đến vị trí trước sân khấu, vốn dĩ không có hứng thú gì nên cũng chỉ có thể thuận theo nhìn lên.

Không thể phủ nhận, mỗi vũ công nam trên sân khấu đều có dáng người rất tuyệt: làn da ngăm ngăm khoẻ khoắn, cơ ngực kiện mỹ, cặp mông săn chắc,

động tác vừa ra đúng thật có một vẻ đẹp cuồng dã, hung mãnh.

Nhưng nếu so đáng người tốt, Trì Nghiên cảm thấy đại khái cô chính là kiểu "sapiosexual" —— cuốn hút bởi đàn ông thông minh.

sapiosexual: những người yêu chuộng trí tuệ hơn vẻ đẹp bên ngoài

Hơn nữa cơ bắp của những vũ công nam trên đài lực lưỡng thái quá khác hẳn với loại tinh tráng ưa nhìn như Tần Mặc... Trì Nghiên xem một lát liền cảm thấy ngấy, nếu Tần Mặc mà nhảy —— Trì Nghiên giật thót bởi ý tưởng chính mình, nhưng không cảm được tính trả thù mà tiếp tục tưởng tượng: Nếu Tần Mặc đứng ở trên sân khấu như vậy, làm động tác giống hết những vũ công nam trên đài kia...

Phút chốc, cô không nén nổi mà "xi" một tiếng mắc cười

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Phụ nữ khác

#fb: @tranasadieu

#Editor: may18

(๑ ' ω ' ๑)

Mọi người Thất Tịch có bồ, ai không có bồ tiếp tục đọc H (๐"▽"๐)~

"Cười gì thế?" Tiểu Mân ngoái đầu.

Trì Nghiên không giải thích, Tiểu Mân nhìn cô với ánh mắt không thể hiểu nổi, quay đầu lại tiếp tục xem biểu diễn.

Vũ đạo đã tiến hành đến đoạn cao trào. Dưới sân khấu một vị nữ khán giả được mời lên sân khấu để phối hợp tương tác, một người đàn ông vạm vỡ ôm ngang cô nâng lên, làm cô nâng ôm lấy cổ mình, tay đặt trên ngực hắn, người đàn ông bắt chước hành động làm tình mà đưa đẩy hông khi ôm cô nâng, cúi đầu, ngửa đầu phát ra thở dốc ái muội...

Cảnh tượng vượt chừng mực như thế, nhưng dưới sân khấu khán giả lại xem đến máu dồn lên não, hét chói tai huyết sáo nhao nhao cả lên.

Tiểu Mân cũng nhìn không chớp mắt, chỉ có Trì Nghiên là không có hứng thú gì. Nghe nói, có những phụ nữ được bao nuôi nhưng kim chủ không thỏa mãn được bọn họ, nên cũng sẽ ra ngoài tiêu tiền tìm kiếm thú vui.

Tuy Tiểu Mân không trắng trợn táo bạo tìm trai bao, nhưng với tình hình này, chẳng lẽ Diệp Lâm cũng không thỏa mãn được cô?

Có điều tính ra, tính lực Tần Mặc vẫn rất tốt.

Trì Nghiên cúi đầu uống rượu, trong đầu chợt xuất hiện đoạn hình ảnh, cũng là nơi ám trầm hoa lệ như này, có điều được đổi thành một căn phòng yên tĩnh, Tần Mặc ngã người trên salon, sắc mặt đỏ bừng, bộ dạng rõ ràng đã uống say, mà cô thì chính đang ép sát mình vào cơ thể anh, tay dấn trên ngực anh, làm loạn.

"Anh làm nhiều vậy vì cô ta nhưng cô ta vẫn dòi bỏ anh, ở chỗ này nhất định trống vắng đi?" Cách lỏp áo cô xoa cơ ngực anh, bật hơi bên tai anh: "Hay là để tôi điền vào?"

Tần Mặc mím môi không nói, vì thế cô càng thêm to gan...

"Trì Nghiên ——"

Thình lình, bên tai vang lên giọng nói của Tiểu Mân, Trì Nghiên hồi thần: "Chuyện gì?"

"Gọi cô mấy lần rồi ——" Tiểu Mân quay đầu ý chỉ cô nhìn lên sân khấu, Trì Nghiên nương theo ánh mắt Tiểu Mân nhìn qua, chỉ thấy một người phụ nữ bạo dạn nhét tiền vào trong quần nam vũ công, còn không quên nhân tiện sờ soạng mấy lần trên cơ ngực của đối phương.

"Hay chúng ta cũng đưa chút tiền bo?" Tiểu Mân nhướn mày.

"... Không ổn đâu." Trì Nghiên từ chối.

Nhưng đoạn hình ảnh đã bị cắt ngang dù làm cách nào cũng không nhớ lại được, càng nghĩ đầu lại càng đau.

Lúc này Tiểu Mân mới phát hiện sắc mặt cô có chút không ổn: "Cô làm sao thế? Khó chịu ở đâu à?"

"Tôi đi toilet." Trì Nghiên nói.

Cô đổi sang một không gian yên tĩnh, định cố nhớ lại hình ảnh trong đầu ban nãy, nhưng mà vẫn như cũ vô ích, đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, là Tần Mặc gọi đến.

"Em đang đâu?" Vừa bắt máy, đầu dây bên kia đã truyền tới giọng chất vấn trầm thấp của Tần Mặc, rõ ràng là đã về đến nhà.

"Ra ngoài với bạn." Trì Nghiên không dự liệu được Tần Mặc thế mà lại về nhà sớm như vậy, vì thế đành phải nói, "Đang chuẩn bị trở về."

"Bạn?" Tần Mặc không hỏi cô khuya như vậy còn ra ngoài làm gì, mà trọng điểm lại là ở một vấn đề khác.

Trì Nghiên đành phải khai thật: "Chính là Tiểu Mân."

Lần trước anh còn dẫn cô đi với Tiểu Mân, kết quả xoay lưng một cái cô đã cùng cô ấy đi quán bar xem nam múa thoát y... Cũng không biết ở đầu dây bên kia Tần Mặc liệu có nghe được tiếng âm nhạc sập sình và tiếng người ồn ào ở bên này hay không.

Trì Nghiên bỗng có chút chột dạ, mà Tần Mặc đầu bên kia lại nói: "Gửi địa chỉ cho tôi, tôi tới đón em."

"... Không cần đâu, tôi bắt xe về là được."

"Bên ngoài đang mưa."

"..." Thời tiết thật đúng là thay đổi thất thường, nói đến là đến chẳng nề tình.

Trì Nghiên quẩy ở bên trong nên không biết trời đã mưa, cuối cùng đành phải gửi số địa chỉ quán bar thật tới.

Quán bar cách chung cư không xa, rất nhanh Tần Mặc đã tới.

Tiểu Mân thẳng thừng từ chối làm bóng đèn, quyết định ở lại quán bar high, Trì Nghiên không muốn Tần Mặc vào quán bar nên đứng đợi ở cửa cùng với đám người.

Kết quả lúc xe Tần Mặc vừa mở ra, hai người phụ nữ bước từ trong quán bar ra vừa đi vừa đàm luận màn biểu diễn ở bên trong, chỉ khen đáng người của nam người nẫu không tới.

Trì Nghiên chân bước thật nhanh kéo ra cửa xe, lên xe, chỉ thấy Tần Mặc chống tay trên tay lái, cả mặt toát ra vẻ rất không vui.

Không lẽ anh đã nghe thấy màn thảo luận của hai người phụ nữ kia?

Trì Nghiên húng hắng, "Tiểu Mân nói nơi này mới mở, cho nên chúng tôi thử ghé qua xem có gì thú vị... Cũng không biết còn có cả biểu diễn như thế."

Tần Mặc ngoảnh mặt liếc cô một cái, "Biểu diễn gì."

Trì Nghiên cảm thấy quả thực vác đá nện vào chân mình, vì thế chuyển sang chuyện khác, "Dạ hội kết thúc sớm vậy ư?"

Hỏi xong mới phát hiện mình nói lỡ.

Bỗng ý cô vốn không định hỏi hành tung của anh, cô cũng không nên hỏi hành tung của anh, có điều nếu đã hỏi, cô cũng không định giấu đầu lòi đuôi mà giấu giấu điểm điểm cái gì, vì thế trộm ngó liếc biểu tình của anh.

Ai ngờ đối phương căn bản không tỏ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt đáp một câu: "Ừ, chả có gì thú vị. Cho nên về trước."

"Sao em lại biết?" Anh hỏi lại

"Nhìn thấy dòng trạng thái từ bạn bè."

Tần Mặc hơi cau mày, cũng chưa nói gì.

Anh chẳng hề nhắc tới ai là người khiêu vũ cùng mình trong vũ hội, cũng chẳng nói vì sao mang đối phương đi cùng.

Tuy Trì Nghiên cũng biết anh không có nghĩa vụ phải giải thích cái gì cho mình, nên cũng không dám nói ra một câu về vấn đề này, nhưng không biết vì sao Trì Nghiên cứ cảm thấy chỗ nào đó thật tức ngực.

Khẽ thở hắt một hơi, Trì Nghiên quay đầu hạ cửa kính xuống.

Cũng không rõ có chăng từ lúc ra khỏi quán bar kia mà dính phải chút mưa, nên gió lạnh vừa tạt, cô đột nhiên hắt xì.

Dường như cô cũng không đoán được việc này hoá ra lại là như thế, biểu tình rõ ràng hoá đá.

Tần Mặc lau đầu và trán giúp cô, cánh tay luồn ra đằng sau lưng cô, nhẹ nhàng di chuyển, da thịt cô vốn thuộc loại mẫn cảm, cảm nhận được hành động nhỏ nhất kia lập tức run nhè nhẹ, như là bị giật điện.

Anh ngà người, mặt anh như dán lên mặt cô, ngược mắt nhìn cô: "Em đang ghen?"

"Tôi không phải, tôi..." Cô lấy tư cách gì để ghen?

Theo bản năng Trì Nghiên muốn chới đây đây, nhưng chợt giọng điệu dần một lí nhí.

Tần Mặc rũ mắt nhìn đôi môi cô đang mím chặt, mặt trên còn hiện cả vết cắn ban nãy, đỏ ửng.

Anh không cảm nổi mà cúi người hôn cô.

Nâng lên cảm cô để cô càng gần sát anh hơn, mút cánh môi cô, nghiền ngấu từng chút một xâm lấn, say sưa và âu yếm, hôn đến cô sắp thở không nổi nữa thì mới buông tha cho môi lưỡi cô: "Màn biểu diễn buổi tối hay không?"

"..." Giờ đến phiên anh tính sổ?

Trì Nghiên đối mắt với Tần Mặc hai giây, nghĩ thầm, quả nhiên anh vẫn nghe thấy, lộ khụ ho khan một tiếng dời mắt sang nơi khác: "... Cũng chả có gì hay... Đáng những người mẫu nam đó cũng bình thường."

Thật ra là không tồi, có điều so với Tần Mặc thì còn kém một chút.

"Người mẫu nam?" Lúc Tần Mặc đến trước cửa quán bar thì chỉ nghe thấy hai người phụ nữ đang thảo luận gì đó về múa thoát y, theo lẽ thường mà cho rằng phái nữ múa thoát y, còn đang định hỏi Trì Nghiên có học tập được gì không...

"Em với Tiểu Mân đi xem người mẫu nam múa thoát y?" Lập tức về mặt anh trở nên không thân thiện.

"..." Trì Nghiên lại tự vác đá nện vào chính chân mình nữa, cô cụp mắt ngo trái ngo phải, không biết nên nói gì mới tốt, thẳng đến Tần Mặc tháo đai an toàn của cô, tay bóp eo cô kéo cô về phía mình, lại lần nữa hôn lên.

Khác với sự dịu dàng vừa nãy, lần này rõ ràng anh trừng phạt như là găm cắn.

Anh hưng hăng hôn cô, ý chiếm hữu mạnh mẽ, bàn tay nóng bỏng của anh ôm trọn vòng eo cô, lách vào trong vạt áo cô, lướt thẳng một đường lên trên, bao trùm lên nơi đầy đặn trước ngực, cách lớp bra mà xoa bóp... Xoa đến cả người cô mềm nhũn.

"Ngồi lên đây." Chờ đến rót cuộc buông tha cô, anh nhìn chăm chú đôi chân dài của mình, nói.

Đôi mắt Trì Nghiên lập tức tròn tròn, thoáng thốt nhìn Tần Mặc, sau một hồi lâu mới ngấm khoảng cách ngắn ngủi giữa anh và vô lăng, mặt ửng hồng ngần ngừ mà cựa quậy thân mình, dường như đang suy xét nên làm như thế nào.

Tần Mặc vốn đầy cả một bụng tức, nửa đùa nửa thật định chọc ghẹo Trì Nghiên một chút, thấy cô như vậy thì chợt mất bình tĩnh, đột nhiên dẫm chân ga, tạt thẳng xe sang con đường nhỏ hẻo lánh.

Vài phút sau, tắt động cơ.

Tần Mặc xuống xe vòng đến bên cạnh Trì Nghiên, mở cửa bé bỏng cô lên, sau đó quăng cô vào ghế sau.

Trời mưa lâm thâm, trên con đường tối đen như mực chiếc xe tấp sát ven đường, đèn đường lập lò, hẻo lánh đến không có lấy một người đi đường.

Tần Mặc ấn cái nút, hàng ghế trước lập tức gập gọn đến kịch cỡ, Trì Nghiên hồi thần từ trong sững sờ, chỉ thấy Tần Mặc đã đóng kín cửa xe, cúi người đè lên cô.

Tần Mặc lái chính là chiếc Maybach S680(**).

**Vừa search thử và nhìn thấy giới thiệu "đây là một điểm cộng trong mắt khách hàng TQ" □ editH đọc cái này cứ bị liên tưởng ế =)))

Tuy nhiên, toàn bộ tinh hoa của Mercedes-Maybach S680 2018 đều tập trung ở hàng ghế sau với khoảng duỗi chân hào phóng. Đây chắc chắn là một điểm cộng của Mercedes-Maybach S680 2018 trong mắt khách hàng Trung Quốc.

Hàng ghế đằng sau có thể so với khoang hạng nhất về độ thoải mái, nhưng vì Tần Mặc vẫn luôn quen tự mình lái xe, cho nên vẫn luôn lãng phí, không ngờ thể mà anh sử dụng công dụng của nó bằng cách này.

Thả người ngã trên ghế dựa lập tức cúi người đè lên, Tần Mặc bao áp cả người Trì Nghiên, cắn khê một cái trên cổ cô. Bàn tay to linh hoạt thò vào trong vạt quần áo luôn ra phía sau lưng, cạy mở chiếc bra, vói vào trong.

Áo trên cũng bị anh đẩy lên đến giữa cổ, bàn tay to lớn phủ lên bộ ngực mềm mại của cô không ngừng nhào nặn, anh cúi đầu hé miệng ngậm lấy núm hồng mê người, mút mát rồi lại liếm láp.

Hơi thở anh nóng rực phả áp lên chiếc cổ mẫn cảm của cô, hôn đến cả người cô bần rần.

Trong không gian chật hẹp chỉ còn toàn là hơi thở của bọn họ giao thoa.

Cặp tròn đầy của cô bị anh liếm ướt nhẹp, dưới thế công mút, hôn và khiêu khích của anh đầu núm dần trở nên đỏ hồng, dựng cứng.

Nơi sân hạn chế, anh không làm quá lâu màn dạo đầu liền vội thoát thất lưng, tất chân của cô như là bị xé rách để còi, anh đẩy hông rướn về đằng trước.

Tuy bên ngoài cửa sổ xe là một mảnh xám xịt, cũng không có người đi đường, nhưng ven đường là địa điểm công cộng khiến Trì Nghiên vẫn cảm thấy thẹn vô cùng, ngay cả cơ thể cũng bối vì thế mà trở nên nhạy cảm lạ thường.

Tần Mặc nâng cặp chân Trì Nghiên ngang eo mình, trưng thị cả xát giữa hai chân cô, tiểu huyết bị anh chà đến tràn lan hoa dịch, chọt đập mạnh một cái chèn vào bên trong...

Trưng thị vừa to vừa nóng bỏng không chút lưu tình lao thẳng lấp kín đường đi trống trải, Trì Nghiên bị khiến cho vừa đau lại vừa vui thích, nhưng vì e ngại địa điểm nên ngậm chặt không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Khi ấy Tần Mặc hẳn còn trẻ hơn một chút, ánh mắt cũng không thâm thúy như bây giờ, dáng người cũng mảnh dẻ hơn.

Tri Nghiên cúi đầu hôn anh, vừa hôn vừa áp sát túp lều căng phồng giữa hai chân anh, khẽ cọ qua cọ lại, bàn tay mon trón đến cổ áo anh rồi từng nút cúc dọc từ trên xuống.

Khi đó cơ bắp anh còn không cường tráng như bây giờ, chỉ hơi hơi có hình có dáng, nhưng làn da săn chắc, có một loại gọi cảm mới lạ.

Tay cô dán lên, dọc theo tuyến cơ bắp trên cơ thể anh nhàn nhẹ, mon trón vuốt ve, trượt một đường xuống dưới, thẳng đến khi tay cô đã phủ lên chót thẳng lưng——

Rốt cục Tần Mặc cũng mở mắt, tóm lấy tay cô.

Bởi men say đôi mắt anh có phần đỏ hoe, nhìn cô với ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, nhưng rõ ràng dục vọng đã bị bật lửa.

Vì thế cô càng thêm hăng hái, bỏ lơ sự cảnh cáo của anh, ngửa đầu ngậm mút hầu kết anh.

Sau đó, hình ảnh như thể bị bấm nút tua nhanh.

Tri Nghiên mê mang trong cơn mơ, cũng không rõ hết thấy phát sinh như sao, chỉ nhớ rõ anh đè cô dưới thân, cô giãy giụa muốn quyền chủ động thuộc về mình, giằng co một hồi, kết quả quần áo của cả hai đều xộc xệch, quần quýt bên nhau diễn cảnh 18 cấm.

"Em là ai?" Cô ngồi trên eo anh, uốn éo vòng eo theo từng nhịp đẩy của anh, nâng mặt anh lên, chớp mũi chổng chớp mũi nhìn anh.

Tần Mặc không trả lời, bóp eo cô tiếp tục động tác.

"Nói xem em là ai, em cho anh càng thoải mái..." Tri Nghiên đè lại động tác của anh, xoắn chặt hạ bụng siết anh gắt gao, quén rũ mà mở miệng.

Cô kẹp như vậy Tần Mặc đúng là rất khó chịu, trên trán gân xanh đều gồng cả lên, dưới sự truy vấn bướng bỉnh của cô, đột nhiên đứng dậy bế thốc cô lên, lật người cô lại để cô làm tư thế quỳ, bóp bờ mông căng mẩy của Tri Nghiên, đâm vào từ phía sau.

Có lẽ Tần Mặc thật sự cương quyết, lần này dù Tri Nghiên có giãy giụa thế nào cũng đều không lấy lại được quyền chủ động.

Đôi tay bị buộc bắt chéo sau lưng, cặp mông căng mọng vênh cao.

Trên salon Tần Mặc đè Tri Nghiên xuống, hai bầu tuyết trắng ép sát lên mặt da salon, theo động tác thô bạo của đối phương, dưới sự ma sát giữa da thịt và đệm da những tiếng "kin kít" rít lên.

Rõ ràng chỉ là cảnh trong mơ, nhưng xúc cảm lại vô cùng chân thật.

Thậm chí Tri Nghiên còn cảm nhận được sự cộm cứng và nóng hầm hập từ dương v*t hùng tráng chôn sâu trong cơ thể, nhục bích mẫn cảm bị chà xát, đâm thọc đến bực mỗi tác da tác thịt của cô đều tê dại như điện giật.

Anh hung mãnh như mưa rền gió dữ, mỗi lần đều chôn tới tận cùng... Mà cô chỉ có thể mềm nhũn bò trên salon, lắc mông ngênh sự hung mãnh ở đằng sau, ngoài thờ hồn hên rên rí thì nói không ra bất cứ lời dư thừa nào.

Thẳng đến sự hung mãnh đưa cô lên đến tột cùng của khoái cảm, xơ lị héo mòn——

Tri Nghiên bừng tỉnh trong căn phòng sáng rực, cứ việc Tần Mặc nhất quyết không nói lời nào ở trong mơ, nhưng trong đầu Tri Nghiên vẫn toát ra một cái tên—— Vân Lam.

Dường như trong toàn bộ giấc mơ, cô vẫn luôn lom lóp lo lắng: Ở một giây khắc nào đó anh sẽ đột nhiên gọi ra cái tên này.

"Tỉnh rồi?" Tần Mặc đi từ trong phòng tắm ra.

Tri Nghiên ngơ ngác nhìn anh, dường như không chút suy nghĩ mà buột miệng hỏi thẳng: "Vân Lâm là ai?"

Cánh tay đang lau đầu của Tần Mặc khựng lại: "Em nhớ ra điều gì?"

Nếu Tri Nghiên quan sát kỹ, cô sẽ nhận thấy đột nhiên giọng anh hơi cất cao và trong ánh mắt loé lên tia gì đó lạ thường, tương chừng như là nhắc tới điều cấm kỵ nào đó.

Nhưng cả người Tri Nghiên vẫn chìm đắm trong cảm xúc của cơn mơ, chấp nhất kiên trì lặp lại: "Vân Lam là ai?"

Tần Mặc nhú mày, một hồi lâu mới trầm giọng nói: "Bạn gái cũ của tôi."

Tri Nghiên nhớ tới đoạn đối thoại trong mơ, nháy mắt đã tưởng tượng ra một bộ kịch cầu huyết, nhưng cố nhiên không rõ rốt cuộc cô sắm vai nào trong đó.

"Đúng vậy, nhưng không phải là cùng chuyên khoa." Lăng Mẫn nói.

Thầy Trì Nghiên tò mò, lại giải thích đơn giản: "Tôi nghe mọi người trong công ty nói, lúc trước trợ lý Phương làm việc cho một người khác, cũng là một vị đồng sáng lập công ty, là đàn chị cùng khoa... Tên hình như là Vân gì đó chiêu mộ anh ta vào công ty."

"Vân Lam?" Nơi nào đó trong ký ức chợt nảy ra, Trì Nghiên không nhận được mà mở miệng hỏi.

"Đúng đúng!" Lăng Mẫn vội vàng phụ họa, "Chính là cái tên này."

Có lẽ là bởi lái xe quá nhột nhèo nên Lăng Mẫn kể cho Trì Nghiên vô vàn tin đồn kể từ khi công ty thành lập đến nay, tất cả đều đến từ miệng của những nhân viên lâu năm.

Phương Hằng kém Tần Mặc 3 tuổi, vào năm thứ tư đại học thì phải đi thực tập, đúng khi ấy công ty Tần Mặc nghiên cứu và phát minh ra Envi, một phần mềm ứng dụng đã từng được đánh giá là ngang sức ngang tài với công cụ tìm kiếm Siri khi đó.

Lúc ấy công ty dựa vào Envi mà kéo được một khoản đầu tư kếch xù, cần chiêu mộ thêm nhân viên để quyết định đưa Envi vào thị trường, mà cũng ở lúc ấy Phương Hằng được Vân Lam chiêu vào trong công ty.

Nhưng không bao lâu sau, sau khi Envi ra mắt thị trường và nhận được phản hồi tốt đẹp, đang ở thời kỳ hưng thịnh nhất, thì lại không biết có làm sao mà Tần Mặc vội vàng hạ giá đem hàng mục của mình bán đứt.

Hành vi khi ấy quả thật rất không sáng suốt, mặc dù thành tựu hiện giờ của Tần Mặc đã vượt xa khi đó, nhưng nhân sĩ trong giới lập nghiệp vẫn giữ vững quan điểm này.

"... giới lập nghiệp đều tắc lười tiếc nười cho Envi, mặc dù hiện giờ công ty đã có rất nhiều APP tốt hơn, lợi nhuận mỗi năm đều rất khả quan, nhưng mọi người vẫn không tài nào hiểu nổi hành vi lúc đó của Tần tổng, nhưng trợ lý Phương hiểu ——" Lăng Mẫn nói đến chỗ này quay đầu nhìn Trì Nghiên một cái, "Cô biết không? Sau khi Envi bị bán, hầu hết nhân viên trong công ty đều rời khỏi vào lúc đó, đến ngay cả hai người đồng sáng lập công ty, một người rút cổ phần một người tách khỏi Tần tổng, chỉ có trợ lý Phương vẫn trụ lại, sau đó biết bao thương nghiệp lớn đến "cậy" thì anh ta cũng không hề dao động... Từ điểm này thôi, tôi vô cùng bội phục anh ta." Lăng Mẫn nói một thôi một hồi tin đồn, vốn chỉ muốn kể cho Trì Nghiên biết ánh mắt Phương Hằng chuẩn bèn ra sao, kiên định như thế nào.

Nhưng lực chú ý của Trì Nghiên lại đặt ở một điểm khác.

"Cô nói công ty còn có người đồng sáng lập, Vân Lam kia... Vì sao tôi không tìm được tên và lý lịch của cô ấy trên mạng?" Cô hỏi Lăng Mẫn

"Không biết, có lẽ cô phần không nhiều lắm chẳng," Lăng Mẫn lắc đầu, "Tôi cũng chỉ nghe thoáng qua cô ấy và Tần Mặc là bạn học với nhau, sau khi rút cổ phần công ty, không bao lâu sau thì gả chồng... Ồ, đúng rồi, năm đó cô ấy còn hot đến đâu một thời trên mạng nhờ một tấm ảnh chụp đó, diện mạo rất xinh đẹp."

Trì Nghiên trầm mặc.

Trở về chung cư, cô lập tức gõ tên Vân Lam trên thanh tìm kiếm.

La liệt các trang web hiện ra, nhưng cũng chỉ là từ khoá cái tên mà thôi, Trì Nghiên căn cứ theo miêu tả của Lăng Mẫn, rất nhanh đã xác định được người nọ ——

Bị cư dân mạng phong là "Nữ thần đại học XX", "Hoa hậu giảng đường đại học XX" —— Vân Lam, quả nhiên từng nổi tiếng một khoảng thời gian trên mạng.

Mà sự kiện Vân Lam hot này là vào 6 năm trước, tấm ảnh tốt nghiệp của cô bị đại học này đăng trên trang chủ trên website official, không hiểu vì sao lại khiến các nhà truyền thông lớn đăng lại, khiến cho trang web trường học tăng vô số lượt truy cập, sever suýt nữa thì tê liệt, mất mấy giờ cũng không thể vào được trang.

Trì Nghiên nhìn bức ảnh khiến cho trang web bị tê liệt kia.

Trong ảnh nữ sinh tóc dài, mắt to, mặc trang phục cử nhân, tay cầm mũ cử nhân, đứng trước cửa trường cười xinh đẹp, chợt một làn gió thổi qua, mái tóc đen lật phất trong gió.

Quan sát với một tâm thái bình lặng, đúng là cô gái trong ảnh rất xinh đẹp, có loại khí chất tinh khôi, thân thiện.

Nếu nói cô nàng hot là bởi được lăng xê, Trì Nghiên nghĩ cũng chẳng có gì khó hiểu: Nữ sinh xinh đẹp, học ở trường đại học XX nổi tiếng đứng đầu của thành phố, có nhan sắc lại có chỉ số thông minh, cười lên còn tinh khôi tươi đẹp... Đâu chẳng phải là hình mẫu lý tưởng của nhóm trạch nam trên mạng hay sao?

Có điều để nhóm trạch nam thất vọng là nữ thần vừa tốt nghiệp không bao lâu đã đi gả chồng, vẫn là gả cho một phú nhị đại.

Lúc ấy trên mạng là làn sóng ai thán, thậm chí còn không ít người công khai lên án, nói nữ thần trông thanh thuần, kỳ thật là loại hám giàu, hư vinh, tâm cơ vân vân... Nhưng bản thân nữ thần không giải thích bất cứ điều gì, mà nhưng tin tức của cô nà, sau khi kết hôn cùng ngày một ít.

Cho nên, Vân Lam hẹn hò với Tần Mặc từ khi nào, từ thời học sinh sao? Vậy vì sao lại chia tay? Bởi vì Tần Mặc một nghèo hai trắng, nên cô nàng chọn

Anh hẳn rất yêu cô ấy chẳng, ngay cả tâm huyết của mình anh cũng sẵn sàng bán ra với một cái giá rẻ mạt như vậy. Nhưng vừa xoay lưng cô ấy lại đã gả cho một người khác, tâm trạng của anh khi ấy rốt cục ra sao chứ?

"Anh làm nhiều như vậy vì cô ta, vậy mà cô ta vẫn rời bỏ anh, chỗ này chắc hẳn rất trống trải đi?" Cô nhớ tới một giấc mơ khác, cô chọc chọc ngực anh, cất tiếng hỏi anh.

Rõ ràng chỉ mới đây thôi cô còn đang ngụp lặn trong sự bao phủ của ghen tị, nháy mắt, bất giác cô có hơi đau lòng cho anh.

Trần trờ một hồi mà vẫn không ngủ được, Trì Nghiên sực gọi điện thoại cho Tần Mặc.

"Tút... Tút... Tút..."

Tiếng chuông chờ reo lên mấy tiếng liên tiếp sau đó mới có người nghe, ở đầu dây bên kia giọng Tần Mặc trầm ấm: "Muộn như vậy rồi sao còn chưa ngủ?"

Trì Nghiên vội nói: "Không làm phiền anh chứ?"

Chỗ cô bên này đã là nửa đêm, mà chỗ anh bên kia thì là ban ngày, cô ngại anh còn đang làm việc.

"Không, vừa đúng giờ cơm." Tần Mặc nói, lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tôi..." Bỗng Trì Nghiên không biết nên nói cái gì.

Cô không thể kể cho anh về những điều mình mơ thấy. Chỉ là đột nhiên cô rất muốn nghe giọng của anh, nhưng lời như vậy cô không sao nói lên lời, vậy là sau cả hồi lâu cô mới nói: "Vâng, có chút chuyện muốn xin ý kiến của anh."

Thế là, cô tâm sự với anh về công việc.

Sau khi nộp luận văn, Trì Nghiên vẫn luôn nhàn rỗi trong khoảng thời gian này.

Tất nhiên cô cũng muốn tìm một công việc cho mình, nhưng lại vẫn luôn không biết nên tìm việc gì mới được. Mặc dù trong thành phố có phòng làm việc của nghệ thuật gia, phòng phú gallery, xin làm trợ lý hoặc người tư vấn mua tranh linh tinh cũng không thành vấn đề, nhưng sau này thì sao?

Làm nhà giám tuyển*? Để thực sự đạt tới vị trí tối cao ở lĩnh vực giám tuyển, đều phải là nhà nghiên cứu lịch sử nghệ thuật, nhân loại học (anthropology**), hoặc là đạt bậc PHD khảo cổ học, còn với ngành quản lý nghệ thuật này thực dụng của nó là để thi đạt bằng cấp hoặc chau dồi tri thức chuyên nghiệp đến cực hạn, thường thường sẽ không đi được xa.

Trở thành người đại diện cho tác phẩm nghệ thuật? Đầu tiên điều kiện tiên quyết là phải có tu dưỡng phi thường, phải có con mắt tinh tường để khai quật nghệ thuật gia có tiềm chất, và cả năng lực sống chung tốt đẹp với vô số tính tình quái đản của các nghệ thuật gia, đồng thời còn phải có mối quan hệ hảo hữu với giai cấp giàu có...

—

*Curator: nhà giám tuyển, là những người tuyển chọn tác phẩm cho các cuộc triển lãm, nếu khắc nghiệt thì thậm chí còn phải tổ chức từ A đến Z, từ khi bức tranh chưa ra đời cho tới khi nó được công bố trước công chúng bằng những triển lãm.

**anthropology: nghiên cứu về con người.

—

Đối với cô mà nói, nếu phải như vậy cô thà trở thành một nhà giám tuyển ưu tú còn đơn giản hơn.

Nghệ thuật là tiền bạc, cái gọi là con mắt nghệ thuật, phải đến bao nhiêu tiền tài lót đường đây.

Mà hiện giờ cô không chỉ không có tiền, thậm chí còn không có những mối quan hệ, không phải sự thừa***, ký ức trống rỗng... Cô phải đi con đường này thật sao?

***sự thừa: được thừa hưởng từ thầy trao truyền.

Trì Nghiên bày tỏ những suy nghĩ của mình với Tần Mặc, muốn tham khảo ý kiến từ anh.

Có lẽ lĩnh vực nghệ thuật này cũng là thứ lạ lẫm đối với Tần Mặc, anh trầm mặc một hồi, mãi sau mới nói: "Dường như em chỉ đưa ra những khả năng sẽ xảy ra, mà không nói tới em thật lòng muốn làm điều gì."

"..." Trì Nghiên.

Muốn làm gì ư? Không phải nên cân nhắc điều kiện khách quan trước hay sao? Nhưng ý anh là cô quá chú trọng đến những ý kiến chủ quan sao?

Thân hình cao lớn ảm áp áp sát cô, vừa mới tắm xong trên người anh còn vương mùi sữa tắm, quần quanh chớp mũi cô, khiến cô hít thở thôi mà cả người rùng rợn, miệng lưỡi khát khô.

Giọng Tần Mặc khàn khàn: "Rất hợp với em."

Sau đó Trì Nghiên chỉ cảm thấy trên bắp đùi bỏng cháy, ngón tay anh đã len lỏi một đường tiến lên chui tọt vào trong váy ngủ cô.

Anh cúi đầu hôn cô, làn môi chậm rãi dịch dần xuống cần cổ, trên xương quai xanh, khẽ kháng găm cắn, tay nắm bộ ngực mềm mại của cô, sắc tình mà xoa bóp.

Cổ áo ngủ rộng hoác, chỉ cần cúi đầu cô đã có thể thấy bàn tay to của anh đang làm loạn ra sao, cô có thể tình tường cảm nhận được môi lưỡi, bàn tay nóng bỏng của anh, rất nhanh cả người đều mềm nhũn.

Thế là anh vớt cô thả ngã trên cái giường lớn, đẩy vạt áo ngủ lên tít phía cao, hé ra cặp vú mướt mà và đầy đặn.

Thân thể trần trụi bóng loáng như sữa bò, anh vờn bàn tay to lớn bao bọc đôi tuyết trắng, nhào nặn, ngậm lấy núm hồng gọi cảm cần nuốt.

Ăn một bên, nhả ra, tiếp tục "chăm sóc" bên còn lại.

Anh lộng hành đùa bốn núm thịt trắng nõn, chẳng mấy chốc đã làm núm vú căng tròn của cô đỏ lên, sưng tấy, sau đó lại vờn ngón tay kẹp viên châu kia lại càng ra sức vuốt ve, hé hàm răng cắn nhẹ, đầu lưỡi câu lấy viên châu đảo quanh trong miệng..

Như có một luồng điện tê dại từ đầu ngực lan tràn ra khắp cả người, dưới sự chà đạp sắc tình của Tần Mặc, thân thể nõn nà của Trì Nghiên dần nổi lên hồng phấn, hạ thân khó nén tuôn trào ra nhiệt dịch, vừa trơn vừa dính.

"Tần Mặc..." Cô khẽ hé miệng xin anh, giọng run rẩy, cũng y như hạ thân cô vậy, mềm mại cực kỳ.

"Ừ?" Hiển nhiên Tần Mặc quá đỗi quen thuộc với cơ thể của người dưới thân, anh duỗi tay chen vào giữa hai chân cô nhẹ nhàng vân vê, rất nhanh ngón tay mảnh khảnh đã được thấm đầy mật hoa.

Chỉ có điều —— chất lỏng trong suốt kia còn có vài sợi màu đỏ.

"Em..." Tần Mặc đứng hình.

Trì Nghiên nhìn trên tay anh, đột nhiên như nhớ ra gì: "Này... hình như đến."

"..." Tần Mặc đành phải buông người ra.

Trì Nghiên nghẹn, thấy nơi giữa hai chân rần chắc thon dài của anh đã sớm phồng một túp lều, đoán chắc giờ anh không dễ chịu: "Có cần em giúp không? Em... có thể đổi cách khác."

Cặp con ngươi long lanh ngập nước nhìn anh, khuôn mặt đỏ ửng, cổ áo trượt xuống, cần cổ, trước ngực đầy ắp những dấu hồng do anh chà đạp lưu lại.

Ánh mắt Tần Mặc dừng lại thật lâu trên đôi môi đỏ phong diễm Nếu là ngày thường thì còn đỡ, lúc này đã gần nửa tháng, anh không dám chắc mình có thể giữ đúng mực.

"Thôi." Tần Mặc nói, sau đó đứng dậy vào phòng tắm.

Trì Nghiên đi lấy "tiểu thiên sứ" lót dưới, quay đầu thì thấy di động của Tần Mặc đặt ở mép giường reo không ngừng.

"Có điện thoại ——"

Cô gọi vội vào trong phòng tắm, cầm di động lên chuẩn bị đưa cho Tần Mặc, nhưng cuộc gọi đã kết thúc, trên màn hình chỉ hiện một chuỗi con số, không có bất kỳ ghi chú gì khác.

Hắn cũng không phải cuộc gọi quan trọng gì.

Trì Nghiên đứng trước cửa phòng tắm, nghe tiếng hô hấp dồn dập gọi cảm lẫn trong tiếng nước ào ạt, do dự phút chốc, vẫn đành chọn quay lại.

Sau đó ở ngay khi cô chuẩn bị đặt điện thoại trở về chỗ cũ thì màn hình lại chợt loé sáng.

Lần này là tin nhắn.

Tin nhắn đến cũng chính là từ dãy số vừa rồi kia, bên trong còn có cả nội dung rất ngắn gọn: Cảm ơn anh đưa tôi về nhà hôm nay.

Như là lời giải thích đối với cuộc điện thoại bị bỏ lỡ kia, nhưng loại giấu đầu lòi đuôi này, chẳng khác nào là vì giữ lòng tự trọng tự dựng cho mình tìm một bậc thang để bước xuống ——

Thấy thế nào, cũng giống như kỹ xảo quen thuộc của phụ nữ.

Nhân viên nữ trong công ty cùng đi chuyển công tác lần này? Không, nhân viên sẽ không nên nói chuyện với sếp như thế.

Ồ trên máy bay gặp lại bạn bè? Nhưng, nếu là bạn bè chẳng phải sẽ có ghi chú sao?

Vậy là do người ta gửi nhầm? Nhưng xác suất này cũng thật quá nhỏ.

.....

Trong nháy mắt, trong đầu Trì Nghiên hiện lên vô số giả thiết nhưng rồi lại phủ định hết thảy, thẳng đến khi Tần Mặc bước ra khỏi phòng tắm một lần nữa.

"Vừa nãy di động của anh reo." Trì Nghiên nhắc nhở Tần Mặc.

Thấy anh cầm di động lại thử hỏi: "Là chuyện làm ăn sao?"

Tần Mặc hơi chau mày, sau một hồi lâu mới nói "Không phải", sau đó khoá màn hình.

Dường như anh căn bản không có ý định trả lời tin nhắn hoặc gọi lại, Trì Nghiên nghĩ, có lẽ là do mình suy nghĩ nhiều. Có lẽ đối phương tự tưởng tượng tốt đẹp mà thôi.

Rốt cuộc người đàn ông như Tần Mặc, kể cả khi không làm cái gì, chỉ cần đứng thẳng trong đám người thôi cũng đủ tiêu hoa gheo nguyệt, nếu có người phụ nữ tự mình đa tình hiểu lầm hành động nào đó của anh, dường như đây cũng là điều rất bình thường.

Tắt đèn, ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Trì Nghiên tỉnh dậy thì Tần Mặc sớm đã đến công ty.

Đến giữa trưa, cô nhận được điện thoại của anh, anh nói tối nay có một bữa tiệc đêm nghệ thuật, hỏi cô có hứng thú tham gia hay không.

Bữa tiệc đêm nghệ thuật mà Tần Mặc nói, đó là từ gia tộc nào đó trong nước tổ chức một bữa tiệc về nghệ thuật xứng tầm của năm tại trung tâm nghệ thuật, ý là lấy nghệ thuật là chủ đề, qua đó đánh vỡ giới hạn giữa các ngành sản xuất.

Bữa lễ được tổ chức ở trung tâm nghệ thuật "Tranh khắc bản", cộng mời nghệ thuật gia, nhà sưu tầm, nhà giám tuyển, nhà điện ảnh, nhà âm nhạc, người phụ trách cơ cấu nghệ thuật, doanh nhân... Mời 80 dư vị khách mời từ bất đồng ngành sản xuất.

Trì Nghiên nghĩ, có lẽ trong khoảng thời gian này Tần Mặc thấy cô mê mẩn, nên đặc biệt đưa cô cùng tham gia một buổi tiệc đêm như vậy.

Cho nên cô không từ chối.

Kết quả tối hôm ấy, khi cô được Lăng Mẫn đưa tới đúng địa điểm, vòng quanh hội trường một vòng cuối cùng cũng thấy Tần Mặc, nhưng lại thấy anh đang đứng cùng một người phụ nữ khác, hai người đứng trước một bức tranh mà nói chuyện phiếm.

Đó là một người phụ nữ cao ráo, dưới làn váy là một đôi chân tuyệt đẹp, lướt lên trên là vòng eo thon thả, bộ ngực đầy đặn, mà lên phía trên nữa, gương mặt kia lại vừa khớp với người mà Trì Nghiên tìm kiếm trên mạng mấy ngày trước, người yêu cũ của Tần Mặc —— Vân Lam.

Trước mặt hai người là một bức tranh trừu tượng, đến từ nghệ thuật gia không nổi danh nào đó, Trì Nghiên ngắm nghía vài lần, cũng chẳng thấy bức hoạ kia có bao nhiêu xuất sắc, có bao nhiêu đáng giá để hai người thảo luận luôn hỏi.

Nhưng mà hai người lại có thể vừa bàn luận vừa nói cười, Trì Nghiên cách rất xa, không nghe rõ bọn họ đang nói về cái gì, nhưng thật ra lại nghe thấy mấy lời đàm tiếu khê khằng của mấy người phụ nhân ở bên cạnh, từng lời rõ ràng lọt vào tai cô.

"Người kia hình như là Tần Mặc, người phụ nữ bên cạnh anh ta là ai... Vân Lam?"

"Hả, hình như là đúng nha, sao cô ta cũng đến? Năm trước có ảnh chụp cô ta mang thai, hiện giờ không nên ở nước ngoài sinh à?"

"Đúng thế, cũng không thấy chồng cô ta cùng tới."

"Ai ôi, tôi nói hai người này, tin tức cũng lỗi một quá đi, còn mang thai, đi cùng chồng... Cô nhìn bụng đó của cô ta đi, giống người mang thai sao? Người ta sớm ly hôn rồi!"

"Ly hôn? Thật á?"

"Thật, tôi còn nghe nói trong lúc cô ta lòng mang dạ chứa chồng cô ta lại ra ngoài nuôi bồ nhí, cô ta tức đến động thai, sau đó con bị sảy..."

"Ồi? Thảm vậy à."

"Trước kia bọn em đã từng gặp nhau." Tần Mặc giải thích nhỏ với Trì Nghiên, sau đó quay đầu giải thích với Vân Lam, "Khoảng thời gian trước cô ấy gặp phải chút ngoài ý muốn, không nhớ rõ chuyện lúc trước."

"Ngoài ý muốn?" Vân Lam kinh ngạc.

"Tai nạn giao thông." Tần Mặc giải thích ngắn gọn.

"A..." Vì thế Vân Lam che miệng kết thúc đề tài này, hơi ý xin lỗi mà nhìn Trì Nghiên, rồi chợt chú ý tới hành động khoác tay của hai người, không thể tin nổi nhìn về phía Tần Mặc: "Hai người..."

"Ừ." Tần Mặc gật đầu.

Trì Nghiên cũng không rõ tiếng "Ừ" hàm hồ này đến tột cùng là có ý gì, nhưng rõ ràng Vân Lam đột nhiên biến sắc, vẻ mặt trở nên khó coi, mà Tần Mặc cũng đã đổi tư thế chuyển sang dắt lấy tay Trì Nghiên: "Đi thôi, anh dẫn em đi dạo."

Cáo từ Vân Lam, thoát đầu Tần Mặc dẫn Trì Nghiên đi dạo quanh hội trường một vòng, sau đó lại dắt cô đến chỗ mấy vị khách mời như nhà giám tuyển và người phụ trách cơ cấu nghệ thuật.

Anh không liên quan tới giới nghệ thuật này, chẳng qua cũng chỉ từng gặp bọn họ trong buổi tiệc đặc biệt nào đó, nhưng anh vẫn kéo cô đến, tận khả năng giao lưu với bọn họ, muốn mượn cuộc trò chuyện này để cô phỏng đoán, nhìn đến cảnh đời của bọn họ, quyết định sau này có muốn trở thành người như vậy không.

Sự dụng tâm của Tần Mặc Trì Nghiên hiểu, cũng cố gắng hết sức tự nhiên thoải mái trò chuyện với bọn họ như những đồng nghiệp, chỉ có điều trong toàn bộ quá trình, cô thường xuyên cảm nhận được ánh mắt lia về phía mình của Vân Lam.

Điều này khiến cô không cảm được mà suy nghĩ miên man, liệu Tần Mặc luôn ôm eo cô một cách thân mật suốt buổi tiệc như vậy có phải chỉ đang diễn trò hay không.

Rốt cuộc những đôi chia tay sau khi chạm mặt lần nữa hẳn sẽ không tự chủ muốn chứng minh gì đó trước mặt đối phương. Và lại lần ở khách sạn đã ngoại trước đó, Tần Mặc cũng không có biểu hiện ra che chở cô đến vậy, nếu không cô cũng chẳng đến mức phải đón những ánh mắt lăm le từ những gã đàn ông đó...

Suốt cả buổi tiệc, vì có một vài chuyện cứ mắc ở trong lòng nên Trì Nghiên cũng chẳng thu hoạch được điều gì hữu dụng.

Lái xe trở lại chung cư, vì Trì Nghiên đang trong "ngày nghỉ lễ" nên Tần Mặc cũng không chạm vào cô.

Hai người một trước một sau tắm rửa, giữa giường lớn một khoảng trống được vạch ra, từng người nằm ở hai đầu —— nhưng, Trì Nghiên thật không ngủ được.

Cô bỗng nghĩ đến thái độ của Tần Mặc: Cô nghĩ, anh cố ý biểu hiện thân mật với cô ở ngay trước mắt Vân Lam, là vì vẫn còn để ý đến Vân Lam chăng. Cô nghĩ, ở sâu trong trí nhớ anh liệu anh có còn lưu giữ những kỉ niệm thân mật của hai người không...

Cô còn nghĩ, liệu Vân Lam có hối hận không, chọn một tên phú nhị đại không bản lĩnh mà bỏ qua một người có tiềm lực như Tần Mặc, cô ta có xót nổi mà muốn quay đầu gặm lại có hay không, tin nhắn lúc trước có phải là do cô ta gửi hay không..

Cô thậm chí còn nghĩ, liệu hai người đã từng phát sinh quan hệ chưa, anh sẽ dùng tư thế nào muốn cô ta, đối với cô ta anh có dịu dàng hơn khi đối với mình không...

.....

Rõ ràng khi mới chuyển đến chung cư này, cô đã cho rằng mình có thể thích ứng vai trò mới tốt thôi, nhưng từ nào, từ khi nào mà cô đã không kiềm được mà càng trở nên tham lam hơn?

Nằm trên giường suy nghĩ xa xăm, đầu tóc Trì Nghiên rối tung, buồn ngủ nhưng lại không ngủ được... Cho đến khi cô cảm nhận được người bên cạnh đứng dậy rời khỏi giường, mở cửa ra khỏi phòng.

Thế mà không phải hướng đi đến toilet? Là có công việc đặc biệt quan trọng gì sao... Hay vẫn là anh cũng mất ngủ?

Trì Nghiên nằm trên giường, sau một hồi vẫn không thấy Tần Mặc trở lại, không nhìn được mà xoay người xuống giường, sau đó cô tìm thấy được Tần Mặc ở gian phòng khách, Tần Mặc hút thuốc.

Đèn không bật, gian phòng tắm tối, chỉ có ánh trăng giòm qua bức tường thủy tinh hắt vào từ bên phải, ánh sáng mỏng manh.

Tần Mặc mặc áo ngủ, hai cúc áo trước ngực mở tung như thể mở thông cái nút bịt thít hô hấp, hai chân dãn rộng thoải mái ngã người trên sofa, một tay mảnh khảnh chống trán, một tay khác kẹp thuốc, đầu thuốc nằm gọn giữa hai ngón tay thấp thoáng ánh lên đốm lửa đỏ au.

Cô chưa thấy anh hút thuốc bao giờ, phòng khách có gạt tàn, cô vẫn luôn cho rằng đó chỉ là để trang trí, nhưng không ngờ Tần Mặc lại hút thuốc thành thạo đến vậy.

Đột nhiên, anh gọi đầy đủ họ tên cô, ánh mắt trầm trọng đăm đăm nhìn cô, dường như sắp nói ra một quyết định quan trọng nào đó.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không nói, thờ dãi: "Bỏ đi, chờ sau khi em khôi phục trí nhớ rồi nói."

"Trở về ngủ đi." Anh lại nói.

"..." Cô còn nói được cái gì nữa, chỉ có thể đứng dậy trở về phòng.

Kỳ thật nghĩ lại, từ lúc tỉnh lại sau tai nạn giao thông, hai người vẫn luôn có một khoảng cách.

Dù cho bọn họ vô cùng thân mật khi ở trên giường, nhưng dưới giường Tần Mặc vẫn cực kì kiêng dè, anh cũng không bao giờ bộc lộ tâm trạng mình với cô, mà bắt đầu từ khi nào cô đã nảy sinh ra ý nghĩ. Cho rằng có thể làm anh thay đổi, thay đổi quan hệ của hai người chứ?

Tri Nghiên trần trọc trong bóng đêm, từ lúc mơ màng cho đến khi đi vào giấc ngủ cô cũng không đợi được Tần Mặc trở về phòng.

Mất ngủ cả nửa đêm, ngày hôm sau lúc cô rời giường thì Tần Mặc sớm đã rời khỏi nhà. Chờ cho đến tối khi anh đã trở lại, anh lại nhất quán khôi phục cái dáng vẻ lạnh lùng trầm mặc, dường như vẻ mặt không chế của đêm trước chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Ngày nào cũng giống ngày nào, vào cuối tháng này Tri Nghiên phải bảo vệ luận văn. Một bài luận văn chỉ mất mười mấy phút, nhưng đã vài ngày rồi Tri Nghiên đang loay hoay trong PPT, và rồi Tần Mặc cũng không nhìn nổi nữa, tỏ ý muốn sửa cho cô, mà Tri Nghiên phát hiện, Tần Mặc sửa PPT tốt lắm.

"Trước kia vì kéo đầu tư, phải mất công trình bày cho đẹp." Tần Mặc giải thích như thế.

"..." Tri Nghiên.

Cứ như vậy, chuyện mà Tri Nghiên mất đến vài ngày mà Tần Mặc chỉ cần một buổi tối là đã giải quyết xong. Có điều nhắc tới chuyện tốt nghiệp này, Tần Mặc không khỏi hoài nghi tiếp theo của Tri Nghiên.

"Lần trước có nhắc đến du học, em có suy xét không?" Tần Mặc, "Có trường học gì muốn đến không?"

Tri Nghiên lắc đầu.

Cô không hiểu tại sao Tần Mặc luôn muốn đưa cô rời đi, với tình huống hiện giờ của cô, đi tới một đất nước xa lạ khác, cô thấy thế nào cũng không cảm thấy quen, tuy ở trong nước cũng chẳng quen biết với ai thật, nhưng tóm lại là không giống nhau.

...

"Nếu không tìm được công việc phù hợp, vậy cô làm streamer cùng tôi đi, cô nhìn gương mặt này của cô đi, sinh ra đẹp như thế để làm gì, tùy tiện trưng ra một cái cười ok." Lần đi SPA nọ, Tiểu Mân kiến nghị cho cô như thế.

Tiểu Mân là làm phát sóng trực tiếp về makeup, mỗi ngày trên cơ bản chính là giờ điện thoại di động và chà đạp gương mặt kia của mình với các fan.

Tuy Tri Nghiên thấy cô ta làm việc rất nhàn nhã, nhưng thử nhìn lại chính mình, dường như cũng chẳng làm được cái gì có thể khiến khán giả yêu thích —— dạy người ta thưởng thức nghệ thuật sao? Quá nhạt nhẽo.

"Hay là bảo Tần tiên sinh nhà cô sắp xếp cho cô một công việc nhẹ nhàng?" Tiểu Mân thấy Tri Nghiên nhũ mảy, lại nói.

Tri Nghiên cũng không biết nên nói với cô ta ra sao về ý định luôn muốn đưa cô ra nước ngoài của Tần Mặc, mà đúng lúc này, Tiểu Mân đang lướt weibo không biết lướt đến cái gì rồi, bỗng nhiên phì cười.

"Tới tới, cho cô đọc mẩu chuyện cười——" Tiểu Mân vừa cười như nắc nẻ vừa đưa điện thoại di động cho Tri Nghiên.

Tri Nghiên đỡ điện thoại di động, chỉ thấy trên màn hình dừng lại ở một mẩu chuyện hài hước, nói về một ông "viên quan" nuôi Tuesday, chơi mấy năm rồi thấy chán, muốn chia tay, nhưng tiểu tam không chịu, trái lại nắm giữ một ít nhược điểm trong mấy năm này của ông "viên quan" vì thế đòi ông ta trả cho mình một trăm triệu tệ tiền bồi thường. Ông "viên quan" muốn giết người diệt khẩu, sau đó thư ký đã hiến cho ông ta một kế sách này, ông quan lấy lý do vì đề cao trình độ văn hoá, bỏ ra hai mươi vạn cho tiểu tam đi học lớp MBA, trong lớp giám đốc nhiều như mây, rất nhanh tiểu tam đã tìm được mục tiêu mới của đời mình, không đến hai tháng, tiểu tam kia lập tức muốn chia tay với ông "viên quan", chẳng những miễn bồi thường trái lại còn trả cho ông quan kia 250 vạn như phí chia tay.

"Ha ha, 250 (đồ ngốc), cười chết ta." Tiểu Mân cười.

Cô ấy vừa kể vừa cười khúc khích, xác thật Tri Nghiên cũng coi nó làm truyện cười, cho đến ngày tới bảo vệ đồ án đó, Lăng Mẫn đưa Tri Nghiên đến trường học, rảnh rỗi lại tám với cô về chuyện bộ phận pháp lý của công ty mới tới một vị trưởng phòng.

"Cô còn nhớ lần trước tôi kể cho cô về đàn chị cùng chuyên ngành với trợ lý Phương không, đã từng là một trong nhóm người đồng sáng lập công ty, cái cô hotgirl hoa hậu giải đường ấy?"

"Người cô nói là Vân Lam?"

"Đúng vậy, chính là cô ấy, gần đây cô ấy mới đến công ty chúng tôi làm việc, cô biết không? Nhìn thấy người thật của cô ta ở ngoài đời thế tôi mới biết được... Cô ta chăm sóc bản thân tốt thật, rõ ràng cô ta nhỏ tuổi hơn Tần tổng hai tuổi, cũng phải gần ba mươi rồi mới đúng, nhưng làn da kia của cô ta quá tốt, thật sự không nhìn ra một chút... Lại còn có chuyện này nữa cơ, cô biết không, tôi nhìn thấy thông tin nhân viên của cô ta trong hệ thống, chỗ trang thái hôn nhân ấy thế mà cô ta để là ly dị..."

Lăng Mẫn hoàn toàn không biết Vân Lam và Tàn Mặc đã từng có một khoảng thời gian ở bên nhau, không hề cố kỵ mà tán dóc không ngừng về vị đồng nghiệp xinh đẹp mới tới này với Trì Nghiên.

Tri Nghiên nhủu mảy nghe, không biết làm sao, cô bỗng nhiên nhớ tới về muốn nói lại thôi của Tần Mặc trước đó, rồi lại nghĩ tới Tiểu Mân kể câu chuyện cười mới đây.

Trong ngày bảo vệ đồ án ấy Tri Nghiên có hơi mất tập trung, có điều xét thấy Tần Mặc làm PPT trực quan lại sáng tỏ, cô vẫn ứng đối tốt với các vấn đề của giáo sư ở đây.

Bảo vệ kết thúc, theo lễ thường mọi người trong lớp sẽ rủ nhau liên hoan, hát hò.

Tri Nghiên không biết hát, toàn bộ buổi tối đều chơi súc sắc với mọi người, thua thì uống rượu. Tần Mặc ngồi chờ trong chung cư, đợi mãi đợi mãi đều không thấy có người gọi điện thoại tới, Tri Nghiên rõ ràng đã uống rất nhiều.

"Vẫn chưa kết thúc à?" Anh hỏi.

"Ừm..." Trì Nghiên đáp, giọng nói rõ ràng có phần mơ màng, sau hồi lâu lại hỏi, "Mấy giờ rồi?"

"11 giờ." Giọng Tần Mặc rõ ràng trở nên không thân thiện.

"Oái... Đã muộn vậy rồi." Trì Nghiên lại như là ở trên mây.

"..." Tần Mặc, "Gửi cho tôi địa chỉ, tôi đến đón em."

Rất nhanh Tần Mặc đã tới.

Trong phòng bao mờ ảo cuối cùng anh cũng tìm được cái người uống đến say khướt nằm siêu vẹo trên salon, rõ ràng rất bức bối, đặc biệt là khi anh ôm cô lên lại bỗng có một người đàn ông ở bên cạnh giữ chặt tay anh, lườm lườm anh: "Anh là ai?"

"Tôi là ——" Tần Mặc trả lời với giọng bất thiên.

Còn chưa kịp nói, Trì Nghiên đột ngột mở bừng mắt nhìn anh, "Anh tới rồi."

"Bạn trai tôi tới đón tôi, tôi về trước, mọi người ở lại chơi tiếp." Cô chào tạm biệt với bạn học bên cạnh, chống người đứng lên lập tức bỏ nhào vào lòng ngực anh, đầu tựa lên lồng ngực cơ qua cơ lại, lí nhí nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà đi."

Ngoài giường bọn họ rất ít khi ôm ấp, đặc biệt là tư thế thân mật y lại này.

Trong chớp mắt, cục tức nghẹn ở ngực bỗng nhiên xẹp lép.

$$(\sim \overline{\nabla}) \sim (\sim \overline{\nabla}) \sim (\sim \overline{\nabla}) \sim$$

Hôm qua có hứa hôm nay 3 chương, mà vẫn không kịp rồi.

Mai trả 2 chương nha~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gợn sóng

#fb: @tranasadieu

#Wattpad: @tuyevoi

☹️☹️?☹️?☹️☹️?☹️☹️☹️?☹️☹️?☹️☹️?☹️?

Nhưng cũng chỉ cho đến khi ra khỏi phòng KTV.

Khi hai người ra ngoài, gió tạt qua, Tần Mặc ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người Trì Nghiên, không cảm được anh chất vấn cô: "Tối nay em đã uống bao nhiêu?"

"Cũng đâu có bao nhiêu, anh ngửi xem." Cô chu môi, phả lên mặt anh một làn hơi nóng bỏng của cồn.

Tần Mặc nhìn đôi mắt lúng liếng của cô, không khỏi nhúm mày.

Tất nhiên anh biết rõ từ lượng Trì Nghiên, người bình thường khó mà trút say nổi cô.

Hỏi cô còn làm nhân viên ở quán bar, anh đã từng được chứng kiến cô đấu rượu với người ta, các loại rượu trộn lẫn vào mới nhau, một ly rồi lại tiếp một ly... Nhưng đến cuối cùng người đổ gục lại chính là người khách kia, mà cô thì vẫn thung dung như người chẳng có việc gì.

Mặc dù sau đó cũng nôn thốc tháo trong WC, nhưng loại chuyện như bị người khác lợi dụng lúc say rượu này, từ trước đến giờ cô sẽ luôn đề phòng, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội.

Vậy mà hôm nay ——

Còn nói mình không uống bao nhiêu? Nếu không phải đang đứng trước cửa KTV, Tần Mặc thật sự muốn đề Trì Nghiên lên vách tường mà hung hăng dạy dỗ cô một phen.

"Lần sau không được uống nhiều như thế nữa." Mở cửa xe ra nhét người vào trên ghế, anh trầm mặt răn dạy.

"Dạ" Trì Nghiên gật đầu, tự mình mò đai an toàn rồi cài vào.

"..." Cô quá ngoan ngoãn, Tần Mặc cũng không biết phải nói thêm cái gì, đành phải khởi động xe.

Một đường trải sáng ánh trăng ánh sao, chờ đến lúc Tần Mặc ngoặt xe vào chung cư, Trì Nghiên đã lệch đầu trên ghế mà ngủ thiếp đi rồi.

"Đến rồi, tỉnh nào." Tần Mặc tháo đai an toàn giúp Trì Nghiên, thấy cô còn chưa tỉnh, đành vỗ nhẹ đánh thức cô.

"Buồn ngủ..." Trì Nghiên duỗi tay hất nhẹ tay anh ra, quay người sang một bên tiếp tục ngủ, một lát sau lại hé mắt nói, "Anh công em đi."

"..." Tần Mặc nhướn mày, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ ôm cô lên.

Một đường từ thang máy lên tới trên nhà, Tần Mặc vẫn luôn ôm Trì Nghiên, chờ tới căn hộ rồi anh mới thả cô xuống, cô lại bỗng nhiên xóc mắt, nhìn anh như đang tỉnh táo.

"Tần Mặc ——" Cô gọi anh.

"Ơi?" Anh tháo giày cao gót cho cô.

Cô đột nhiên hỏi anh: "Anh là ngựa à?"

"Anh là rắn*." Tần Mặc sửa lại, rồi đi rót cho cô một cốc nước ấm.

**ty: rắn.*

Trì Nghiên lại như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Ngựa khôn không ăn cỏ cũ."

Tay đang rót nước của Tần Mặc chững lại, quay đầu nhìn cô, "Em muốn nói gì?"

Trì Nghiên không trả lời, chỉ mở thật to cặp mắt long lanh, nhìn chăm chú anh.

Tình cảnh này bỗng khiến anh nhớ tới cô trước lúc xảy ra tai nạn, cô cũng nhìn anh bằng cái ánh mắt như vậy, ngây ngô nhìn thẳng vào anh, chẳng qua giọng điệu cô lại toàn sự mỉa mai.

Cô nói: "Tần Mặc, anh có tên tiếng Anh không?"

Cô nói: "Tôi giúp anh lấy một cái tên vậy —— Raffaello."

Cô nói: "Biết tại sao không? Bởi vì cả đời này Raffaello yêu nhất là thánh mẫu."

Khi đó anh còn chưa biết Raffaello chỉ chính là danh họa Raffaello Sanzio da Urbino người Italy, cũng không biết "Thánh Mẫu" mà cô mỉa mỉa kỳ thật chính là Văn Lam.

Anh chỉ biết cô có miệng lưỡi sắc bén, nên chỉ đoán ra chắc chắn đó chẳng phải lời nói hay ho gì, vì thế quát lớn cô —— Sau đó cô giật phăng cửa bỏ đi, vài chiều hôm ấy cô gặp phải tai nạn giao thông.

.....

"Uống nước, em muốn nói gì chờ tỉnh táo rồi lại nói." Tần Mặc không muốn tranh cãi với người say, bưng cốc đến cho Trì Nghiên.

Trì Nghiên nhìn anh một cái, đứng dậy đi lướt ngang qua người anh, chệnh choạng đôi chân bước vào phòng tắm.

Bật đèn, đóng cửa.

Trì Nghiên vào phòng tắm và bắt đầu cởi quần áo: Váy, tất, bra... Hết thấy đều bị cô lột sạch, cơ thể trần trụi đứng dưới vòi hoa sen.

Tần Mặc mở tủ quần áo của cô ra, lấy giúp cô bộ quần áo, lúc định mở cửa phòng tắm thì phát hiện cô đã khoá trái cửa.

Không sai, cô khoá cửa phòng tắm, nhưng lại không bật gương mù cứ để cửa thủy tinh dạng trong suốt.

Tần Mặc đứng ở bên ngoài gõ cửa tới vài lần nhưng Trì Nghiên đều làm như không nghe thấy, thế nên anh chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, sợ cô bị té hoặc gì đó.

Lúc này "ngày nghỉ lễ" của Trì Nghiên kết thúc cũng được 2-3 ngày rồi, nhưng mấy ngày này thứ nhất là Tần Mặc cực kỳ bận, thứ hai là Trì Nghiên đang chuẩn bị cho bảo vệ luận án, cho nên hai người vẫn luôn yên lặng mỗi người ngủ một đầu vào buổi tối..

Tính ra, Tần Mặc đã phải ăn chay 1 tuần rồi.

Nhìn người trong phòng tắm, Tần Mặc chỉ cảm thấy ghen đến khó nhịn, mãi mới chờ được người nào đó quần khăn tắm đi ra, vậy mà đối phương lại chỉ coi anh như không khí, trực tiếp ngã vật xuống giường.

"Dậy, tóc em vẫn ướt." Tần Mặc kéo cô.

Trì Nghiên như không nghe thấy.

Tần Mặc đỡ trán, đành đi lấy máy sấy, sấy khô phần đuôi tóc đã bị dính ướt của Trì Nghiên, chờ đến khi thổi khô thì Trì Nghiên đã nằm bò trên gối, kho kho lăn vào giấc mộng.

Tần Mặc: "...".

Anh đứng dậy vào phòng tắm, bị Trì Nghiên tra tấn cả buổi tối, ngày hôm sau Tần Mặc tỉnh dậy muộn hơn thường ngày một chút.

Có điều làm sếp cũng có tự do của sếp, anh cũng không gấp, thậm chí còn định làm một màn "thể dục buổi sáng", nhưng vừa duỗi tay sờ soạn chỗ Trì Nghiên, dưới chăn nào có còn người.

Anh bừng tỉnh, mới nhận ra lúc này Trì Nghiên đang trong phòng tắm, lại còn sớm đã sắm cho mình một bộ cánh, giờ đang trang điểm.

"Định ra ngoài?"

"Ừ, buổi sáng này tôi có một buổi phóng vấn."

"Phóng vấn?" Tần Mặc, "Phóng vấn gì?"

"Trợ lý giám tuyển." Trì Nghiên dậm má hồng. "Anh còn nhớ Lữ tiên sinh trong buổi tiệc tối hôm ấy không, ông ấy có đăng trên story thông báo cần tìm một trợ lý, ngày hôm qua tôi đã liên hệ với ông ấy, ông ấy bảo tôi hôm nay đến thử."

Lữ Hiến Đình?

Tần Mặc còn định nói gì đó, nhưng Trì Nghiên đi ra khỏi phòng tắm, đi vào trong phòng thay đồ lựa một cái túi đeo lên.

"Tôi đưa em đi." Tần Mặc đứng dậy chuẩn bị thay quần áo.

"Không cần đâu, gallery khá xa, không tiện đường."

Trì Nghiên nói, "Tôi sợ tắc đường, đi trước."

Nói xong vội vàng đi rồi.

Giữa trưa hôm ấy, lúc Tần Mặc gọi điện hỏi tình huống thế nào thì Trì Nghiên nói cho Tần Mặc cô đã được nhận, ngày mai sẽ bắt đầu đi làm.

"Công việc chính là làm gì?" Tần Mặc hỏi.

Trên thực tế, dạo gần đây cô vẫn luôn nằm mơ, mơ thấy quá khứ giữa cô và Tần Mặc, chỉ một đoạn ngắn, không đầu không đuôi, nhưng hầu hết đều là ở khi cô khắc khẩu với Tần Mặc, hoặc là các loại câu gắt với nhau.

Ở trong mơ cô đánh đá đến chính bản thân mình đều phát ghét.

Cô còn mơ thấy Tần Mặc chỉ trích cô, chính là bởi vì cô, Vân Lam mới phải gả cho một tên phú nhị đại không đáng tin cậy.

Tri Nghiên không rõ.

Đối với Vân Lam, bất kể là từ những tin đồn của Lăng Mẫn, hay vẫn là những hồi ức của chính cô, thì cô ta hẳn là một kẻ hư vinh, là một người con gái có lỗi với Tần Mặc.

Nhưng cô lại không rõ rốt cuộc là tại sao Tần Mặc lại chỉ trích cô, nhưng ngữ khí của Tần Mặc lại bỗng khiến cô nghi ngờ —— có phải Tần Mặc sớm đã không chịu nổi cô nữa hay không.

"Ở đây rất tốt, chỉ là gallery cách nơi này quá xa."

Nếu Tần Mặc sớm đã muốn tiễn cô đi, vậy cô sẽ dọn ra ngoài như mong muốn của anh.

Tri Nghiên cảm thấy mình chẳng cần thiết tìm lý do chính đáng gì, vì thế bèn bịa ra một cái lý do qua loa: "Sau này có lẽ sẽ tan tằm muộn, nếu ở đây... không có tiện."

Ai ngờ Tần Mặc lại chau mày nhìn cô: "Chỉ thế thôi?"

"Ừ." Tri Nghiên gật đầu.

Tần Mặc trầm ngâm trong chốc lát: "Tôi đã biết."

Sau đó, câu chuyện cứ kết thúc như vậy.

Tri Nghiên tưởng rằng Tần Mặc nói "Đã biết" ý là đã đồng ý, vì thế sau khi tan làm ngày hôm sau cô định hẹn người mô giới đi xem nhà, kết quả Tần Mặc lại gọi điện đến hỏi cô khi nào tan tằm, anh nói anh tới đón cô.

"Hôm nay anh không phải tặng ca?"

"Không cần."

Tần Mặc dập máy, rất nhanh đã đến rồi.

Vẫn là chiếc Maybach S680 kia, có điều lần này Tần Mặc ngồi ở ghế sau, trên chiếc ghế lái đằng trước là một người đàn ông mỉm cười chào hỏi Tri Nghiên: "Cô Tri, xin chào."

"?" Tri Nghiên.

"Tài xế mới tuyển." Tần Mặc nói, "Sau này nếu tôi về muộn, cậu ta sẽ tới đón em."

"Đón tôi?"

"Ừ. Em nói sợ tan làm muộn nên không tiện, cho nên sau này cậu ta chuyên môn phụ trách việc đưa đón em."

"..."

Theo những thông tin mà Lăng Mẫn nghe ngóng, Tần Mặc rất ghét phải nuôi những kẻ rối hoi.

Ngay cả anh cũng không cần tài xế, công ty cũng không thuê tài xế, nếu muốn đưa đón người nào đó đều do trợ lý tự mình đi làm.

Tri Nghiên nhìn người đàn ông trên ghế lái, nghĩ đến việc Tần Mặc tuyển một tài xế thế nhưng chỉ vì để đưa đón chính mình, trong lúc nhất thời cô bỗng không sao nói lên lời.

Những ngày kế tiếp, Tri Nghiên đi làm đều do tài xế mới được tuyển này lái xe đưa đón, có đôi khi Tần Mặc cũng sẽ đi cùng với cô, ngồi bên cạnh mở laptop xử lý công việc, vừa thảnh thơi bắt chuyện vài câu với Tri Nghiên.

Nhưng hầu hết thời gian Tần Mặc đều tan tằm muộn hơn so với Tri Nghiên, Tri Nghiên để ý tới, trong bãi đỗ xe, bên cạnh Maybach của Tần Mặc bỗng có thêm một chiếc Audi màu đen.

Lần trước từng thấy Lăng Mẫn lái chiếc xe này, nói là xe đưa đón đối tác của công ty.

Có lần Tri Nghiên nhìn đăm đăm, tính định nói ra suy nghĩ trong lòng mình rằng cô sẽ tự lái xe đi làm, tiền thuê một tài xế đều ngang với khoản tiền lương

của cô.

Vậy mà Tần Mặc như thể nhìn thấu được ý nghĩ của cô: "Một khoảng thời gian nữa tôi lại đưa em tới bệnh viện làm kiểm tra lại một lần, nếu bác sĩ nói em có thể lái xe thì em lại tự chọn lấy một chiếc."

Làm một kim chủ, Tần Mặc quả thật chu đáo, hào phóng quá mức, việc dọn ra ngoài của Trì Nghiên đành bị gác lại.

Cho đến ngày, Trì Nghiên đụng phải một người ở phòng tranh.

Một người chừng hơn 20 tuổi, đại khái lớn hơn cô một chút, một người phụ nữ khiến cô cảm thấy thật quen mắt.

"Trì Nghiên?" Ban đầu đối phương chỉ định gọi thử một tiếng xem liệu có đúng là cô không, sau đó nhìn thấy bảng tên công việc trước ngực cô thì mới xác nhận mà giữ chặt tay cô, trông thấy vẻ mặt cô mờ mịt, lại hỏi: "Cô không nhớ tôi sao? Tôi là Vân Hiểu."

Vân Hiểu?

Một cái tên thật quen thuộc, cùng với gương mặt của cô ấy cũng khiến cô cảm thấy rất quen thuộc. Trì Nghiên nhìn người phụ nữ trước mặt, trong đầu vội loé lên rất nhiều đoạn ngắn, nhưng khi cô muốn bắt lấy nó, thì đầu lại đau thất lại.

Đối phương thấy vẻ mặt cô nhăn nhó khó chịu, thì lập tức luống cuống, vội vàng hỏi cô có chuyện gì vậy.

Vừa đúng lúc này Tần Mặc tới đón Trì Nghiên sau khi tan làm, thấy thế vội vàng đưa cô tới bệnh viện, hết thấy mới có thể kết thúc.

Tối, sau khi trở lại căn hộ, Trì Nghiên hỏi Tần Mặc, "Vân Hiểu là ai?"

"Em gái Vân Lam". Tần Mặc nói.

Trì Nghiên hiểu ra, khó trách tại sao cô lại cảm thấy khuôn mặt cô ấy quen thuộc như thế.

Nhưng điều kỳ lạ là, từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Vân Lam cô đã có cảm giác không thích, nhưng buổi chiều nay cảm giác đối với Vân Hiểu lại khác, không có bất kỳ cảm giác chán ghét nào.

"Vì sao tôi lại quen với em gái của Vân Lam? Hơn nữa cô ấy... thoát nhìn cô ấy rất thân quen với tôi?" Dừng một lát, cô không nhận được lại hỏi.

"Tôi cũng không biết rõ lắm." Tần Mặc, "Tôi chỉ biết, trước đây cô ấy từng làm gia sư của em."

"Gia sư? Dạy môn gì?"

"Toán, Lý."

"... Lý? Tôi học ban tự nhiên ư?" Trì Nghiên khó hiểu, "Từ từ, không phải tôi là sinh viên nghệ thuật sao? Thành tích ban xã hội rất kém sao?"

"Cũng không hẳn." Tần Mặc lại nói, "Lúc ấy em cũng không điền nguyện vọng là vào trường nghệ thuật, ít nhất là lúc tôi làm gia sư cho em, em còn chưa có ý định."

"Anh làm gia sư dạy cho tôi?"

Giấc mơ kia thế nhưng là thật?

Trì Nghiên kinh ngạc nhìn Tần Mặc: "Chuyện trước kia, tôi và anh... Rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Tần Mặc nhú mày: Chuyện cũ đại khái bắt đầu từ 2 năm sau khi anh tốt nghiệp, khi đó anh đang nghiên cứu phát minh Envi, nên toà định mục tiêu gọi vốn là ba của Trì Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chuyện cũ

Tần Mặc vẫn nhớ Trì Nghiên của lần gặp đầu tiên ấy.

Một thiếu nữ chỉ chừng 17-18 tuổi, nhưng dáng người phong phao, yêu kiều, mặc váy thả từng bước xuống cầu thang rồi hỏi anh: "Anh là bạn học của cô giáo Vân sao?"

Khi ấy anh mới 23 tuổi, đã tốt nghiệp đại học, không định nói dối nên tự làm giới thiệu, "Xin chào, anh là Tần Mặc."

Tri Nghiên nhìn chăm chú anh một hồi, có lẽ trong lòng vẫn giấu nghi vấn, nhưng cũng không hỏi thêm gì cả, chỉ tiếp đãi anh ngồi xuống.

Khi ấy, tuy Tri Nghiên còn khá nhỏ nhưng cử chỉ lại đoan trang, trầm tĩnh, cả người đều toát ra vẻ thanh nhã của một tiểu thư khuê các. Anh đã tưởng đó là dáng vẻ thật của cô, nhưng không, sau đó anh lại dần dần phát hiện —— cô cũng chẳng hề đoan trang thanh lịch như cái vẻ bề ngoài ấy...

Chuyện của quá khứ, Tần Mặc không muốn vạch ra với Tri Nghiên.

Cô đã từng làm rất nhiều chuyện, đứng ở góc độ của anh để nhìn thì tất cả những chuyện ấy đều không phải điều tốt đẹp, nhưng đó cũng chỉ là thị giác của riêng anh, trong đó có hiểu lầm hay không, đến tận cùng cô định làm gì... Anh cũng không rõ lắm, bởi vì từ trước đến nay cô cũng chưa bao giờ chịu nói với anh cả.

Trước kia anh không muốn khắc khẩu với Tri Nghiên, sau đó thì không thể đi so đo với người đã mất đi ký ức, nên không muốn nhắc lại.

Nhưng hiện giờ Tri Nghiên bỗng nhiên hỏi đến, anh đành phải lược đi hết những thứ có thể lược bỏ, chỉ kể đơn giản một vài chuyện đã qua.

Tri Nghiên nghe xong, tổng kết ngắn gọn, "Cho nên chúng ta đã quen nhau từ lâu? Trước kia nhà tôi giàu có, vì tiếp cận ba của tôi nên anh mới làm gia sư cho tôi, nhưng... vẫn không thành công kéo được đầu tư, sau đó chúng ta cắt đứt liên lạc, mãi cho đến mấy năm sau mới gặp lại, là như thế sao?"

Tần Mặc: "Ừ."

"Ba tôi..." Tri Nghiên bỗng nghĩ đến một chuyện, "Anh nói là tôi đã không còn người thân trên đời, vậy ông ấy..."

"6 năm trước, ba em phá sản, tự sát." Giọng nói Tần Mặc trầm xuống.

Tri Nghiên che miệng.

Mất đi trí nhớ, kỳ thật đối với rất nhiều chuyện cô đều vẫn luôn lạnh nhạt. Từ trong miệng Tần Mặc biết được rằng chính mình đã từng là đại tiểu thư, có điều gia đình gặp phải sa sút, nói thật cô cũng không có cảm giác gì.

Nhưng nghe nói người thân duy nhất của mình thế nhưng ly thế bằng cách tự sát này, Tri Nghiên vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Tần Mặc cẩn thận ngó biểu tình của Tri Nghiên, nheo nhàng nắm tay cô. Đột nhiên Tri Nghiên chợt nhớ tới một đoạn nhỏ trong giấc mơ, do dự một lát, lại mở miệng hỏi: "Vậy, trước đó... Chính là 6 năm trước, chúng ta có từng xảy ra chuyện gì không?"

Tần Mặc cau chặt mày, sau một hồi lâu mới nói: "Có."

Anh nói: "Đó là sau khi em kết thúc kỳ thi Đại Học, có lần chúng ta đều uống quá nhiều... Chúng ta ngủ với nhau."

"Khi đó... Bạn gái của anh đâu?"

"Lúc đó tôi và cô ấy đã chia tay."

"... Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó, em bảo tôi coi tất cả như chưa từng xảy ra chuyện gì, sau đó ba em xảy ra chuyện, không lâu sau em cũng mất tích. Lần nữa chúng ta gặp lại là ở trong một quán bar."

Tần Mặc tự thuật một phen ngắn gọn xúc tích, phải mất cả hồi lâu Tri Nghiên mới tiêu hoá được.

Chuyện về 6,7 năm trước của anh và cô, anh chỉ dùng một câu "đã ngủ, cô làm anh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì" là khái quát xong, nhưng đêm hôm ấy, Tri Nghiên lại mơ thấy phần đằng sau của trận say rượu làm loạn kia, câu chuyện cũng chẳng giống như Tần Mặc nói.

Cô mơ thấy ngày hôm sau của cuộc hoan lạc, cô tỉnh lại trong lòng ngực anh, miêu tả mặt mày anh, nói lời "chào buổi sáng" với anh.

Nhưng mà sắc mặt Tần Mặc lại cực kỳ cau có, sau khi xốc mắt nhìn hết thấy một lượt xung quanh, mày cau chặt vào nhau, biểu tình chán ngác.

"Sao? Không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra à? Có muốn tôi kể lại cho anh từng chút một không?" Tri Nghiên thò lại gần, bật hơi bên tai anh một cách bốn cọt.

Anh túm lấy bàn tay tinh nghịch của cô, nhìn thẳng vào Tri Nghiên, mấy lần anh định mở miệng nói cái gì đó, nhưng dường như lại bị nghẹn, nửa con chữ cũng không nhả ra nổi, thẳng cho đến khi đi động trên đầu giường vang lên.

"Alo——" như là để hoãn đi không khí xấu hổ, Tần Mặc xoay người nghe điện thoại.

Tri Nghiên sớm đã liếc thấy chữ "Lam" trên màn hình hiển thị, vì thế một bên vừa mặc quần áo, một bên lạng lẹ nhìn Tần Mặc, thấy ban đầu anh chỉ có

về lãnh đạm, nhưng dần dần bỗng trở nên nôn nóng, vì thế đứng dậy dán lên trên người anh.

Tần Mặc duỗi tay ngăn lại cô, dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại, và rồi anh bắt đầu nói chuyện với cô: "Chuyện của chúng ta, chờ chút rồi tôi lại nói với em, giờ tôi phải xử lý gấp một chuyện."

Anh nói rồi vội vã xuống giường tìm quần áo.

"Bạn gái anh... bạn gái cũ gọi tới?" Trì Nghiên hỏi.

Tần Mặc chẳng màng tới cô.

"Cô ta lại có chuyện cần tới sự giúp đỡ của anh?" Trì Nghiên lại hỏi.

Tần Mặc vẫn không đếm xỉa tới cô, chỉ tiếp tục mặc quần áo.

Vì thế Trì Nghiên nhanh hơn một bước túm lấy chiếc áo khoác của anh trên sàn trước, lần này rốt cục anh cũng mở miệng, "Trả quần áo cho tôi."

"Không trả." Trì Nghiên giấu quần áo ra sau lưng, bật dậy ngồi quỳ trên giường mà nhìn thẳng vào Tần Mặc, "Này, là cô ta vứt bỏ anh đấy, anh là Phật đấy à? Cô ta gọi một cuộc điện thoại là anh bần tiện vội vàng chạy tới bên chân cô ta."

Cô tránh khỏi bàn tay duỗi tới của anh, nhanh nhẹn trốn ở trên giường, mấy lần Tần Mặc muốn cướp lại áo khoác đều không được, cuối cùng không nhận được nữa mà mạnh mẽ kéo cô một cái.

Kết quả cô mất thăng bằng ngã nhào trên giường, lúc bò dậy, bụng bỗng vô cùng đau đớn.

"Làm sao thế?" Nhận thấy Trì Nghiên không đứng, Tần Mặc thả lỏng tay nắm áo khoác.

"Bụng tôi... đau."

"Sao bỗng dưng lại đau bụng?"

"Tôi không biết..." Trì Nghiên chỉ có thể cảm thấy bụng cuộn lên từng cơn run rẩy, yếu ớt níu lại ống tay áo Tần Mặc, "Đau quá."

"... Tôi nhờ người đưa em đi bệnh viện?" Tần Mặc nửa tin nửa ngờ, dịu giọng xuống.

Trì Nghiên lại ngăn lại: "Dừng ——"

"Anh ở lại với em là được." Tuy không biết tại sao lại đột ngột đau bụng, nhưng Trì Nghiên đoán có lẽ là do sắp tới kỳ kinh nguyệt mà tới qua Tần Mặc lại có chút quá kích liệt.

Vì thế níu chặt lấy tay Tần Mặc, hy vọng cơn đau có thể từ từ dịu đi.

Ai ngờ Tần Mặc nghe thế thì đột nhiên biến sắc mặt.

"Nếu không đi bệnh viện thì tôi đây đi trước." Anh nói.

Nói rồi anh lập tức phải bẻ tay cô ra, anh càng bẻ, cô lại càng siết chặt, cuối cùng anh không nhận được quát lớn cô: "Đừng làm bộ làm tịch nữa, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng!"

Chưa bao giờ thấy Tần Mặc có dáng vẻ tức giận, phút chốc Trì Nghiên cứ nhìn chăm chăm anh, cuối cùng, cô buông tay, lùi người lại.

Tần Mặc nhìn cô một cái, mặc áo và không thèm ngoảnh đầu lại mà đi thẳng.

Thẳng cho đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng chặt, lúc này Trì Nghiên mới ôm bụng, tìm di động của mình, gọi điện thoại cho tài xế tới đón.

Nhưng mà điện thoại vừa kết nối, ở đầu bên kia giọng của tài xế so với cô còn gấp gấp hơn, nói công ty nhà cô phá sản, ba cô đã mất tích, hỏi cô có biết hành tung của ông ấy ở đâu hay không.

Sắc mặt Trì Nghiên lập tức trắng bệch.

Sau đó một loạt hình ảnh: Rất nhiều người chặn kín công ty, trước cửa biệt thự muốn đòi nợ, trong nhà toàn bộ đồ đạc đều bị thu hồi, truyền thông đưa tin, mọi người chung quanh chỉ chỉ trò trò... từng màn hiện lên khiến Trì Nghiên không muốn nhe răng, thẳng đến khi hình ảnh chuyển thành trong một góc tối tăm ở quán bar, một lần nữa cô lại thấy được Tần Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nghịch lân

Trong quán bar tối tăm.

Trì Nghiên nhìn thấy mình đang ghi hoá đơn rượu cho khách hàng trong phòng bao, dường như Tần Mặc đến nơi đây là do bị người khác mạnh mẽ lôi tới, thu mình trong một góc ở sofa, cầm đầu nhìn đi động cũng chưa chú ý tới cô.

"Vài vị muốn dùng gì ạ?" Trì Nghiên sợ bị nhận ra, nên càng cúi gằm đầu.

Một người đàn ông bên cạnh Tần Mặc vỗ vỗ bả vai Tần Mặc "Uống gì?"

"Gì cũng được." Có vẻ Tần Mặc cũng chẳng quan tâm lắm, người đàn ông bên cạnh anh lại hỏi Trì Nghiên có đề cử gì không. Trì Nghiên dựa theo mức giá mà bắt đầu giới thiệu, rõ ràng cố tình đề giọng xuống, dần dần khiến Tần Mặc đề ý tới.

Anh ngừng đầu nhìn cô: "Em?"

Trì Nghiên: "Vâng, tôi là nhân viên phục vụ ở nơi đây, ngài có muốn uống gì không?"

Tần Mặc nhú mày, đăm đăm nhìn cô sau đó mới bắt đầu gọi đồ.

Trì Nghiên tích hoá đơn xong lại lần nữa đưa rượu đến đây, lần này Tần Mặc nhìn cô trong chốc lát nhưng không nói bất kỳ lời gì. Sau khi Trì Nghiên rời khỏi phòng, lại tiếp tục đi ra đại sảnh quán bar ghi đơn, đẩy mạnh tiêu thụ, rót rượu, uống rượu...

Có người mà cô đã từng đắc tội, hấn vung tiền với người cô, nên một sấp tiền mặt ở trên bàn, làm cô uống bao nhiêu lấy bấy nhiêu, cũng có người khách gọi một vỏ lớn đòi cô ngồi ở bên cạnh uống rượu cùng, tất cả ai đến cô cũng đều không từ chối.

Trì Nghiên nhìn bản thân mình trong mơ, cô tập thành thói quen tưởng chừng như chết lặng mà bên ba khắp nơi trong quán bar, thẳng đến khi thật sự không uống nổi nữa, ôm bồn cầu nôn thốc nôn tháo trong toilet.

Dạ dày bóng rắt như là bị lửa thiêu rụi, cổ họng xoang mũi cay nồng mùi rượu, nôn xong Trì Nghiên rửa mặt, không còn hơi sức chỉ có thể tì trên bồn rửa tay mà thở, nghe thấy có người gọi tên mình, vô thức quay đầu nương theo tiếng.

Sau đó cô thấy Tần Mặc đi tới, anh nói: "Quả nhiên là em, tại sao em lại ở cái nơi như thế này?"

Trì Nghiên nghe thế thì quay ngoắt đi, nhưng đối phương lại sừng sững chặn ngang trước mặt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt kiên định của anh khiến cô căn bản không có cách nào làm bộ như không quen biết, nhưng trong ánh mắt anh lại tràn ngập ý không tán đồng, nháy mắt cô thấy đôi mắt mình cay cay.

"Đừng nhìn tôi bằng cái ánh mắt đấy, tôi chỉ bán rượu, không bán thân." Cô nói.

"Em thiếu tiền?" Anh hỏi.

Trì Nghiên nhìn anh một cái, tựa như đang nhìn một tên ngốc.

"Thiếu bao nhiêu?" Anh lại hỏi.

Trì Nghiên đứng thẳng sống lưng, kéo ngắn khoảng cách chênh lệch giữa cả hai, ngược nhìn anh, nhướn cặp mày nói: "Nếu tôi trả lời, anh chuẩn bị ký séc hay là đưa tiền mặt nào?"

Đây rõ ràng là một câu giễu cợt, Tần Mặc lập tức nhú mày.

Trì Nghiên cất tiếng cười nhạo, vừa chuẩn bị bỏ đi thì đột nhiên Tần Mặc mở miệng: "Được."

Mãi Trì Nghiên mới phản ứng lại, mới hiểu câu "được" kia của anh là có ý gì, sừng sột một chút, sau đó cười.

"Quả nhiên có tiền là sẽ khác, cũng chưa thèm hỏi con số mà đã hào phóng đồng ý luôn rồi?" Trì Nghiên nhìn anh, "Nhưng Tần tổng à, anh là cho tôi vay hay là tặng cho tôi đây?"

"Nếu là vay, tôi phải lấy cái gì để trả lại cho anh? Nếu là tặng, tôi dựa vào cái gì để nhận tiền từ anh?"

Rõ ràng Tần Mặc bị bịt họng.

Đúng lúc này có người đến tìm cô, nói có khách hàng tìm Trì Nghiên.

Vì thế Trì Nghiên nhìn Tần Mặc vẻ bi thử một cái rồi cất bước bỏ đi, kết quả mới đến phòng bao không bao lâu, giám đốc lại kêu người đi gọi cô, đưa cô đến một cái phòng khác.

Sau đó chỉ một cái liếc mắt cô đã thấy được Tần Mặc trong phòng, cũng chỉ có một mình anh.

"Xin hỏi tiên sinh muốn gọi gì ạ, rượu loại nào ạ?" Giám đốc đi rồi, Trì Nghiên hỏi Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không trả lời, chỉ móc một tấm thẻ tín dụng ra đẩy sang cho cô nói: "Thẻ này em cầm lấy."

Anh lại nói: "Tôi đã hỏi giám đốc về tiền lương của em. Ở trong này cũng sắp xỉ gần một năm tiền lương của em, nếu không đủ vậy em cứ nói cho tôi _____"

Trì Nghiên cắt ngang anh: "Ý anh là gì?"

"Không có ý gì, em cũng không cần phải trả lại, coi như... bồi thường lúc trước."

Lập tức Trì Nghiên biến sắc mặt.

"Bồi thường cái gì, cho việc anh ngủ tôi?"

Cô quá thẳng, Tần Mặc không khỏi nhún chặt mày.

Sau đó Trì Nghiên cười: "Tần Mặc, anh có bệnh đấy à?"

"Có phải hể người con gái nào lên giường với anh là anh đều sẽ cảm thấy anh mắc nợ bọn họ, muốn phụ trách cả đời, đúng không?"

"Ngày đó anh cuống cuống chạy đi tìm Vân Lâm như thế, cô ta đã quay lại với anh chưa? Sao, anh không làm được chúa cứu thế của cô ta, giờ lại quay qua chỗ tôi để tìm lại cảm giác ưu việt đúng không?"

"Anh tưởng mình là ai thế, anh dựa vào đâu mà đòi bồi thường cho tôi?" Tức tối ném thẳng chiếc thẻ vào Tần Mặc, Trì Nghiên cũng không thèm ngoái đầu, đi thẳng.

Sau đó cánh trong mơ tiếp tục quay chung quanh khung cảnh của quán bar, phục vụ ghi đơn, đẩy mạnh tiêu thụ, rót rượu, uống rượu...

Thi thoảng Tần Mặc cũng sẽ qua đây uống rượu, nhưng không nói thêm gì với Trì Nghiên nữa, thẳng cho đến một lần nợ trong cùng một bàn với Tần Mặc một lão giám đốc nào đó quán lấy Trì Nghiên, giữ cô lại uống rượu, trong lúc không khỏi động tay động chân với Trì Nghiên.

Cuối cùng Tần Mặc không thể nhìn nổi nữa, không cầm được vưon tay kéo cô ra bên ngoài.

"Cái em gọi là không bán là như thế này đấy à? Chỉ vì chút % lợi nhuận mà có thể chịu đựng loại người đó giờ trò với mình?" Tần Mặc nổi giận dùng đũa chất vấn cô.

Dù cho đây là lần đầu tiên Trì Nghiên gặp phải loại khách khó chơi như vậy, cũng cảm thấy ghê tởm, có điều vẫn cứ phải trưng ra vẻ không để bụng với Tần Mặc: "Loại người đó? Loại người đó không phải bạn bè của anh à? Và lại, chẳng qua cũng chỉ là chạm chút mà thôi, chẳng sao cả."

"Em nói gì?" Lập tức Tần Mặc tức đến phát cười, "Có phải chỉ có lên giường thì em mới cảm thấy có cái gì đúng không?"

Trì Nghiên cười, đang định phản phúng.

Đột nhiên Tần Mặc cúi người, ghim cô lên tường hung tợn hôn cô.

Đây là kết quả ngoài dự đoán của Trì Nghiên, đôi mắt Trì Nghiên tròn tròn tức khắc.

Sau một hồi Tần Mặc mới phản ứng lại mà buông lỏng cô ra.

"Em còn cảm thấy không sao nữa không?" Anh hỏi cô, đôi tai đỏ ửng, không biết là do rượu hay là do tức.

Nhưng Trì Nghiên lại cười, chòang lấy cổ anh nhón chân hôn lấy anh.

Rất nhanh Tần Mặc đã đảo khách thành chủ, đỡ gáy Trì Nghiên kéo cô dính sát lên người mình. Cơ thể cả hai dính chặt không ngừng cọ sát, trên hành lang lạnh triền miên say đắm bỏ quên tất cả.

Đêm đó sau khi rời khỏi quán bar, hai người lập tức bắt taxi cùng tới chung cư.

Đó hẳn là nhà của Tần Mặc, Trì Nghiên nhìn anh mở khoá bằng vân tay, nhưng rõ ràng nó không phải căn hộ hiện giờ, căn hộ nhỏ hơn rất nhiều, đồ đạc, trang trí cũng không thừa thớt hơn hiện giờ.

Hai người vừa vào cửa đã quần chặt lấy nhau, một đêm tình cảm mãnh liệt, ngày hôm sau, Tần Mặc vừa dậy, đã vọt vào phòng tắm sau đó chuẩn bị bữa sáng ở phòng bếp.

Lúc Trì Nghiên tỉnh lại, mặc chiếc áo phông size lớn của Tần Mặc, lười nhác di chuyển khắp nơi trong căn phòng anh, nhìn người đàn ông đang làm bữa sáng trong phòng bếp, hỏi đại một câu mật khẩu Wifi là gì.

Tần Mặc đọc lên một dãy số.

Sau đó, mặt Trì Nghiên lập tức thay đổi.

Buồng bồn hoa đang ngấm trong tay xuống, trở về phòng ngủ, thay quần áo mặc lại đồ của chính mình.

Đến khi cô ra khỏi phòng lần nữa, Tần Mặc đã làm xong bữa sáng: "Buổi sáng có bận gì không? Nếu không chúng ta cùng nói chuyện."

Vì thế cô vòng đến trước bàn ăn ngồi xuống, chỉ là vẻ mặt rất không phối hợp, khi Tần Mặc mới vừa cất ba từ "chuyện tối qua" mở đầu thì cô đã không thèm khách khí mà đánh chặt họng anh: "Tần tổng xem rồi đưa đi."

"Gi?" Tần Mặc khó hiểu nhìn cô, sau khi hiểu ra thì bờ ngõ.

Trì Nghiên nhìn anh một cái, "Ha, chẳng lẽ không phải muốn nói trả tiền với tôi à?"

"Tuy trước đó tôi nói không bán, nhưng có điều Tần tổng ngủ cũng đều đã ngủ qua rồi, tôi cũng không thể khiến mình phải chịu thiệt được, nhân viên quán bar ra sân, giá thấp nhất cũng phải 5000 tệ, Tần tổng xem rồi đưa đi, đừng thấp hơn cái giá này là được."

Vụt mặt Tần Mặc trở lên cực kỳ bất thường.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

m(_ _)m ới mình chín nhối ("ω") mình lỡ ngủ quên Q ~ Q

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ba người

Tần Mặc tròn mắt không thể tin nổi mà nhìn cô, một hồi lâu sau mới hỏi:

"Chẳng lẽ em không nghĩ tới khác——"

"Ý anh là tính tiền theo tháng?" Lần nữa Trì Nghiên lại chặn ngang họng anh, "Cũng đúng, xem sự hứng khởi của Tần tổng tối qua, chắc muốn bao một khoảng thời gian dài đi, tính tiền theo tháng dường như lại càng có lời ha."

"Quán bar cũng có người theo kim chủ, nghe nói giá thị trường là hai mươi nghìn đến ba mươi nghìn tệ một tháng, có điều đầy đều chỉ là tiền tiêu vặt hàng tháng, chưa tính quà tặng, mua sắm, chi phí ăn uống, Tần tổng anh xác định muốn bao tôi? Tôi tiêu tiền rất giỏi nha."

Trì Nghiên nói rồi, để lại số tài khoản, đứng dậy nghênh ngang bước qua khuôn mặt nhăn nhó của Tần Mặc mà rời đi.

Nhưng ngoài dự liệu là, đêm ấy, 1 khoản tiền dài 6 con số được chuyển đến tài khoản tiết kiệm của cô, trong khung cảnh mờ mờ tối, ánh mắt thăm thẳm của Tần Mặc quét tới nơi cô đang trút rượu cùng kẻ khác, anh nói: "Đừng uống——"

Sau đó hình ảnh lại lần nữa tua nhanh hơn, hỗn loạn và hoảng hốt, đa số đều là về những màn hoan lạc kịch liệt giữa cô và Tần Mặc, cùng với các loại đối chọi gay gắt.

Thẳng cho đến tận khi cô biết được tin Vân Lam đã ly hôn, không nhận được mà chế giễu, Tần Mặc không vui nhìn cô, hỏi cô có thể đừng khác nghiệt như thế nữa không.

Và lần nữa hai người lại nổi lên xung đột, cô phát thịnh nộ đập phẳng cửa bỏ đi, dưới màn mưa xối xả phóng chiếc xe lao như bay, kết quả trượt một cái, đâm thẳng vào đuôi của xe đằng trước——

Trì Nghiên choàng tỉnh khỏi cơn mơ, Tần Mặc vẫn đang ngủ say ở bên cạnh, trong bóng đêm cô lẳng lặng ngắm nhìn anh, nhìn thật lâu.

Ngày hôm sau, khi Tần Mặc tỉnh giấc thì Trì Nghiên đã rời giường từ sớm.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, Tần Mặc định đẩy cửa vào nhưng cửa đã khoá trái, anh nghiêng đầu thấy trong giỏ chứa đồ có thả một bộ đồ thể thao của nữ.

"Sáng nay em ra ngoài à?" Lúc chuẩn bị bữa sáng, Tần Mặc hỏi Trì Nghiên.

"Ừ. Dậy sớm, xuống dưới chạy một vòng." Trì Nghiên nói.

Cô nói xong thì cầm lấy tách cà phê đã được pha sẵn từ máy, nhấp một hớp.

Tần Mặc nhìn cô một cái, đành phải bưng lấy lưng nửa ly sữa bò mà anh vốn đang rót trong tay uống.

Bữa sáng hôm nay cũng yên tĩnh không khác gì với thường ngày, hai người đều trầm mặc, Tần Mặc cảm thấy Trì Nghiên có hơi khác, nhưng khác ở chỗ nào thì lại chẳng nói rõ ra được.

Cô vẫn giống như mọi ngày đi làm, tan ca, trò chuyện lặt vặt với anh. Nếu nhất quyết phải chỉ ra nơi nào khác, thì có lẽ là lúc làm tình, cô hơi thất thần.

"Nghĩ gì thế?" Bất mãn với sự không chuyên tâm của người dưới thân, Tần Mặc cúi đầu vùi vào hõm vai Trì Nghiên.

"Ừ..." Bị chạm đến điểm mẫn cảm Trì Nghiên khó nhịn cất lên tiếng rên rỉ, chỉ nói: "Không có gì, chuyện ở gallery"

"Công việc rất bận?" Anh lại hỏi.

Trong khoảng thời gian này, giờ tan làm của cô càng ngày càng muộn, Tần Mặc cũng không rõ một nhân viên mới như cô thì có chuyện gì mà bận rộn đến vậy.

Trì Nghiên lại đột nhiên hỏi anh: "Tần Mặc, hay là em đi đến công ty anh làm được không?"

Tần Mặc không khỏi nhăn mày.

"Làm việc đừng chỉ vì nhất thời nổi hứng." Anh nói, "Nếu em cảm thấy mình không hợp với công việc hiện giờ thì có thể dừng lại nghỉ ngơi hoặc điều chỉnh một chút, ngẫm lại xem nên đổi việc khác hay tiếp tục học lên cao, nhưng nếu chỉ bởi vất vả mà lựa chọn từ bỏ, thay đổi một công việc khác cũng không có nghĩa rằng nó sẽ nhẹ nhàng hơn, huống hồ công ty anh cũng không có vị trí nào thích hợp cho em..."

Trì Nghiên vẫn luôn là người không có kiên nhẫn, đề toán mà trong 3 giây cô vẫn không giải ra được đáp án thì cô sẽ mặc định luôn là mình không làm được, từ mới Tiếng Anh vĩnh viễn dừng ở trang đầu tiên...

Tần Mặc nhớ tới cô đã từng tuýt hứng trong học tập, vì thế khuyên cô cẩn thận suy nghĩ thật kỹ. Kết quả là lời nói còn chưa xong thì đã bị cô kẹp chặt, thất lại "dục vọng" anh đang chôn vùi trong cơ thể cô.

"Em chỉ hỏi một chút." Cô cắt ngang anh, liếm hầu kết của anh, "Bình thường anh đều khuyên nhân viên của anh như thế sao?"

Tần Mặc bị cô xoắn chặt đến suýt thì bắn, cũng chẳng còn tâm trí nào để đi thảo luận với cô, vì thế vùi đầu tiếp tục tăng tốc độ luật động.

Trong lúc ấy, dường như anh còn nghe thấy cô hừ một câu gì đó như "Thật thể thì phải."

Nhưng vì giọng cô quá bé, anh cũng không nghe rõ được, hỏi lại cô, cô lại nói chẳng nói gì, chỉ ôm lấy bờ vai anh, ghé sát bên tai anh khó nhịn mà ngậm nga.

Vì thế anh càng tăng tốc, đẩy đưa mạnh mẽ khiến cho cô ngoài rên rỉ ra thì chẳng thể nói thêm gì khác.

Ngày hôm sau, Trì Nghiên vẫn như mọi ngày tiếp tục đi đến gallery làm việc.

Lại mấy ngày sau đó, lúc gần tới thời gian tan tầm Trì Nghiên nhận được tin nhắn gửi đến của Tần Mặc, anh nói mình phải tăng ca. Ngay sau đó điện thoại ở trong văn phòng bỗng reo lên, nói có vị Trì tiểu thư đến tìm.

Trì Nghiên.

Vì thế Tần Mặc gọi điện thoại cho Trì Nghiên.

Sau khi xác nhận, lễ tân tiếp Trì Nghiên đi vào văn phòng Tần Mặc.

Văn phòng không khác với tưởng tượng của Trì Nghiên, rất to rất rộng, toilet, phòng trà, các tiện nghi đều đầy đủ. Màn thủy tinh trong suốt đặt ở hướng nam, đón lấy ánh sáng mặt trời, tầm nhìn thì vô cùng tuyệt vời, nhưng màu sắc trang hoàng chủ yếu thì toàn là đen trắng ghi, thương vụ, lạnh lẽo, chưa nói đến phẩm vị, cũng chẳng mang đến cái cảm giác đầy năng lượng tràn trề sức sống như một công ty công nghệ thế hệ mới nên có.

"Sao bỗng dừng lại đến đây?" Tần Mặc hỏi Trì Nghiên.

"Buổi chiều có tham gia một buổi triển lãm, vừa vặn ở gần đây, nên nhân tiện tới đây thăm anh." Trì Nghiên nói.

Tần Mặc đang định nói thì Trì Nghiên lại lấy ra một chiếc hộp từ trong túi, "Hôm nay em được phát lương, mua quà cho anh."

Tần Mặc đón lấy chiếc hộp, mở ra, ở bên trong là một chiếc kẹp cà vạt, về ngoài bóng bẩy với lớp sơn đen tuyền cùng với một dải lấp lánh ánh bạc vắt ngang, thiết kế đơn giản, nhưng nhìn nhãn hiệu của nó, giá của nó ít cũng gần ngang ngửa số tiền lương một tháng của Trì Nghiên.

"Em không cà vạt?" Tần Mặc cũng không nhận được thông tin tài khoản trong hôm nay.

"Tất nhiên, tặng quà cho anh chẳng lẽ còn phải dùng tiền của anh à?" Trì Nghiên nói.

Sau đó cầm chiếc kẹp lên kẹp vào cà vạt giúp Tần Mặc, lại hỏi: "Bình thường lúc tặng cà vạt anh ăn tối kiểu gì?"

"Có đôi khi là xã giao, có đôi khi ăn ở tầng dưới, còn có khi gọi cơm hộp." Tần Mặc trả lời, "Em chưa ăn?"

"Chưa đâu." Trì Nghiên lắc đầu vì thế Tần Mặc gấp lại tài liệu trên bàn, "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

"Được." Trì Nghiên đáp, trước khi đi lại nói, "Em muốn đi toilet một chút."

Tần Mặc chỉ hướng toilet trong văn phòng mình.

Trì Nghiên vào, khi chuẩn bị đi ra thì bên ngoài chợt vang lên một tiếng gõ cửa. Cô nghe thấy giọng Vân Lam: "Chưa tan làm à?"

"Ừ. Có chuyện gì?" Tần Mặc hỏi cô.

"Cũng không có chuyện gì." Vân Lam nói đến nơi này bỗng nhiên dừng một chút, "Em mới vừa gửi tin nhắn cho anh, anh có thấy không? Gần nơi này mới mở một nhà hàng, có muốn đi thử một chút không?"

Sau đó là một mảnh trầm mặc.

Trì Nghiên chống tay trên bồn rửa tay, bỗng dưng nhớ tới mật khẩu wifi ở căn nhà lúc trước của Tần Mặc.

Trong gương vẽ mặt cô gái đột nhiên trở nên dờ dẩn, sau đó đẩy tung cửa, nhìn về phía Tần Mặc, "Nhà hàng nào thế, không bằng cùng nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tranh cãi

"Nhà hàng nào thế, không bằng cùng nhau?" Trì Nghiên đẩy cửa ra, nhìn hai người bên ngoài.

Vân Lam không ngờ trong văn phòng Tần Mặc còn có người khác, rõ ràng sùng sốt một chút, một giây sau lại vô cùng tự nhiên mà nhìn về phía Tần Mặc: "Hoá ra trong văn phòng anh có người, sao không nói cho em một tiếng."

Nếu là người biết ý, trong trường hợp như vậy đại khái sẽ nói: "Nếu anh đã hẹn bạn gái rồi, xin phép không làm phiền nữa." linh tinh các kiểu.

Nhưng Vân Lam thì không, cô ả nhìn Tần Mặc như tránh cứ, trong giọng còn giấu chút giận dữ. Nháy mắt, Trì Nghiên cảm thấy chính cô mới là kẻ vô duyên chen vào câu chuyện của hai người bạn họ.

"Muốn cùng nhau đi chứ? Hay vẫn là hôm nào?" Vân Lam lại hỏi.

Trì Nghiên vốn chỉ định hỏi thế thôi, lúc này lại thật sự hăng máu lên.

Cô quay đầu nhìn về phía Tần Mặc đang định nói. "Không phải nói đi ăn cơm à, đi thôi."

"..." Tần Mặc, "Cùng nhau?"

" Dĩ nhiên." Trì Nghiên.

Tần Mặc: "Đi thôi."

Nhà hàng mới khai trương mà Vân Lam nói là một tiệm cơm nhà, mở ở một cái hẻm nhỏ ngay bên cạnh công ty Tần Mặc, trang hoàng điển nhã, khoang cảnh thoáng mát.

Đồ ăn ngon thế nào thì không biết nhưng mỗi chiếc bàn đều được ngăn ra bởi một bình phong, hơn nữa trong nhà hàng tổng cộng cũng không có mấy bàn, là nơi phù hợp để bàn chuyện.

Ba người vào một phòng ở cuối cùng, ngồi xuống, hỏi ý kiến đề cử của nhân viên phục vụ, chọn tổng cộng năm món ăn, một bát canh.

Trong lúc chờ đồ ăn bưng lên, Vân Lam vẫn luôn câu được câu chăng mà bắt chuyện với Tần Mặc về việc trong công ty, khoe miệng vẫn luôn treo ý cười.

"Công ty bận rộn vậy à ——" Trì Nghiên rót cho Tần Mặc ly trà, "Lúc ăn cơm còn đều phải nói công việc."

Vì thế Vân Lam cười cười không nói nữa.

Một lát sau, ước chừng vì hoà hoãn không khí, Vân Lam lại hỏi: "Giờ Trì Nghiên đi làm chưa? Làm ở nơi nào?"

Cô ả gọi đến thân thuộc, Trì Nghiên lại không thèm, cũng không muốn nói nhiều về vấn đề này, vì thế đáp gầy gọn: "Gallery".

"Gallery?" Vân Lam hơi kinh ngạc sau đó hỏi: "Làm gì?"

"Trợ lý giám tuyển." Trì Nghiên nói, lách qua chuyện của Vân Lam, "Nghe nói cô mới từ nước ngoài về, sao lại nghĩ tới làm việc ở công ty Tần Mặc bọn họ?"

"Rất khiến mọi người khó hiểu sao? Hiện giờ công ty phát triển rất tốt." Vân Lam.

"Đúng vậy." Trì Nghiên, "Chính là công việc rất nhiều, luôn tăng ca, chồng cô không có ý kiến sao?"

Trì Nghiên biết rõ Vân Lam ly hôn, nhưng vẫn cố ý hỏi ra để thăm thọc cô ả, quả nhiên sắc mặt Vân Lam bắt đầu có hơi không quá đẹp.

Ngay sau đó, Tần Mặc múc ngay cho Trì Nghiên một muổng canh đậu phụ mà nhân viên phục vụ vừa mới bày lên: "Ăn cơm."

Ý rất rõ ràng, chặn miệng cô.

Nhưng rõ ràng là Vân Lam tới trừu trọc cô trước cơ mà.

Trì Nghiên định nói cái gì, nhưng di động Tần Mặc bỗng reo lên, anh nhận điện thoại, chưa nói được hai câu đã nói tin hiệu không tốt, đứng dậy đi ra ngoài hành lang.

Phút chốc trong phòng chỉ còn lại Vân Lam và Trì Nghiên.

Vân Lam nhìn Trì Nghiên gấp một con tôm vào vào trong bát Tần Mặc, nói với vẻ nhắc nhở: "Anh ấy không ăn tôm."

Trì Nghiên vốn định gấp cho chính mình, nhưng vì nghĩ lung tung nên quên mất trong bát còn chứa đầy canh, vì thế mới đành tiện tay kẹp trước vào trong chén của Tần Mặc.

Nhưng giờ nghe Vân Lam nói vậy, cô lại gấp thêm hai con nữa rồi mới dừng lại: "Tôi gấp là để anh ấy bóc giúp tôi."

Sau đó nhìn thẳng vào mắt Vân Lam, "Trí nhớ của cô tốt ghê ha."

Vân Lam cười, hào phóng thừa nhận: "Rốt cuộc yêu nhau lâu như thế, là toàn bộ thời đại học của tôi mà."

Ý trong lời rất rõ ràng: Cô ả rất hiểu Tần Mặc, bọn họ đã có một khoảng thời gian yêu đương lâu dài, vẫn là ở thời đại học ngây ngô.

"Nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn chia tay à." Trì Nghiên chế giễu.

Vân Lam bỗng nhiên nhìn cô: "Tần Mặc nói cô hoàn toàn không nhớ gì?"

"Đúng là không nhớ, chẳng lẽ anh ấy không thể nói cho tôi biết sao?" Trì Nghiên hỏi lại.

Vân Lam "..."

Trì Nghiên tiếp tục cố gắng: "Nghe nói hiện giờ cô làm việc ở công ty Tần Mặc. Theo tôi được biết, công ty anh ấy trả lương cũng không cao, chút tiền ấy mà cô cũng nhìn trúng?"

Rốt cuộc Vân Lam vẫn là người từng gả cho phú nhị đại, dù chồng cô ả đúng là kẻ vô dụng nhưng cô ả cũng đã được chia không ít phần tốt.

Ở điểm này, có lẽ Tần Mặc không biết, nhưng với Trì Nghiên dù sao cô cũng đi ra từ trong cái giới phú quý đó, gả vào hào môn không thiếu, nhưng loại cam tâm tình nguyện bước ra khỏi hào môn thì cô còn chưa bao giờ gặp qua đâu.

"Đúng là chướng mắt." Vân Lam thẳng thắn đón nhận ánh mắt Trì Nghiên, nghiêng đầu có ý chỉ về phía Tần Mặc, "Nhưng luôn có tôi nhìn trúng."

Tri Nghiên không ngờ Vân Lam lại mặt dày như thế, trong lúc nhất thời suýt nữa thì tức đến phì cười: "Vân Lam, cô còn biết xấu hổ không?"

"Loại phụ nữ không biết xấu hổ thì tôi đã thấy nhiều, nhưng cái loại không biết xấu hổ như cô thì đúng là lần đầu tiên tôi được chứng kiến. Sao cô vẫn còn mặt mũi mà xuất hiện trước mặt anh ấy nhỉ? 6 năm trước anh ta vì ai mà bán đi tâm huyết của chính mình, 6 năm trước lại là ai quay lưng có tình nhân mới... Sao? Hiện giờ anh ấy phát đạt rồi, cô lại nhớ thương anh ấy? Cô còn biết cảm thấy thẹn là như nào không thể?"

Một tràng lời nói mĩa mai dường như vẫn chưa đủ để hả giận, Tri Nghiên còn định bang bỗ thêm nữa nhưng Tần Mặc đã đẩy cửa đi vào.

"Em đang nói gì đấy?" Hiển nhiên Tần Mặc nghe được lời nói của Tri Nghiên, khuôn mặt sụ xuống, nhìn cô với vẻ không tán đồng.

Nhưng cũng chính là cái biểu hiện này, vẻ mặt không đồng ý này đâm thẳng vào Tri Nghiên.

"Nói cái gì, nói cô ta vứt bỏ anh còn có mặt mũi đứng trước mặt anh giả dạng đáng thương." Tri Nghiên cười châm biếm nhìn Tần Mặc, sau đó lại mắng Vân Lam, "Cô bị Chu Càn phản bội đúng là xứng đáng, cái loại ăn trong chén nhìn trong nồi này như cô, xứng đáng gặp phải kẻ phong lưu——"

"Tri Nghiên, đủ rồi!" Có vẻ Tần Mặc đã giận không thể át, quát lớn, "Em có biết bộ dạng hiện giờ của em giống gì không!" Anh tóm lấy tay cô, ánh mắt sắc bén.

Tri Nghiên nhìn về mặt tức giận của anh, một lúc sau cười: "Đúng là đủ rồi."

"Tần Mặc, tôi chịu đủ anh rồi. Tôi và anh, chấm hết."

Nói rồi cô né khỏi tay anh, cầm lấy túi xách trên ghế, đẩy cửa rồi khỏi.

Đến lúc này cũng chẳng ai còn nuốt trôi nổi cơm.

Tần Mặc vội vàng thanh toán tiền đuổi theo ra ngoài, ra tới bên ngoài nhà hàng thì Tri Nghiên đã ngồi trên taxi.

Nhớ tới ngày Tri Nghiên bị xảy ra tai nạn đó, cô cũng nổi giận đùng đùng như thế này mà bỏ đi.

Trái tim Tần Mặc lập tức nảy lên hồi, căn chiếc xe lập tức đuổi theo xe Tri Nghiên.

Dù anh gọi bao nhiêu cú điện thoại thì cô cũng đều không nhận.

Tần Mặc cũng không dám để tài xế lái quá nhanh, sợ Tri Nghiên giận bắt tài xế phải tăng tốc nhanh hơn, nên chỉ dám bám theo ở một khoảng cách xa, nhìn thấy đối phương đã dừng xe trước chung cư thì khẽ thở ra một hơi.

Nhưng chờ đến khi anh trở lại chung cư, Tri Nghiên đã lôi cả vali ra, đang nhanh nhẩu thu dọn đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chấm hết

"Em đang làm cái gì?" Tần Mặc nhìn Tri Nghiên, đột nhiên cảm thấy cực kỳ hoảng hốt.

"Không nhìn ra à?" Tri Nghiên hỏi lại.

"Em muốn dọn ra ngoài?" Tần Mặc lập tức nhú chặt mày, "Ở chỗ nào? Khách sạn?"

"Không liên quan tới anh." Tri Nghiên nói, thấy Tần Mặc nhìn chăm chăm mình, lại cười: "Sao, muốn nhìn xem tôi có mang món đồ đắt tiền nào đi không à?"

Tối tận lúc này rồi cô vẫn còn không quên đâm chọc anh, nhưng anh cũng chỉ có thể nén bực: "Chừng nào thì em nhớ lại?"

"Còn quan trọng nữa sao?" Tri Nghiên hỏi ngược lại anh, cười nhạo: "Dù sao tôi và anh đều kết thúc rồi."

Nếu là khách sạn, cô đều không phải nhất thời xúc động.

Trên thực tế từ sau khi nhớ lại đủ thứ trước khi xảy ra tai nạn giao thông, cô vẫn luôn do dự chuyện nên đi hay ở.

Cô biết Tần Mặc cũng có chút thích mình.

Tuy cô cũng không biết sự thích ấy bắt đầu từ khi nào, nhưng tóm lại là có một chút.

Cho tới bây giờ, cô vẫn cứ luôn cảm thấy chỉ cần một chút va chạm nhỏ thôi thì một ngày nào đó hẳn sẽ cháy lan khắp đồng cỏ... Nhưng mà cô đã xem nhẹ sự kiên nhẫn của chính mình, tính cách của chính mình.

Cô chưa bao giờ là người làm được cái gọi "ép dạ cầu toàn", loại chuyện tình cảm này hoặc là hoàn toàn đắc thủ, hoặc là hoàn toàn hết hy vọng, đứng ở giữa cô chỉ cảm thấy đó là sự dày vò.

Đối với cô, Văn Lam chính là một cây gai, nếu cô không nhổ đi cái gai này, sớm muộn cô cũng bị cô ta như có như không gây đau đớn, ghê tởm chết.

Cũng giống như 2 năm trước đó của cô và Tần Mặc, hai người không ngừng cãi vã, so tài so chiêu đối chọi..

Rõ ràng rằng sau khi gặp phải biến cố, cô đã học được thu liễm tính tình táo bạo của mình, nhưng mỗi khi đối mặt với Tần Mặc ——

Mỗi khi cô cảm nhận được sự tồn tại của cái gai trong lòng kia, cô cảm thấy mình đã mất khống chế, nhất định phải làm cái gì đó để kích Tần Mặc tức đến hộc máu thì mới cam tâm..

Nhưng cái kiểu sống chung với nhau như vậy, cô chịu đủ rồi.

Sự bất an và không cam lòng như vậy, hèn mọn lại khát vọng như vậy... Cô thật sự đã chịu đủ rồi.

Tri Nghiên tiếp tục dọn dẹp hành lý. Đồ của cô phần lớn là Tần Mặc mua, cô rời đi cũng chỉ mang theo một ít quần áo thay, ngoài ra trang sức các thứ tất cả cô đều không cầm..

Tần Mặc thu hết động tác của cô vào trong mắt, chỉ cảm thấy bức bối, trầm giọng nói: "Tri Nghiên, chúng ta nói chuyện."

Tri Nghiên lờ tịt anh, tiếp tục dọn dẹp.

Tần Mặc đuổi tay ra, đóng phập chiếc vali của cô lại: "Em đừng cứ hễ giận dỗi là lại không chịu nói chuyện có được hay không?"

"Chi vì chuyện ở nhà hàng ban nãy thôi sao?" Anh hỏi, lại nói, "Tri Nghiên, Chu Càn là loại người như thế nào, lúc trước em làm người tác hợp cho hắn và Văn Lam, em hẳn phải biết rõ chứ? Sao em——"

"Làm sao? Nói như thế thì tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi đúng không?" Cô cắt đứt anh, quay đầu cười lạnh, "Lúc trước là tôi bắt cô ta à, là tôi buộc cô ta phải gả cho Chu Càn à? Hay vẫn là tôi bắt anh phải lên giường với tôi —— anh cảm thấy hai người các anh bỏ lỡ mất nhau, anh cảm thấy ảm ức thay cho cô ta, đau lòng cho cô ta... Cho nên anh đều đem mọi chuyện tính trên đầu tôi đúng không?"

Tần Mặc nhíu mày: "... Anh không có ý này."

"Vậy anh có ý gì?" Tri Nghiên lạnh lùng nhìn anh, "Nói thật, hiện giờ cô ta đã ly hôn, nếu anh cảm thấy đau lòng cho cô ta, muốn che chở cho cô ta như thế, vậy thì cưới thẳng cô ta đi —— Sao còn lè mề không làm? Là bởi vì để ý cô ta đã từng phản bội ánh chứ gì, muốn xả giận trước rồi mới nói? Hay vẫn là anh cảm thấy tôi mất trí nhớ, không dễ để tổng cô?"

Cô khôi phục ký ức, cũng khôi phục sắc bén như trước.

Cô khí thế bức người mà mở miệng, ném ra một đồng vấn đề, hỏi đến gân xanh trên trán anh đều phải giật nảy lên hỏi.

"Tại sao em lại nghĩ thế?" Tần Mặc cau chặt mày, dường như đang nhẫn nhịn cái gì, sau một hồi lâu mới thở dài nói: "Anh đã nói rất nhiều lần, chuyện quá khứ đã trôi qua, anh và Văn Lam không có khả năng có gì tiếp cả."

Tri Nghiên lại cười: "Trôi qua rồi? Vậy tại sao anh lại để cho Văn Lam vào công ty anh làm việc?"

"... "

"Hôm nay là sinh nhật Văn Lam anh biết đi, cô ta mời anh đi ăn cơm là giầu ý đồ gì chẳng lẽ anh không biết? Vì sao anh không từ chối?"

"..." Tần Mặc, "Anh lúc ấy cũng vừa phản ứng lại, vốn định từ chối, nhưng em..."

Tri Nghiên nhìn anh đầy châm chọc.

Tần Mặc ý thức được dù cho anh nói cái gì chẳng nữa thì người phụ nữ trước mặt cũng không nhất định sẽ nghe, quyết đoán kéo cô vào trong ngực, ghì chặt cơ thể chặn kín môi cô.

Trước sự kinh ngạc không thôi của cô anh nhanh chóng vói lưỡi vào xâm lấn, cuồng nhiệt phiến đảo, chờ đến khi cô tỉnh lại cảm hận cắn anh, thì anh lại lập tức đè cô xuống giường, nặng tựa ngàn cân mà ghì chặt cô, tiếp tục quần quýt không buông... Thẳng đến mùi máu tươi lan khắp khoang miệng, thẳng đến hai người suýt không thở nổi, anh mới buông cô ra.

Lúc ở tầng hầm, cậu còn cố ý thả chậm bước chân chờ cả hồi lâu ở đằng sau, nhưng phía đằng sau lại chẳng có bất kỳ tiếng bước chân đuổi theo nào.

Tri Nghiên nhận ra cậu rề rà, giật lại chiếc vali và bước đi nhanh hơn.

Hai người ngồi vào trong xe, Dư Gia Ngộ bắt động: "Không đợi chút sao?"

"Đợi gì? Đợi anh ta đuổi theo xuống đây làm tôi đứng đi theo cậu." Tri Nghiên cười tự giễu, "Anh ta không làm được chuyện như thế."

Qua một lát lại bỏ sung: "Cũng không hẳn là không làm được, chỉ là không phải với mình."

Giọng điệu cô mỉa mai nhưng đôi mắt lại sụp xuống.

Dư Gia Ngộ nhìn chăm chăm cô một hồi, "Có cần cho cậu mượn bả vai dựa không?"

Tri Nghiên: "Mình muốn uống rượu."

Nửa giờ sau, Dư Gia Ngộ đưa Tri Nghiên tới một hầm rượu tư nhân, cậu còn riêng chọn mấy chai lâu năm, kết quả Tri Nghiên nốc như nốc nước lã.

"Montrachet 1978, ít nhất cũng phải nể tí mặt mũi chứ." Dư Gia Ngộ nhắc nhở nói.

Lúc này Tri Nghiên mới phản ứng lại chính mình đang nốc vài vạn nhân dân tệ vào ruột, nghiêng đầu nhìn cậu: "Cậu xót à?"

Dư Gia Ngộ cười cười: "Mình xót cậu hơn."

"Mấy năm trước đến tốt cùng đã xảy ra những chuyện gì?" Dư Gia Ngộ đề lại bàn tay tiếp tục rót rượu của Tri Nghiên: "Còn có Tần Mặc, các cậu làm sao vậy?"

Tri Nghiên không trả lời cậu, cậu đành phải tự rót cho mình một ly, ngồi xuống cạnh bên cô: "Chia tay mà thôi, khóc một trận, ngủ một giấc, hết thấy đau đi qua. Đến lúc ấy, cậu sẽ gặp được thích hợp hơn."

"Vì sao không phải càng tốt hơn?" Tri Nghiên nhướn mi.

"Cậu cảm thấy mình tốt hơn Tần Mặc sao?" Dư Gia Ngộ hỏi.

Tri Nghiên quay đầu nhìn cậu, không nói gì.

"Vậy là đúng rồi." Dư Gia Ngộ, "Người ưu tú như mình đây mà ở trong mắt cậu cũng không so được với Tần Mặc, so tốt hơn anh ta, chỉ sợ cũng chẳng có mấy người."

"..." Tri Nghiên, "Cậu đúng là tự biết đề cao bản thân quá ha."

Bị Dư Gia Ngộ da mặt dày chọc cười, Tri Nghiên rót rượu cạn ly với cậu.

Cuối cùng hai người uống say đến bí tỉ.

Dư Gia Ngộ gọi tài xế nhà mình tới đón, xe đi đến nửa đường, điện thoại Tri Nghiên chợt vang lên.

Cô choáng đầu, dường như chẳng chút do dự mà bắt máy luôn.

Sau đó Tần Mặc nghe thấy giọng nao nao chẳng buồn để ý của cô: "Alo"

Cho dù chỉ là một tiếng, nhưng anh vẫn nghe ra được trong giọng của cô có men say.

Anh còn tưởng cô sẽ tiếp tục không bắt máy, không ngờ cô lại trực tiếp nhận điện, anh rất muốn hỏi ra lời rằng: có phải cô lại vừa uống rượu hay không, nhưng anh sợ một khi mở miệng sẽ lại khiến cô cảm thấy phát ghét mà cúp điện thoại.

Chờ mãi, thẳng đến khi Dư Gia Ngộ lên tiếng ở bên cạnh: "Điện thoại của ai thế?"

Tần Mặc như vừa bừng tỉnh từ trong mộng, "Alo, em đang ở đâu?"

Nhưng Tri Nghiên cũng không đáp lại anh.

Dường như mất cả hồi lâu cô mới hồi thần, giọng nói cũng thay thành lạnh lẽo: "Có chuyện gì không?"

Một khắc kia, Tần Mặc chỉ cảm thấy trong lòng ghen muốn chết, những cố nén lại, ghen mãi mới tìm ra được một cái cớ: "Đồ của em vẫn chưa dọn đi hết."

Đầu bên kia lại trầm mặc, sau một lúc cô mới trả lời: "Đó đều là tiền mà anh bỏ ra mua, không phải của tôi."

"..." Tần Mặc, "Em dùng rồi thì chính là của em. Hoặc là em cho tôi địa chỉ, tôi giúp em——"

Lời còn chưa dứt điện thoại đã ngắt kết nối.

Gọi lại, gọi thế nào cũng không gọi được, rất rõ ràng, anh đã bị block.

Tần Mặc suy sụp buông di động.

11 giờ, cho dù có sống trong khu sầm uất nhất của thành phố thì giờ này ở ngoài kia cũng dần trở nên yên tĩnh.

Căn hộ rộng lớn là thế, ánh đèn choang choang, nhưng lại có vẻ trống trải phát sợ.

Rõ ràng phòng khách bày biện đầy đủ tiện nghi, nhưng lại không có lấy một bóng người, anh bỗng cảm thấy heo hắt đến mức tưởng chừng như có thể nghe rõ cả tiếng hít thở của chính mình.

Dạ dày cuộn từng cơn nhấc nhở anh bữa tối còn chưa có thứ gì thích đáng vào bụng.

Tần Mặc đi đến trước tủ lạnh, định tùy tiện làm một chút vằn thắn mà đi giúp việc đã chuẩn bị sẵn từ trước mà lót dạ tạm, kéo tủ lạnh ra, đập vào mi mắt là một loạt nước khoáng Lauquen Artes.

Đó là nhãn hiệu hay dùng của Trì Nghiên, nghe nói nguồn nước đến từ mạch nước ngầm núi Andes sâu 450 m, mặc dù uống vào anh cảm thấy cũng chẳng khác gì nước khoáng khác cả, nhưng Trì Nghiên lại vẫn luôn khẳng định chắc chắn rằng khác nhau.

Cô chính là người như ấy, luôn luôn kén chọn.

Không nói tất cả mọi thứ đều phải đắt nhất, tốt nhất, nhưng cô có riêng một giới hạn thoải mái của mình, nếu có thứ bị cô loại ra ngoài giới hạn ấy, cô tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng mình thử nó lần thứ hai.

Dầu cho trước kia từng đựng phải cô ở quán bar, quần áo mà cô mặc trên người khi đó cũng không phải hàng giá rẻ đại trà gì.

Nghĩ như vậy, anh không khỏi lo liệu cô có còn đủ tiền để tiêu như vậy nữa không.

Nhưng ngẫm lại, nếu bây giờ anh chuyển tiền sang, chỉ sợ cô cũng sẽ chuyển trả lại anh, vả lại, không phải còn có Dư Gia Ngộ sao?

Cười tự giễu, cuối cùng Tần Mặc lấy một chai rượu trong tủ lạnh.

Lúc chỉ có một người, kỳ thật anh cũng không thích uống rượu.

Một là thường ngày trong bữa tiệc xã giao anh đã uống đến đủ nhiều, hai là anh quá bận.

Ngành Internet này cạnh tranh kịch liệt, nhìn công ty anh phát lên vậy, kỳ thật cũng đều là do nhóm nhân viên liều mạng tăng ca đổi lấy, anh là người lãnh đạo càng không dám trì trệ, phải luôn duy trì tinh thần tỉnh táo, bất cứ cú điện thoại nào cũng rất có thể có chuyện quan trọng.

Bởi vậy dù thường ngày có bức cỡ nào, anh cũng chỉ hút hai điếu thuốc mà thôi.

Nhưng đêm nay, anh lại rất muốn uống rượu.

Brandy là do người khác biếu, Tần Mặc uống hơn nửa ly cũng không có cảm giác gì.

Nếu Trì Nghiên ở đây, có lẽ cô có thể đọc vanh vách, nhưng anh thì không làm được như vậy.

Golf, khiêu vũ hữu nghị, cười đùa... Mấy thứ này anh còn có thể tập luyện nhiều, nhưng phẩm trà phẩm rượu——trời sinh anh đã không có mẫn cảm trong vị giác, đồ vật có tốt đến mấy vào trong miệng cũng đều như nhau.

Lấy cách hình dung của Trì Nghiên thì đó là——bò gặm mẩu đơn.

Có điều cũng chẳng sao cả, thứ anh cần chỉ là cồn.

Khi cảm giác say rồi cuộc cũng dềnh lên, anh mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút, ngả đầu về sau tựa lên thành ghế sofa, lẳng lặng nhìn căn phòng trống vắng.

Kỳ thật anh cũng không cần một căn hộ rộng thế này.

Anh cảm thấy căn hộ trước kia rất tốt, nhỏ một chút càng có cảm giác ấm cúng của gia đình, cũng dễ dọn dẹp, bên dưới còn có siêu thị thực phẩm lớn, chung cư so với nơi hiện giờ càng có bầu không khí sống hơn nhiều...

Nhưng cốt yếu là Trì Nghiên lại không thích, cười nhạo anh dù đã kiếm được tiền nhưng tầm mắt vẫn thấp kém như cũ.

Tất cả đều là đồ của con gái, nhìn qua là chuẩn bị cho cô.

"Sau khi mình mua căn chung cư này thì chả chuẩn bị thêm gì cả, mình mua mấy đồ dùng hàng ngày đến đây cho cậu." Dư Gia Ngộ, "Chút nữa cậu xem có thiếu thứ gì, để mình cho người mua đem lại đây."

Cậu nói rồi, bỏ đồng đồ từ trong túi ra, từng cái bóc vỏ và vặn mở, đặt vào nơi tương ứng giúp cô, lúc làm xong còn không quên sờ sờ khắp nơi, ngẫm nghía: "Còn nữa, mấy đồ gia dụng bằng điện cậu cũng xem xem có hỏng hóc hoặc không thích không, mình nhờ người thay giúp cậu."

"Ồ chỗ này, bình thường dì giúp việc sẽ tới quét tước 1 lần 1 tuần, nếu cậu chuyển tới, mình để họ sau 2-3 ngày tới một lần."

"Chỗ cậu đi làm cách nơi này khá xa, mình lái chiếc Cayenne kia của mình tới, ở tầng 3 gara." Cậu nói rồi đưa móc chìa khoá xe đặt lên bàn, nghĩ nghĩ rồi lại hỏi, "Còn có chỗ nào mình chưa nghĩ tới không nhỉ?"

"Cậu dứt khoát thuê bảo mẫu cho mình đây à?" Trì Nghiên nhướn mày.

"Được, chẳng qua khẩu vị của cậu khá kén chọn, mình phải mất chút thời gian..." Dư Gia Ngộ.

"Dừng dừng dừng ——" Trì Nghiên nhìn bộ dáng của cậu ấy, không khỏi ngất cậu, nhìn cậu một cách nghiêm túc, "Dư Gia Ngộ, hoàn cảnh gian khổ hơn thế mình cũng đã đều vượt qua, cậu đừng coi mình vẫn là Trì Nghiên của trước kia được chứ?"

Nói xong lại kéo cậu ngồi xuống: "Không gấp, mấy thứ này tự mình sẽ làm."

Vì thế Dư Gia Ngộ cười cười, "Hôm nay là cuối tuần, có ý định gì không?"

"Đi làm."

"Cuối tuần cũng phải đi làm?"

"Bình thường mỗi cuối tuần đều phải đi làm, bởi vì tổ chức triển lãm."

"Ồ, mình có thể tới tham quan không?"

Dưới sự khăng khăng của Dư Gia Ngộ, hai người ăn xong bữa sáng rồi cùng nhau ra ngoài tới gallery.

Tuy Trì Nghiên mới đi làm được một tháng, nhưng công việc thường ngày phần lớn là các loại lật vật, nên tìm cả một hồi lâu rốt cuộc Tần Mặc cũng nhìn thấy Trì Nghiên, nhưng cô lại đang ở cùng với Dư Gia Ngộ trong một phòng vật thất cất đầy tranh sơn dầu, cô đang bận rộn với công việc đóng gói.

Việc như thế, đây là lần đầu tiên Tần Mặc chứng kiến tận mắt, anh căn bản không dám nghĩ đến Trì Nghiên sẽ loại làm việc này, thậm chí còn cực kỳ thạo việc.

Lúc trước Trì Nghiên nói mình đã tìm được công việc, anh đã từng nghi ngờ cái gọi là công việc ấy của cô có thể kiên trì trong bao lâu, rốt cuộc cô luôn luôn nổi hứng rồi lại thôi ——

Nhưng anh chút nữa thì đã quên mất, đối việc chuyện mà cô thực sự thích, kỳ thật cô vẫn luôn kiên nhẫn, cũng có thể vô cùng kiên trì, giống như lúc trước anh giúp cô học bù.

Lúc ấy, lý tưởng của cô vẫn là làm một nhà hoạ gia.

Nhưng cha cô kiên quyết phải bắt cô thi vào ngành quản lý chuyên nghiệp, sau này kế thừa công ty cho tốt, nhưng cô chỉ một lòng muốn vẽ tranh, vì thế trên mặt thì tuân theo, nhưng ngầm ngầm chuẩn bị đăng ký vào học viện nghệ thuật ở nước Anh.

Có lần bị anh phát hiện, anh hỏi cô tại sao không thử thuyết phục cha mình? Rốt cuộc tính cách cô như thế, nếu cô thật bướng lên cha cô cũng không có khả năng ép được cô.

Vì vậy anh hỏi ra nghi hoặc của mình, ai ngờ sau khi nghe xong cô lại hỏi ngược lại anh: "Cái gọi là thuyết phục của anh là gì? Một khúc hai nháo ba thất cô? Vậy thì chả ra gì."

Cô cười, "Nếu ông ấy không ủng hộ, tự tôi sẽ thi lấy học bổng để đi, chờ sau khi tôi nhận được thư thông báo trúng tuyển rồi, đến lúc đó cũng đã đủ 18 tuổi, đưa ra quyết định gì thì quyền lựa chọn thuộc về tôi."

Từ xưa tới nay cô vẫn luôn là như thế, không khuất dưới thế yếu, không chịu mềm mỏng.

Vì kiên trì với quyết định của mình, mỗi ngày ngoài việc phải hoàn thành đồng bài tập nặng của năm cuối trong trung học thì cô còn phải tìm đủ mọi cách để giành ra thời gian tập vẽ, luyện tiếng Anh...

May mắn, cuối cùng cô đã thành công. Sau khi nhà cô xảy ra chuyện, anh cũng đã từng tìm cô trong suốt một khoảng thời gian dài, khó khăn nhiều lần mới nghe được thông tin từ hàng xóm, cuối cùng cô được như ước nguyện vào học ở trường học cô mong muốn.

Có điều —

Sau đó không biết vì lý do gì, sau 2 năm sống ở nước Anh thì cô lại trở về nước.

Chuyện sau đó, vẫn là lúc anh gặp được cô ở quán bar cảm thấy không đúng, ngẫm tìm người điều tra.

Về lý do vì sao cô về nước, anh cũng từng hỏi khéo cô, nhưng cô chưa bao giờ để lộ nửa lời, cho tới bây giờ, lại lần nữa Dư Gia Ngộ nhắc tới vấn đề này.

"Công việc của cậu là làm mấy thứ này à?" Bọc đồ trong phòng, dường như Dư Gia Ngộ đều cảm thấy không đáng thay Trì Nghiên.

"Hết cách, bất cứ công việc gì cũng cần phải có một khoảng thời gian không phải sao?" Trì Nghiên hỏi lại, tiếp tục đóng bao.

Dư Gia Ngộ sững sốt, đại khái không nghĩ tới Trì Nghiên hiện giờ thế mà có thể thốt ra lời như vậy, sau một lát mới hỏi lại: "Nhưng ước mơ lúc trước của cậu không phải là họa sĩ ư?"

"Đúng thế, đáng tiếc không có thiên phú." Trì Nghiên.

"?" Dư Gia Ngộ khó hiểu.

Đôi tay bận rộn của Trì Nghiên chợt dừng lại, quay đầu nhìn cậu: "Cậu có biết Achilles and the Tortoise[1] không?"

Dư Gia Ngộ: "Triết học gia cổ Hy Lạp nổi tiếng về biện chứng[2]?"

"Không phải." Trì Nghiên, "Mình là nói bộ phim điện ảnh Nhật Bản[3] kia."

---

[2] Zeno xứ Elea là một nhà toán học, nhà triết học người Hy Lạp. Ông là khoa học lớn đến từ thành phố Elea, một thành phố hiện nay nằm ở miền Nam nước xinh đẹp. Ông là tác giả của Nghịch lý Zeno nổi tiếng. Đây là một trong những nghịch lý khoa học nổi tiếng nhất. Nhờ có nó, Zeno đã góp phần thúc đẩy sự xuất hiện của khái niệm giới hạn, một khái niệm vô cùng quan trọng để con người tiến tới khái niệm vô hạn. Ông còn là người đã có ảnh hưởng tới các nhà triết học xuất sắc của Hy Lạp như Plato. Aristotle đã gọi Zeno là nhà phát minh của biện chứng.

[1]: Achilles and the Tortoise(Achilles và con rùa): *Trong một cuộc chạy đua, người chạy nhanh nhất không bao giờ có thể bắt kịp được kẻ chậm nhất. Kể từ khi xuất phát, người đuổi theo trước hết phải đến được điểm mà kẻ bị đuổi bắt đầu chạy. Do đó, kẻ chạy chậm hơn luôn dẫn đầu. * – theo lời ghi lại của Aristotle, Vật lý

[3] Achilles and the Tortoise là một bộ phim Nhật Bản năm 2008 được viết, đạo diễn và biên tập bởi Takeshi Kitano. Bộ phim nói về con đường nghệ thuật đầy trắc trở của danh họa Machisu. Ông là con trai của một gia đình thương nhân giàu có, từ thừa niên thiếu ông đã si mê hội họa, sau đó gia đình phá sản, cha mẹ lần lượt tự sát, thơ ấu của ông cũng dần trở nên ảm đạm. Dẫu vậy, ông cũng chưa bao giờ từ bỏ ước mơ trở thành họa sĩ. Nhưng dù có cố gắng thế nào ông vẫn mãi không đạt được thành tựu, không người thưởng thức, không có tiếng tăm, chỉ có thiếu nữ Kumiko Aso làm trong xưởng in cảm được nghệ thuật của Machisu. Cuộc sống cứ luôn thanh bần như thế, chỉ có người vợ Kumiko Aso làm bạn, cùng nhau bước tiến trên con đường nghệ thuật đầy trông gai...

"Nói về cái gì?" Dư Gia Ngộ.

"Nói về... Đại khái là nói về khoảng cách giữa người thường và Van Gogh, là một khoảng cách không thể vượt qua."

Trì Nghiên nói đến nơi này thì ngưng lại, thở dài rồi nói tiếp, "Mình đã từng thử. Trong hai năm ở nước Anh ấy, mình sử dụng hết thứ mình có... sau đó nhận ra rằng, mình không thuộc về nó."

"Mình có thể vẽ." Ánh mắt cô ngừng ở tranh sơn dầu được bao trong khung, "Có lẽ cả cuộc đời này của mình cũng chỉ có thể vẽ ra một cái tượng."

"Cho nên... Cậu chọn ngành nghề hiện giờ?" Dư Gia Ngộ lại hỏi.

"Đúng vậy." Trì Nghiên, "Nếu nhà mình còn có tiền, đại khái mình có thể tùy tâm sở dụng mà vẽ, mặc kệ là ánh mắt nghệ thuật gì, chính mình vui vẽ là được. Nhưng lúc này... Mình cần nhất chẳng phải là nghệ thuật có thể nuôi sống bản thân mình không phải sao?"

"..." Đột nhiên Dư Gia Ngộ nhận ra cũng có lúc chính cậu cũng không biết an ủi người khác thế nào.

Trì Nghiên vỗ vỗ bờ vai cậu: "Cũng may tuy mình không có thiên phú sáng tác, nhưng cũng không gây cản trở gu thẩm mỹ của mình."

Dư Gia Ngộ trầm mặc, đành phải cười nói: "Cậu sẽ trở thành một trợ lý giám tuyển suất sắc."

"Trì Nghiên ——" đề xuống sự rối rắm và cảm xúc phức tạp hỗn loạn tăng vọt trong lòng, Tần Mặc định gọi lại Trì Nghiên.

Nhưng mà cô đã đi thật xa, anh đành phải đuổi theo, cho đến khi thấy cô và Dư Gia Ngộ ở cuối hành lang đang bước vào trong thang máy.

Đề nút, Tần Mặc cũng vào.

Trọng lượng mới hơn 10 người thang máy lại mở ra, Trì Nghiên thấy Tần Mặc, dường như bị chen chúc đẩy cô nhích hai bước nép sát vào Dư Gia Ngộ.

Bên chân Dư Gia Ngộ còn dựng hai bức tranh, Trì Nghiên cứ xê dịch tới, khuỷu tay của hai người đều sắp phải áp sát vào nhau.

Tần Mặc nhìn thấy hành động kia của cô, lời đã chuẩn bị sẵn trong lòng chợt tắc ứ ở cổ họng.

Anh chợt nhớ tới chuyện từ nhiều năm về trước, anh làm gia sư cho cô, trong lúc lấy sách giáo khoa cô vô tình khiến lá thư tình kẹp trong sách rơi ra.

Tất nhiên, bức thư tình này không phải Dư Gia Ngộ viết.

Cũng không biết là cậu học trò nam nào, viết cả một trang thư dài liên miên cho Trì Nghiên.

Tuy anh chỉ liếc qua một cái nhưng cũng cảm thấy chân tình ý chí, song, dường như Trì Nghiên chẳng có vẻ thích người viết thư này cho lắm, vừa nhìn xuống cái tên ở cuối cùng, mày nhăn lại, vút toẹt vào thùng rác.

Còn hiện giờ, Tần Mặc cảm thấy ánh mắt Trì Nghiên nhìn mình ngay lúc này, hình như cũng chẳng khác gì cái ánh mắt nhìn lá thư khi ấy.

Hai tầng, rất nhanh thang máy đã dừng.

Tần Mặc hít sâu một hơi, quay đầu đưa phong thư cho Trì Nghiên: "Buổi sáng hôm nay nhận được vé triển lãm tranh."

Trì Nghiên nhìn chằm chằm phong thư, chừng mãi một lúc sau mới phản ứng lại, nhưng không có ý duỗi tay cầm lấy.

Vì thế Tần Mặc đưa vé cho Dư Gia Ngộ, xoay người rời khỏi thang máy.

"Đây không phải là vị họa gia mà cậu thích nhất à..." Dư Gia Ngộ mở phong thư rút tám vé ra, thế nhưng là hai tám, "Ý đây là để mình đi xem với cậu?"

"Có bệnh." Trì Nghiên nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Mặc, sau một hồi mới từ từ phun ra một câu.

Hai ngày sau đó, Tần Mặc không hề lại xuất hiện trước mặt Trì Nghiên.

Trì Nghiên sống bình yên trong chung cư của Dư Gia Ngộ.

Thứ nhất, căn chung cư này của Dư Gia Ngộ là để không, thứ hai, xét với số tiền lương của cô, dù có thể thuê được nhà thì cô cũng không đủ để sống, cô thật sự không định để bản thân phải gồng gượng.

Có điều xe của Dư Gia Ngộ, cô không đi, cảm thấy quá rêu rao.

Tuy trước kia Tần Mặc thuê người lái xe đón đưa cô càng rêu rao hơn, nhưng rốt cuộc không cần thiết đỗ ở trong gara gallery, chỉ cần dừng lại ở một khoảng cách xa để Trì Nghiên xuống xe, đồ phải nằm trong sự bàn tán của đồng nghiệp.

Ngày hôm sau Tần Mặc đến làm, vào khoảng thời gian nghỉ trưa Vân Lam gõ cửa văn phòng anh.

"Hôm thứ sáu ấy, Trì Nghiên... Hai người không có chuyện gì chứ." Cô ta hỏi.

"Không có chuyện gì." Tần Mặc nhàn nhạt đáp.

"... Vậy thì tốt." Vân Lam, "Xin lỗi, ngày hôm đó em cũng không biết câu nói ấy sẽ gây ảnh hưởng đến cô ấy, có điều, cảm ơn anh đã đứng về phía em." Cô ả vừa nói vừa vén những lọn tóc rủ xuống qua sau tai, mỉm cười với Tần Mặc.

Tần Mặc lại nhú nhú mày: "Vân Lam, có chút chuyện, tôi cảm thấy hẳn phải nói rõ ràng với cô."

Vân Lam đứng người, rõ ràng cảm nhận được ngữ khí Tần Mặc xảy ra biến hoá.

Quả nhiên, giây tiếp theo anh bỗng nhiên nhìn cô: "6 năm trước người đưa ra chìa tay là cô."

Vân Lam không biết vì sao anh bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, nhưng lại cảm thấy đây là một cơ hội tốt để bắt đầu, vì thế dừng lại một chút nói: "Em xin lỗi."

Cô nói: "Tần Mặc, năm đó em thích anh, nhưng anh khi ấy... Em biết em nói như này có lẽ sẽ thật nực cười, thật ấu trĩ, nhưng lúc trước em..."

Cô còn định tiếp tục nói gì đó nhưng Tần Mặc cắt ngang lời cô, "Ý tôi không phải như vậy."

Ngữ điệu anh lạnh nhạt: "Ý tôi định nói đó là: 6 năm trước người đưa ra chia tay là cô, cho nên cô không nên còn có ý đối với tôi."

Vân Lam "..."

Đại khái là không dự liệu được anh sẽ nói thẳng như vậy, cô ta xấu hổ cả người đứng ngây ra, anh tiếp tục nói: "Vân Lam, sở dĩ tôi để cô vào công ty là bởi vì cô đang cần một công việc, mà vừa đúng lúc bên bộ phận pháp lý đang thiếu nhân viên. Chuyện này không hề có liên quan gì đến tư tâm của tôi cả, cho dù có, cũng chỉ là cảm ơn 6 năm trước cô đã giúp đỡ, không có tỏ ý rằng tôi đối với cô, đối với giữa chúng ta còn có bất kỳ suy nghĩ gì khác."

Vân Lam ngược mắt nhìn Tần Mặc, dường như có chút không hiểu những lời này của anh là có ý gì.

"Anh vẫn hận em?" Sau một hồi cô ta hỏi, lại biện giải nói: "Em thừa nhận lúc trước em có sai, nhưng ý em khi đó thật không phải muốn chia tay, em chỉ là ——"

"Nguyên nhân chia tay cũng không quan trọng, chuyện quá khứ chính là quá khứ." Tần Mặc lại lần nữa đánh gãy cô ta, "Giữa chúng ta đã quá khứ, tôi cho rằng biểu hiện của tôi đã rất rõ ràng rồi."

Tần Mặc nói thẳng chẳng chút nể tình, cuối cùng lại nói: "Tất nhiên, tôi vẫn còn thiếu cô một nhân tình, cô có thể đưa ra bồi thường, tiền tài hoặc cái khác, tôi đều sẽ cố gắng trả lại cho cô."

Những lời anh nói lúc này, rõ ràng đã hạ giọng, nhưng vẫn như cũ không có cảm tình gì, rần rờ như đang đàm phán với đối tác.

Vân Lam lẳng lặng nhìn Tần Mặc sau một lúc lâu, "Nếu em nói thứ em muốn không phải mấy thứ đó thì sao?"

Tần Mặc không nói, mày cau chặt.

"Vị Tri Nghiên ư? Anh thích cô ta đến thế sao?" Khàn khàn, Vân Lam không cam lòng hỏi.

Vấn đề này thực sự có phần tự mình rước lấy nhục.

Ngày đó tuy Tần Mặc giúp cô, nhưng Tri Nghiên vừa đi, anh đã tức tốc đuổi theo.

Hoảng loạn như vậy, kỳ thật đã nói rõ vấn đề, nhưng cô vẫn không cảm được mà muốn một đáp án.

Đại khái là bởi vì ghen ghét, khoảnh khắc ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tri Nghiên khoác tay Tần Mặc thì cô đã đổ kỵ.

Vì thế trên bàn com cô mới không nhin được mà nói những lời này đó ra cho Tri Nghiên nghe, cô muốn giữa bọn họ xảy ra mâu thuẫn, bởi vì cô biết Tần Mặc là một người không biết đồ giành ai cả, cũng không phải là người biết giải thích.

Trước kia cô hện hò với anh là do cô theo đuổi anh trước, sau khi ở bên nhau, tuy anh chu đáo, săn sóc nhưng đối với cô vẫn luôn chẳng lạnh cũng chẳng nóng, khiến cô luôn có cảm giác rằng dù anh có hay không có cô thì chẳng sao cả.

Đúng lúc ấy Chu Cần lại theo đuổi cô, theo đuổi đến cuồng nhiệt, vì thế cô đưa ra lời chia tay với Tần Mặc.

Phụ nữ có đôi khi nói chia tay cũng không nhất định là thực sự muốn chia tay.

Cô chỉ hy vọng Tần Mặc níu kéo, hy vọng Tần Mặc nói cho cô anh yêu cô, anh rất cần có cô...

Nhưng mà, anh chẳng chút do dự đồng ý.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bám đuôi

#fb: tra nữ sa điều

editor: may18 wt: @tuyetvoi_

(..?)

Vân Lam cho rằng người như Tần Mặc, người mà cả đời lý trí hơn tình cảm, cả đời lạnh nhạt kiêu chế như anh, có lẽ sẽ chẳng nảy sinh tình cảm cháy bỏng với bất kỳ người nào.

Vậy nên khi cô về nước thấy bên người anh có Tri Nghiên, tuy phát ghen ghét nhưng cũng không cho rằng tình cảm của hai người sẽ bền vững là bao.

Ngày ấy nhìn thấy Tần Mặc hoảng loạn chạy đuổi theo Tri Nghiên, cô còn cố tự an ủi bản thân mình rằng —— dù gì anh ấy bên cô trước, có lẽ ở trong lòng anh, cô vẫn quan trọng hơn Tri Nghiên.

Nhưng giờ phút này đây, Tần Mặc vì Tri Nghiên mà tỏ rõ lập trường muốn phân cách ranh giới rõ ràng với cô —— Cô mới ý thức được rằng cô sai rồi, nhưng không cam lòng mà hỏi: "Anh cảm thấy hai người các anh phù hợp sao?"

Tri Nghiên là cô nàng kiêu căng, Vân Hiểu cũng từng kể về cô ta.

Một tiểu thư thiên kim như thế, dù nghèo túng, thì cũng khó mà chiều cho nổi, điều này thật dễ thấy qua khí thế chèn ép người của cô ta ngày hôm ấy.

Tính cục như thế, thích hợp với Tần Mặc thật sao?

Vân Lam nhìn Tần Mặc, đợi đáp án của anh.

Lúc này đây rốt cuộc về mặt anh cũng biến sắc, mày cau chặt, có điều chỉ phút chốc lại khôi phục nhất quán lạnh lùng: "Chúng tôi có phù hợp hay không phù hợp thì đó cũng là vấn đề giữa bọn tôi. Sẽ không khiến mối quan hệ giữa tôi và cô có thay đổi gì."

Vân Lam cảm nhận rõ sự lạnh nhạt và kiên định phủ nhận từ trong lời anh, cuối cùng cũng hết hy vọng và rời đi.

Đêm đó, Tần Mặc bỗng nằm mơ.

Trong mơ, Tri Nghiên bước đi với đôi chân trần, ngón chân nuột nà nhỏ xinh dẫm lên chân anh, kê chân ngược mắt lên nhìn anh.

Khoảng cách chiều cao giữa hai người chênh lệch chừng 20 cm, cô ôm vòng lấy cổ anh nhón mũi chân rướn người để nhìn thẳng vào anh, vô thức anh vươn tay đỡ vòng eo cô..

Sau đó, cô lại càng tình nghịch hơn, cả người nép sát lên người anh như dải dây leo quấn chặt trên đại thụ, dây dưa, cọ xát, môi đỏ uơn uớt áp lên tai anh: Tần Mặc, Tần Mặc...

Bộ ngực cô mềm mại đè ép lồng ngực anh, quần chặt lấy anh cất từng tiếng gọi tên, nũng nịu mà lưu luyến.

Tần Mặc bị cô gọi đến máu sôi trào, nâng tay ôm ngang cô lên, đè cô xuống giường, lột quần áo cô lập tức phải hưng mãnh chiếm đoạt...

Sau đó, cô đẩy anh ra, quăng cho anh một cái tát vang dội: Tần Mặc, anh thật ghê tởm!

.....

Tần Mặc bừng tỉnh khỏi giấc mơ, căn phòng trống trải, tối đen, yên tĩnh đến chỉ còn có tiếng thở phì phò của anh.

Nơi nào đó dựng thẳng tắp, cả người anh đều nóng hừng hực như rực lửa, huyết Thái Dương và trái tim giật giật đau đớn.

Anh duỗi tay nắm lấy dục vọng của mình, muốn vùi đầu vào chiếc gối cô thường nằm, nhưng hai ngày trước đó người giúp việc đã giặt sạch chăn gối trên giường, anh vùi đầu mà nghĩ, một chút hương thơm của cô cũng chẳng có.

Anh chỉ đành thất bại mà đứng dậy, vào phòng tắm.

Tầng tầng cảm xúc bong ra: Tri Nghiên đi ngày đầu tiên, anh chỉ cảm thấy mệt mỏi, uể oải, mấy ngày tiếp sau đó đều rất muộn mới ngủ được, những đau đớn bị chôn giấu dần dần hiện ra, theo ngày một tăng mà bỗng có phần phần nộ.

Cô là người tới trêu chọc anh trước cơ mà.

Thám thính để hỏi thăm sở thích của anh, lén điều tra nơi anh thường đến, giả vờ trùng hợp gặp được anh, nhân lấy danh nghĩa giới thiệu người đầu tư giúp anh mà bắt anh đi với cô làm này làm nọ...

Khi trước anh có bạn gái, chỉ cảm thấy cô ồn ào, sau đó Vân Lam chia tay anh, anh cảm thấy cô ồn ào như vậy cũng không phải là không tốt, tiếp sau đó sau khi gặp lại lần nữa thì cô lại luôn châm chọc mỉa mai, những chi tiết vụn vặt ấy trái lại thành ký ức quý báu.

Anh vẫn luôn nhớ rõ ngày hai người phát sinh quan hệ ấy, cô chọc ngực anh: "Chắc tim anh rất trống phải không, muốn tôi lấp vào không?"

Khi đó, trái tim anh vẫn luôn rỗng.

Nhưng cô lại từng chút một lấp vào, cho đến khi chiếm đóng hết thảy, không bỏ sót một mảnh, thì cô lại rời đi.

Nhưng dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào cái gì mà cô nói đến thì đến, nói đi là đi.

Tần Mặc đưa vé triển lãm cho Trì Nghiên, anh lại giao Phương Hằng đặt lại cho mình một tấm.

Để chuẩn bị cho triển lãm tranh phải mất mấy ngày, nhưng khai mạc hoạt động lại chỉ diễn ra trong một ngày, đến khi ấy họa sĩ cũng sẽ tới hỗ trợ giao lưu cùng với những người hâm mộ, Tần Mặc đoán Trì Nghiên sẽ tới buổi khai trương triển lãm ấy, vì thế chuyển hết lịch trình cả hôm đấy để đi tới triển lãm.

Địa điểm tổ chức triển lãm là một trung tâm nghệ thuật đương đại ở thành phố nào đó.

Ngày hôm ấy cuối cùng Tần Mặc cũng đi tới địa điểm triển lãm, mới vừa đỗ xe trong hầm gara thì đã thấy Trì Nghiên, còn có cả người cũng tới đây giống anh —— Dư Gia Ngộ.

Hôm nay Dư Gia Ngộ lái một chiếc mui trần.

Từ đằng xa Tần Mặc đã thấy Dư Gia Ngộ đỗ xe, chu đáo cúi người tháo đai an toàn giúp Trì Nghiên, sau đó nghiêng người vươn đầu qua —— hôn Trì Nghiên.

Từ góc độ của Tần Mặc, chỉ có thể nhìn thấy cái trán của Trì Nghiên và Dư Gia Ngộ nghiêng người tới, gương mặt bị che khuất, một tay của hắn ta đặt trên bả vai Trì Nghiên, một bàn tay khác khẽ cố định sườn mặt Trì Nghiên.

Thấy rõ hành động của hai người, trong nháy mắt, mặt Tần Mặc lập tức biến trắng.

Lúc này mới tách ra có mấy ngày, vậy mà Trì Nghiên đã chấp nhận Dư Gia Ngộ?

Không phải cô không thích Dư Gia Ngộ hay sao, 6 năm trước, Dư Gia Ngộ tốn hết tâm tư để theo đuổi cô mà cô không thèm nhìn lấy một cái, bây giờ sao lại dễ dàng đồng ý như vậy?

Trái tim như bị cái gì đó nghiền nát, đau đến không thở nổi.

Nhớ lại năm đó, khi Văn Lam dẫn Chu Càn xuất hiện ở trước mặt anh, nhiều nhất anh cũng chỉ cảm thấy bức, bức bởi tổn thương lòng tự tôn, nhưng vẫn ra bộ rộng lượng, tự nhiên như thường.

Nhưng ngay lúc này đây ——

Tần Mặc mím chặt môi, đôi tay nắm vô lăng nổi gân xanh, anh ấn còi, chuẩn bị phát ra tiếng còi vang sắc bén thì ——

Dư Gia Ngộ bỗng buông Trì Nghiên ra.

Sau đó, Tần Mặc thấy tay cố định mặt Trì Nghiên kia, rõ ràng còn cầm một tờ khăn giấy.

Cho nên, hai người không hề hôn môi, chỉ bởi trên mặt Trì Nghiên bị lem gì đó, nên Dư Gia Ngộ lau sạch giúp cô.

Tuy là như vậy, nhưng hành động thân mật như thế vẫn khiến Tần Mặc cảm thấy khó chịu, cuối cùng sự đối địch căng chặt trong người kia cũng giảm đi.

Mà bên kia, sau khi hai người xuống xe, Dư Gia Ngộ bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại, dường như gặp phải chuyện quan trọng gì đó, bỏ lại Trì Nghiên một mình, tự mình lái xe rời đi.

Tần Mặc ngồi trong xe, chờ Trì Nghiên đi ra khỏi thang máy, sau lúc sau mới chậm rãi xuống xe.

Triển lãm tranh ở tầng ba của trung tâm nghệ thuật.

Lúc Tần Mặc đi lên, vừa đúng lúc người trợ lý giám tuyển đọc xong diễn văn khai mạc, mọi người xung quanh trầm trồ vỗ tay, Tần Mặc tìm thấy được Trì Nghiên giữa đám người, nhưng cũng không đi lên quấy nhiễu hứng thú của cô, chỉ đứng ở một khoảng cách xa xa mà nhìn cô.

Nhìn cô cùng với những người đồng sở thích trao đổi, nhìn cô xin lời chỉ dẫn từ họa gia, nhìn cô dừng chân trước những bức tranh...

Những bức tranh trừu tượng kỳ lạ hỗn loạn, Tần Mặc xem không hiểu, cũng không có thể hội đến mỹ cảm từ nó, phần lớn tầm mắt anh đều dừng trên ngay sau chiếc cổ thon thả, bờ vai xinh đẹp, đường cong tấm lưng hoàn mỹ ——

Đó mới là cảnh mỹ lệ trong mắt anh.

Cho đến tận khi, anh đi theo cô bước sang lối rẽ hẹp dài nào đó, đột nhiên cô ngoay ngoắt người lại, mắt chạm mắt anh.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Ghi chú tránh lầm

Cho rằng Trì Nghiên là người xen vào phá cuộc tình của mình, thì chỉ có Tần Mặc cho rằng như thế.

Đây là góc nhìn của một mình Tần Mặc, Tần Mặc luôn cho rằng Trì Nghiên là người xen vào khiến Vân Lam chia tay anh. Còn cốt truyện như nào thì phải đợi truyện tiếp á, tác giả chưa viết xong.

Thật ra bộ này ngược nữ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hôn

#fb: tra nữ sa điều

#UATTPAD: tuyetvoi_

(' - ')

Anh theo dõi tôi?

Trì Nghiên nhìn chăm chú vào Tần Mặc, ánh mắt như chất vấn.

Trên thực tế, từ lúc ở hầm gara Trì Nghiên sớm đã phát hiện ra xe Tần Mặc.

Cũng không biết nên nói anh tiết kiệm hay keo kiệt đây, làm tổng giám đốc của một công ty, vậy mà chỉ đi một chiếc Maybach, biển số xe thì cô đã thuộc lâu lâu có không muốn để ý cũng khó, có điều cô thật không ngờ, anh thế mà đi theo cô suốt cả một đường.

Trì Nghiên quét ánh mắt sắc bén chất vấn Tần Mặc, đến tột cùng là anh định làm cái gì.

Lần này đã không giống lần trước, trong tay Tần Mặc đã không còn gì để đưa cho cô nữa, chỉ có thể xấu hổ đứng như trời trồng.

Và rồi, Tần Mặc đón nhận ánh mắt dần dần trở nên trào phúng của cô, cái biểu tình kia —— hết như ánh mắt cô từng nhìn anh phát gôn roi tằm vào hồ, hết như nhìn anh cau mày khổ sở với bảng thực đơn giăng gác tiếng Pháp, lại hết như nhìn thấy anh nghe hoà nhạc mà mơ màng sắp ngủ...

Trì Nghiên nhìn Tần Mặc, không buồn nói với anh bất kỳ câu nào, chỉ bằng cặp mắt ấy đã chặn hết thảy những điều anh chuẩn bị nói.

Tần Mặc ghét cực cái biểu tình này của Trì Nghiên: cao cao tại thượng lại kiêu căng ngạo mạn, cứ như chỉ cần anh dám thõ ra nửa từ thôi, giây tiếp theo, cô sẽ lập tức không hề lưu tình mà cười nhạo anh mơ mộng hão huyền.

Thế là, anh cũng nổi tính.

Không thể gặp, cũng không muốn nhìn thấy cặp mắt trào phúng của cô, anh dứt khoát duỗi tay giữ chặt cằm cô, cúi đầu khoá chặt đôi môi cô, nhắm mắt, hung hăng hôn xuống.

Hành động của Tần Mặc quá đột ngột, Trì Nghiên hoàn toàn quên mất chống cự.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị anh cạy mở môi răng, đầu lưỡi anh linh hoạt vói vào trong khoang miệng cô, bắt được đầu lưỡi cô quăn quýt dây dưa, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại anh duỗi tay bóp chặt eo, kéo cô áp sát trong lồng ngực, một tay khác ấn gáy cô, không chế không để cô chạy thoát.

Nơi này là hội nghệ thuật, chỉ cần cô phát ra tiếng động hơi lớn chút, nhất định sẽ dẫn người tới vây xem.

Vì vậy cô chỉ đành quay ngược lại cắn anh.

Ban đầu, anh quyết không nhả, nên cô càng cắn ác hơn, sức lực kia như thể muốn cắn đứt môi anh ra thì mới bỏ qua, môi Tần Mặc đều đã bị cô cắn trầy, ăn đau mà buông lỏng.

Trì Nghiên lập tức nhân cơ hội đẩy anh ra, lấy khăn giấy trong túi ra, chà sát khoé miệng một cách thô bạo.

Sau khi lau xong, cô không tìm thấy nơi để vút, dứt khoát ném thẳng vào người Tần Mặc.

Dù có như vậy, dường như cô vừa tức vừa khó hiểu, gằn từng tiếng, hung tợn lườm anh: "Tần Mặc, anh có bệnh đấy à?"

Cuối cùng cô cũng mở "miệng vàng" của mình nói với anh điều đầu tiên, nhưng hình như lời nói không được tốt cho lắm.

Tần Mặc bị ánh mắt chán ghét của cô nhìn chằm chằm, trong lòng cũng dần dần bốc lên lửa giận.

Nếu là Trì Nghiên mất trí nhớ của trước kia ít ra anh còn có thể nói lý với cô, nhưng người đứng trước mắt hiện giờ, cả người cô đều là gai nhọn, từ chối tất cả giao tiếp, hai câu ba câu không câu nào không trào phúng, nồng đậm sự chán ghét... Câu nào câu nấy cũng cứa sâu vào tim, dường như không phi nhờ anh không chịu được.

Tần Mặc không hiểu: Nếu cô chán ghét anh như vậy, sao lại còn tới trêu chọc anh làm gì?

Đối diện với ánh mắt Trì Nghiên, Tần Mặc lại lần nữa tóm lấy cô lấp kín môi cô.

Trì Nghiên trợn trừng mắt, không dự đoán được chính mình sẽ vấp ngã hai lần ở một chỗ, phản xạ có điều kiện muốn đẩy Tần Mặc ra, nhưng còn chưa kịp hành động thì đã bị Tần Mặc bắt lấy hai cổ tay khoá vòng ra đằng sau.

Lúc này đây, bất luận Trì Nghiên cần như thế nào, Tần Mặc đều không chịu nhả ra, thậm chí anh còn phản cắn cô...

Tuy anh không ác như cô nhưng vẫn khiến cô đau.

Cô đau không khỏi há miệng, thế là anh được một tác lại muốn tiến một thước, chế trụ gáy cô, giam chặt cô trong vòng tay mình, như cắn xé mà nghiền ngấu môi cô, tựa như muốn xé cô ra mà muốn máu tươi.

"Ưm ưm....." Môi lưỡi Trì Nghiên bị Tần Mặc găm chặt, vừa đau nhói vừa rát, anh phản công siết chặt cổ tay cô, khiến cô đau muốn ứa nước mắt.

Điểm đáng chết là, giữa lúc này mà thân thể anh còn sinh ra phản ứng, "dừng đứng" để sát người cô, cô vừa tức lại vừa thẹn, phát điên lên được mà đẩy anh ra, nhưng sức lực hữu hạn, cắn bản xi nhê gì.

Nụ hôn mãnh liệt này giằng co cả hồi lâu.

Thẳng cho đến khi có tiếng trò chuyện càng ngày càng gần truyền tới, Tần Mặc mới buông Trì Nghiên ra thở hổn hển, nhưng tay vẫn giữ chặt tay cô, lời thẳng cô ra khỏi triển lãm.

"Anh lên con điên gì đấy?!" Vừa ra khỏi triển lãm, Trì Nghiên lập tức vùng tay Tần Mặc ra.

Tuy giọng cô sắc bén nhưng có phần yếu thế.

Đơn giản là bởi vì nụ hôn vừa rồi, son đã lem, tóc cũng rối, vì bị đè ép mà má còn phồng ửng hồng, mắt ngập nước, nhìn thế nào cũng thấy chẳng có khí thế gì, trái lại còn khiến người ta vừa nhìn đã không nhìn được mà muốn hung hăng âu yếm một trận.

Rốt cuộc mỗi lần khác khẩu trước kia đến cuối cùng đều giải quyết ở trên giường, nói thật Tần Mặc có chút hoài niệm lúc ấy...

Trì Nghiên nhìn ánh mắt Tần Mặc nhìn mình, bỗng có phần chột dạ.

Không sai, cô có chút sợ.

Cô sợ anh lại một lần nữa chẳng màng tất cả mà lại hôn cô.

Cô sợ ý chí của cô không đủ kiên định, sẽ bị anh hôn tới dao động.

Dù lý trí không cho phép, nhưng cô vẫn còn tình cảm với anh... Nghĩ tới điểm này, cô lập tức lại tức giận.

"Anh là động vật đấy à, tùy thời tùy chỗ cũng động dục được?" Cô giật lùi hai bước đề phòng, mặt lạnh lùng mắng anh, "Động dục thì đi tìm Vân Lam của anh ấy ——"

Sống lưng Tần Mặc cứng đờ, nghe lời cứa tim ấy, chỉ cảm thấy ngực nhói lên như bị từng chiếc kim đâm đau, anh cắn răng, dường như thẹn quá thành giận, lại vẫn kiềm nén: "Giống loài có thể tùy thời tùy chỗ động dục được thì cũng chỉ có loài người."

Trì Nghiên: "..."

Bỏ đi, loại chuyện này miệng lưỡi anh lắt léo, cô cũng không thắng được cái gì.

Huống hồ, từ sau khi dọn khỏi chung cư anh, cô đã hạ quyết tâm không dính líu gì tới anh nữa, hôm nay thế mà bị anh phá hỏng, quả thật lãng phí thì giờ...

Lưỡi phải thừa lời, Trì Nghiên quay người bỏ đi, không muốn nhiều lời với Tần Mặc lấy một câu.

Mới vừa bước một bước, cổ tay lại bị kéo giữ lại.

Đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng rút chân khỏi tay anh, Trì Nghiên nghiêng ngả đứng lên, tay đỡ vách tường bắt đầu nhảy lò cò về phía cửa thang máy.

"..." Tần Mặc thấy cái bộ dạng cô bám tường cuốc giày cao gót nhảy lò cò của cô, vội bước nhanh hơn vọt tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống nói, "Anh cố em."

Trì Nghiên mặc kệ, vòng qua anh tiếp tục cà thọt.

Tần Mặc day huyệt Thái Dương nảy thành thạch đến phát đau, lại lần nữa kiên nhẫn ngồi xổm xuống, "Lên đi."

Kết quả Trì Nghiên vẫn không thêm đếm xỉa tới anh.

Tần Mặc thấy thế, sắc mặt xam xám, trực tiếp đuổi tay cản Trì Nghiên lại, chặn ngang người bé thóc cô lên.

Triển lãm tranh lục tục có người đi ra, chỗ thang máy cũng có vài người đang đứng chờ. Tần Mặc nhìn lướt qua, trực tiếp ôm người đi về cửa giành cho thang bộ.

Trì Nghiên sợ hết hồn mắt trừng lớn, "Tần Mặc!"

Tần Mặc thân nhiên "ừ" một tiếng, "cộp cộp cộp" bước từ trên cầu thang xuống.

"Anh thả tôi xuống!" Trì Nghiên sợ anh không cẩn thận lại làm ngã cô, cấp bách kêu lên.

Nhưng Tần Mặc căn bản không thêm nghe, cứ đi thẳng xuống dưới, trực tiếp ôm người đi tới Maybach.

Mở cửa xe phía sau ra, thả người vào.

Trì Nghiên chịu đựng cơn đau trên chân định bò dậy, Tần Mặc ngăn lại cô, nói: "Không muốn anh làm chút gì khác thì tốt nhất đừng lộn xộn ——"

Nói xong thì khoá cửa xe lại, đi lên ghế trước khởi động xe.

Trì Nghiên: "?!", thế mà anh còn dám uy hiếp cô.

Đi từ trung tâm nghệ thuật ra để đến bệnh viện gần đây nhất ít cũng phải mất một khoảng thời gian, chờ khi Tần Mặc kéo Trì Nghiên tới bệnh viện, cổ chân Trì Nghiên đã chuyển sang tím bầm, sưng tấy lên, trông cực kỳ dợn người.

Tần Mặc lập tức đưa Trì Nghiên khám gấp, đăng ký, nộp phí, chụp xương, lấy thuốc... Sau một hồi vội vã thì cũng đã là 1 giờ sau.

May mà nhìn chân Trì Nghiên trông nghiêm trọng vậy chứ cũng không có bị thương đến xương, bôi thuốc là có thể xuất viện.

"Đi thôi, tôi đưa em về nhà." Tần Mặc cầm thuốc mà bác sĩ căn dặn nói với người trên giường bệnh.

Đưa cô về nhà? Tưởng bở, cô mới không cho anh biết chỗ ở của cô là ở đâu đâu.

Trì Nghiên lờ Tần Mặc, móc di động ra, dò danh bạ, Tần Mặc thấy vậy, ánh mắt trầm xuống: "Gọi ai, Dư Gia Ngô?"

Trì Nghiên không trả lời, mặt Tần Mặc càng đen: "Em tính gọi hấn ta tới, ôm em đến hết đường về?"

"..." Lúc này Trì Nghiên mới nhớ tới vấn đề này.

Có điều cô không muốn để mắt mặt trước mặt Tần Mặc, cười chế giễu nhìn anh: "Không được à? Chẳng lẽ chia tay rồi, tôi còn không được cho người đàn ông khác ôm?"

Nếu có người khác ở đây, nghe được cuộc đối thoại này của hai người, hèn nào cũng phải phì cười vì sự ấu trĩ của hai người.

Nhưng Tần Mặc chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng trong miệng Trì Nghiên là lại bốc hỏa, cảm thấy tim thất lại, đè người xuống giường lập tức hôn xuống.

Trì Nghiên "!!!!"

Loại chuyện này có lần đầu tiên, lần thứ hai rồi thì cũng thôi, thế mà còn có cả lần thứ ba?!

Trì Nghiên tức đến mắt đỏ ngầu, há mồm muốn cắn chết Tần Mặc, nhưng mà lần này Tần Mặc lại không ham chiến, hôn trong chốc lát là buông cô ra.

Hơn nữa sau khi buông cô ra, còn đuổi chân ra trước mặt cô: "Cho em dẫm hai chân?"

"Anh ——" Giờ phút này chân Trì Nghiên vẫn còn đang sưng phát đau, nghe Tần Mặc nói thế, thấy thế nào cũng giống như đang trào phúng cô, túm lấy chiếc gối ném thẳng vào mặt Tần Mặc, còn định mắng to nhưng cái bụng phần chủ bỗng vang lên tiếng "ùng ục".

Đã tới giờ cơm chiều, Trì Nghiên bị Tần Mặc vắn một buổi trưa nên sớm đã đói bụng.

Tần Mặc đỡ chiếc gối Tri Nghiên ném tới, cũng không giận, chỉ đề nghị: "Đi ăn cơm tối trước đã."

Tri Nghiên vốn dĩ định nói ai thêm đi ăn với anh, nhưng nhìn thấy đôi môi anh bị cô cắn rách, bỗng đổi ý, đồng ý.

Cửa hàng ăn là do Tri Nghiên chọn.

Là một quán cay Tứ Xuyên ở ngay gần bệnh viện.

Tri Nghiên bị Tần Mặc ôm vào, vừa ngồi xuống đã có nhân viên cầm thực đơn tới, nhanh nhẹn chọn một bàn thức ăn, mà khi thức ăn được bưng lên, Tần Mặc nhìn mà huyết Thái Dương giật nảy liên hồi.

Đầu cá ốt bằm, cá om thịt, gà cay, đậu hủ Ma Bà... Bình thường Tri Nghiên cũng có thể ăn cay, nhưng nghĩ cho làn da nên thường ăn kiêng, mà hôm nay gọi cả một bàn trái đầy món ăn này, vừa nhiều dầu mỡ vừa cay rất cổ, rõ ràng là nhắm về phía anh.

Thật ra cũng không phải là anh không biết ăn cay, nhưng hiện giờ đầu lưỡi và môi của mình đều đã bị Tri Nghiên cắn trầy, nếu nuốt đồng đồ ăn này vào trong miệng, hương vị ấy e là kích thích vô cùng.

"Đồ ăn đã bưng lên, mời hai vị từ từ thưởng thức." Đặt món cuối cùng xuống, nhân viên lui xuống.

Kỳ thật Tần Mặc hoàn toàn có thể gọi đối phương lại, gọi thêm hai món thanh đạm, nhưng cuối cùng anh cũng không có làm thế.

Hôm nay anh cưỡng hôn Tri Nghiên tới tận ba lần, khiến cô tức đến trọ cả chân, anh biết Tri Nghiên lúc này hẳn đang tức anh nỗ đom đóm mắt, nếu anh không để cô xả đồng tức này ra, hôm nay đại khái anh đều đừng mong được yên thân với cô.

Nhìn một bàn ngập tràn ớt đỏ, món cay Tứ Xuyên, cuối cùng Tần Mặc không động đũa, chỉ đối bụng nhìn Tri Nghiên ăn.

Còn Tri Nghiên lại ăn vô cùng nhiệt tình, chiếc đũa gấp liên hồi, còn không quên nhìn anh đầy khiêu khích, ý là —— hiện giờ miệng cô đầy ớt cay, anh dám lại hôn cô thử xem.

Tần Mặc quả thật rất muốn lôi gương ra cho cô soi.

Một bàn đồ cay Tứ Xuyên khiến môi cô đỏ chót, điểm trên nền da trắng nõn của cô trông lại càng trắng bóc mềm mịn, má cô ửng hồng như đánh phấn, đôi mắt long lanh ngập nước, bộ dáng này mà có sức uy hiếp sao?

Tần Mặc ăn một bữa cơm mà ăn tới phát nghẹn, cũng may sau khi ăn xong Tri Nghiên đã ngủ gật không ít, khi anh nhắc tới chuyện đưa cô về nhà cô cũng không có từ chối.

Trên đường trở về, Tri Nghiên ngồi vào ghế phụ lái.

Tần Mặc có ý muốn tâm sự với Tri Nghiên nhưng nề hà Tri Nghiên vẫn chưa tiêu hết cơn tức, nên chưa nói được hai câu thì đã lại mở ra hình thức trào phúng lẫn nữa ——

Thẳng đến khi Tần Mặc ngừng xe lại.

Đây là thẹn quá thành giận, lại định giờ trò với cô tiếp?

Tri Nghiên nhìn thấy Tần Mặc ngừng xe, không tự chủ được mà rụt rụt nép sát vào ghế dựa, có điều, lần này Tần Mặc cũng không hôn cô, chỉ bế ngang cô lên, bước tới cửa hàng giày gần đó.

Đức hạnh của Tri Nghiên, Tần Mặc quá rõ: Dù cô đã cao chừng 1m65, thì vẫn cứ luôn chê mình lùn, mỗi lần đều phải dựa vào giày cao gót để tìm cảm giác tự tin, trong tủ giày của cô ngoài giày thể thao ra thì cũng chỉ có giày cao gót, mà tất cả đều trên 6cm, là loại vừa dài vừa nhọn.

Trước kia Tần Mặc không có lý do gì để can ngăn, giờ chân Tri Nghiên bị trọ, anh không thể để cô tiếp tục đi giày cao như thế.

Trực tiếp ôm người vào trong cửa hàng, Tần Mặc nói yêu cầu, rất nhanh nhân viên bán hàng đã ân cần mà mang một loạt kiểu dáng tới.

Tri Nghiên không chọn.

Hết thấy của ngày hôm nay, cô cảm thấy đã quá ái muội.

Ý ban đầu của cô chính là muốn vạch rõ ranh giới với Tần Mặc, để anh đưa cô về nhà cũng là bởi hiện giờ cô không có bạn bè nào thích hợp để nhờ vả, mà nếu Tần Mặc là tên đầu sỏ gây tội, không nỡ dịch anh thì nỡ dịch ai.

Đây đã là cô có thể chịu đựng lớn nhất, mà hiện giờ Tần Mặc thế mà còn đi chọn giày cho cô —— Tri Nghiên nhìn nhân viên bán hàng kia lấy giày tới, xua xua tay, ý bảo đối phương đừng lấy, bản thân không muốn thử.

Nhân viên thấy vậy, khó xử mà nhìn sang Tần Mặc, kết quả giây tiếp theo, Tần Mặc lập tức ngồi xổm xuống, nhận lấy công việc của cô ta.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ghen

Tần Mặc ngồi xuống, tháo xuống giày của Tri Nghiên.

Anh nâng chân cô gác lên đầu gối mình, sau đó lựa lấy một đôi có kiểu dáng giản dị từ trong số giày mà nhân viên mang tới. Đầu tiên, Tần Mặc thử độ mềm của đế giày và lớp da trước, rồi sau đó mới xỏ vào chân cho Tri Nghiên.

Tri Nghiên xê chân, Tần Mặc tưởng cô ghét bỏ thẩm mỹ của mình, hơi giữ chân cô lại.

"Đừng chê, em cũng đâu đi được mấy ngày." Anh nắm bàn chân cô trong lòng bàn tay mình, chậm rãi xỏ vào chân cô.

Bình thường Tri Nghiên đi cỡ 36, nhưng size trong cửa hàng thì lại thường bị nhỉnh xuống nửa size, thế nên mỗi lần cô đều phải báo size 37 thì mới đi vừa được. Không biết tại sao hôm nay Tần Mặc chọn thế nhưng lại đúng là size 37.

Cũng không biết là do Tần Mặc nhớ ra hay chỉ là nhân viên lấy trùng hợp.

Lòng bàn tay anh ấm áp, phủ lên bàn chân cô như vậy khiến làn da mẫn cảm cũng theo đó mà nóng lên.

Tri Nghiên cúi đầu là có thể nhìn thấy tấm lưng mạnh mẽ của anh, anh ngồi xổm, đôi mắt cup xuống, không nhìn thấy biểu cảm, nhưng có cảm giác anh đang nhìn chăm chú và dịu dàng.

Trong nhất thời, Tri Nghiên bỗng không biết phải nói điều gì.

Ở chung mấy năm này, kỳ thật cũng có rất nhiều lần bất chợt Tần Mặc mang cho cô dịu dàng. Chẳng như anh biết rõ cô yêu sạch sẽ, mỗi lần "xong" chuyện, bất kể có mệt thế nào anh đều sẽ ôm cô đi tắm rửa, mỗi buổi sáng, chỉ cần không bận thì anh đều sẽ dậy từ sớm chuẩn bị bữa sáng cho cô, mỗi lúc sang đường anh thường theo thói quen kéo cô sát cạnh bên mình, khi cô tức giận điên cuồng cả thế của anh, tuy anh xót nhưng cũng chưa từng nói cô một câu nào...

Người như Tần Mặc vậy, tư duy quá thẳng, kỳ thật cũng chẳng giỏi phân biệt những biến hoá cảm xúc nhỏ của con gái, nhưng mỗi lần phát hiện cô tức giận, anh đều sẽ nhân nhượng nhường nhịn, anh không biết mở miệng cất những lời ngon ngọt để dỗ, nhưng những hành động đó cũng khiến cô phải rung động...

có điều, rung động như vậy thường thường càng khiến cô trở nên tham lam hơn.

Mà lòng dạ phụ nữ rốt cuộc lại quá nhỏ, hoặc là lòng dạ cô quá nhỏ, nhỏ đến không thể chấp nhận được dù chỉ là một hạt cát.

Chỉ cần nghĩ tới lòng anh vẫn còn đang lưu giữ vị trí cho một người con gái khác, chẳng sợ đã biết rõ hai người đã không còn có khả năng thì cô vẫn cứ ghen, vẫn cứ không thể nhẫn nhịn—— Huống chi hiện giờ, Văn Lam đã ly hôn, hai người đã không còn là không thể nào nữa.

"Có cảm thấy vừa chân không?" Đi giày giúp Tri Nghiên, Tần Mặc hỏi Tri Nghiên.

Chợt Tri Nghiên rút chân khỏi bàn tay Tần Mặc, quay đầu nói với nhân viên cửa hàng: "Đôi này đi, còn có màu khác không? Lấy giúp tôi thêm một đôi."

"Kiểu này còn màu kaki và màu ghi, ngài muốn loại nào ạ?"

"Gì cũng được——" Tri Nghiên, "vậy màu ghi đi."

Giày hoặc quần áo cùng một kiểu dáng mua hai màu, thường là Tần Mặc lười tốn thời gian vào phương diện ăn mặc này mới làm chuyện đó.

Tri Nghiên là luôn thường tự luyến, Tần Mặc còn muốn hỏi xem Tri Nghiên có cần chọn lại không, nhưng ngẫm lại, cô vốn không thích đi giày bệt, có chọn cũng là có lệ, cho nên cũng không nói gì.

Đứng dậy phủi đầu gối, Tần Mặc định đi thanh toán, Tri Nghiên lại giữ anh lại: "Đề tự tôi."

"Cũng chỉ là hai đôi giày mà thôi." Có nhất thiết phải phân rõ ràng vậy sao? Tần Mặc muốn hỏi cô.

Nhưng vẻ mặt Tri Nghiên cương quyết, anh không muốn chỉ vì chuyện này mà lại nổi lên tranh cãi với cô, nên chỉ đành yên lặng thu hồi tiền vào trong túi.

Vì thế Trì Nghiên móc túi lấy ra một tấm thẻ tín dụng đưa cho nhân viên cửa hàng.

Ban đầu Tần Mặc còn không có nhìn kỹ, đợi đến khi cửa hàng quẹt thẻ cần Trì Nghiên ký tên thì Tần Mặc mới phát hiện, tấm thẻ kia thế nhưng là blackcard của một ngân hàng, mà tên Trì Nghiên ký lại chính là —— Dư Gia Ngộ.

"Vừa rồi em dùng thẻ của Dư Gia Ngộ?" Cả hai lại trở lại trong xe lần nữa, Tần Mặc mới hỏi cô.

Trì Nghiên cũng dự liệu trước anh sẽ nhìn thấy, gật đầu "ừ" một tiếng.

Tìm Tần Mặc đột ngột chừng một cái.

Anh biết với cách tiêu hoang của Trì Nghiên, lương hiện giờ của cô hoàn toàn không đủ để cô tiêu, nhưng anh cũng biết, cô không phải người sẽ tùy tiện nhận tiền tài từ đàn ông, trừ khi —— Nghĩ đến hành động thân mật của hai người ở gara, tay nắm vô lăng của Tần Mặc xiết chặt, lại lần nữa trong lòng dậy sóng.

"Tại sao lại dùng thẻ của hắn ta? Hai người hiện giờ có quan hệ gì?" Anh hỏi cô.

Trì Nghiên không nói.

Trên thực tế, thẻ này của Dư Gia Ngộ là khi hai người đi triển lãm tranh, Dư Gia Ngộ quyết nhét vào tay cô, nói là để cô chọn hai bức tranh hộ cậu.

Cậu nói căn chung cư cô ở hiện giờ tường trống trơn, trông khó coi, vì thế để cô chọn giúp cậu hai bức từ triển lãm để trang trí.

Dư Gia Ngộ nói là nói thế, nhưng Trì Nghiên hiểu dụng ý cậu: "Kỳ thật cậu sợ cô dạo triển lãm ngửa tay, nhìn thấy bức tranh mình thích mà không có tiền, cho nên nói bóng nói gió đưa tiền để cô tiêu ——"

Dù sao dù có chọn gì đi nữa thì cuối cùng còn chẳng phải treo ở trong chung cư cô đang ở, để cô thường thức.

Trì Nghiên hiểu ý tốt của Dư Gia Ngộ, nhưng cô không thể tiêu tiền của cậu, vốn định lấy cớ không thấy gì đẹp để từ chối, hôm nào lại trả lại thẻ cho Dư Gia Ngộ, kết quả Tần Mặc lại đưa cô tới mua giày ——

Tháng trước hơn phân nửa tiền lương của cô đều tiêu vào chiếc cà vạt cho Tần Mặc, sau đó chuyển nhà lại thêm vào không ít đồ đạc, đều đã tiêu sạch tiền.

Nhưng thẻ tín dụng của cô cũng mới vay ở hai tháng trước, tài khoản ít đến đáng thương, chỉ có thể quẹt thẻ Dư Gia Ngộ trước, sau đó nói với cậu một tiếng, tháng sau phát lương lại quay ra trả cậu.

Kết quả, Tần Mặc lại còn hỏi cô vì sao dùng thẻ của Dư Gia Ngộ.

Vì sao ư? Còn chẳng phải vì cô nghèo.

Đương nhiên Trì Nghiên có thể phản phúng anh một câu rằng: nhờ anh ban cả đấy, nhưng ngó sang sắc mặt khấn trương của Tần Mặc, cô bỗng không muốn nói lời nói thật.

Giống như, cô cũng đã từng hỏi anh rằng đã kiếm được nhiều tiền như vậy, vì sao còn cứ nhất định sống ở trong căn hộ nhỏ này, giống như cô đã từng hỏi nếu Envi là tâm huyết của anh, lúc trước anh làm sao mà bỏ xuống được, giống như cô đã từng..

Đã từng khấn trương như thế vì Tần Mặc, cẩn thận, không cam lòng thử hỏi ra rất nhiều vấn đề, nhưng chưa bao giờ được một câu trả lời vừa lòng.

Trì Nghiên quay đầu nhìn Tần Mặc, trong lúc nhất thời cái tính quái ác lại bùng lên, cô bỗng cũng muốn cho Tần Mặc nếm thử cái vị ghen này.

"Tôi và Dư Gia Ngộ có quan hệ gì?" Trì Nghiên quay đầu nhìn Tần Mặc, đột nhiên cười, "Hiện giờ tôi ăn của cậu ấy, dùng của cậu ấy, ở nhà của cậu ấy, anh cảm thấy quan hệ của chúng tôi là gì ——"

Cô cố ý nói quan hệ của hai người theo hướng ái muội, kết quả còn chưa nói xong, xe đột nhiên kết một cái dừng phắt lại.

"Em ở nhà của hắn?" Tần Mặc quay đầu nhìn cô, mặt âm trầm đến đáng sợ.

Trì Nghiên bị vẻ mặt của anh dọa sợ đến sùng sốt, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu yếu thế mà tiếp tục nói, "Anh cảm thấy rất bất ngờ sao? Tôi cho rằng ngày đó anh thấy cậu ấy đưa tôi đi là đã đoán được rồi mới phải."

Sau đó, Tần Mặc chỉ cảm thấy trái tim lại lần nữa bị ai đó bóp chặt, túm bả vai Trì Nghiên: "Hai người ở cùng nhau?"

Ánh mắt anh vừa giận vừa phẫn, dường như có ngọn lửa lớn đang điên cuồng.

Trì Nghiên chợt hơi hoài nghi có phải cô hơi lớn rồi hay không, nên không dám nói nữa, đúng lúc này, di động cô lại đúng lúc vang lên, là Dư Gia Ngộ gọi tới.

Tri Nghiên nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, nhấn nghe định mượn cuộc điện thoại thoát khỏi sự ép hỏi của Tần Mặc.

Nhưng mà cô vừa giờ tay, Tần Mặc đột nhiên đè cô lại.

Không được nghe —— từ trong ánh mắt thăm thẳm từ anh nhìn cô, như thể đang cảnh cáo.

Tri Nghiên dùng gắng muốn né khỏi, ánh mắt Tần Mặc càng trở nên sâu hơn, nhìn chăm chú và thẳng tắp vào cô, mang theo áp bách ép sát.

"Alo... Tri Nghiên... alo... Nghe được sao..." Đầu di động bên kia, Dư Gia Ngộ mãi không thấy ai trả lời, nghi ngờ dò hỏi.

Tri Nghiên cũng gấp, ra sức muốn thoát khỏi Tần Mặc.

Kết quả, giây tiếp theo, Tần Mặc trực tiếp mở loa ngoài, tóm chặt tay Tri Nghiên, nghiêng người bắt chuẩn môi cô, hung ác hôn lên.

Trả nợ ♀□

Đúng là nghi dịch có khác, lượt nhấn nhủ đòi chương tăng nhiều quá đề □

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thế công

Hôn nối tiếp hôn rơi xuống.

Tần Mặc ghi chặt Tri Nghiên, cạy mở môi lưỡi của cô rồi hôn như mãnh bão.

Trong lòng anh rất hệt hăng

Ngày đó khi Dư Gia Ngộ đưa Tri Nghiên rời khỏi chung cư, trong lòng anh cũng không có dao động gì quá lớn, có lẽ là từ trong tiềm thức cho rằng: Dư Gia Ngộ từng theo đuổi Tri Nghiên bao nhiêu năm như thế nhưng Tri Nghiên lại chưa bao giờ thích Dư Gia Ngộ. Nhưng hôm nay nghe Tri Nghiên nói rằng cô ở trong nhà Dư Gia Ngộ ——

Tần Mặc mới biết được, hoá ra bản thân anh cũng có thể ghen tuông đến phát cuồng.

Như thể muốn cắn cô, nuốt trọn cô vào trong bụng, Tần Mặc cuồng dã chộp giữ môi lưỡi Tri Nghiên, tham lam mà mút lấy, gặm cắn, tưởng chừng như phải hút sạch không khí khỏi phổi cô thì mới dừng lại.

Anh hung mãnh không thua gì mấy lần trước, môi Tri Nghiên bị anh ra sức gặm cắn rầy lên bóng rớt, lấy hết sức mà đẩy ngực anh ra, có điều cả người đều bị anh giam cầm chặt chẽ trong lồng ngực, có giây giụa như thế nào cũng không có tác dụng.

Di động vẫn đang bật loa, Dư Gia Ngộ ở đầu điện thoại bên kia rất nhanh đã nhận ra không đúng, thử gọi Tri Nghiên một tiếng.

Tri Nghiên muốn lên tiếng nhưng lại chỉ có thể phát ra những âm "ư ư..." ái muội.

Tần Mặc như là có ý, hết vươn tay véo eo cô, ngực cô, bức cô không nhịn được mà cất lên tiếng rên rỉ.

Dư Gia Ngộ ở đầu dây bên kia nhanh chóng nhận thấy có gì đó sai sai, cũng không hỏi cô, im lặng trong chốc lát sau đó mới ho nhẹ: "Thật ra thì mình cũng không có chuyện gì, cậu cứ bận trước... gọi lại cho mình sau."

Cậu nói xong thì cúp máy luôn, thái độ lẩn tránh, rõ ràng không hề giống mối quan hệ từ miệng của Tri Nghiên.

Tần Mặc chẳng lại, tay giam cầm Tri Nghiên dần buông lỏng, Tri Nghiên bắt được cơ hội lập tức đẩy anh ra, từ gương chiếu hậu nhìn thấy đôi môi của mình bị hôn sưng thì sung tấy thì giận sôi máu, giờ chân hung hãn cho Tần Mặc một đá.

Lần này cuối cùng cô cũng đâm trúng mục tiêu.

Cô sử dụng đôi giày đế bằng mà Tần Mặc chọn giúp mình, đâm lên giày da của Tần Mặc, hằn rõ dấu vết thì mới thôi.

Tần Mặc biết Dư Gia Ngộ và Tri Nghiên không phải như vậy thì trái tim căng thẳng rốt cục cũng bình tĩnh lại, sao có thể vì chuyện nhỏ này của Tri

Nghiên mà so đo, mặc cho cô dẫm, chỉ cần cô đừng đụng tới chân bị thương kia là được.

Ai ngờ kể cả như vậy thì Trì Nghiên cũng không nguôi giận, dẫm xong còn hung hăng mắng anh: "Anh chưa tiêm vắc-xin phòng bệnh à? Thấy người là cắn."

Cô không nói ra hai từ trước cụm từ "vắc-xin phòng bệnh" nhưng Tần Mặc nghe vẫn hiểu, cô đây là đang mắng anh là chó.

Anh suy thì phản bác lại anh mới là người bị cắn, nhưng mà nếu vậy thì chẳng phải biến thành anh mắng Trì Nghiên là chó sao, anh không muốn lại chọc cô giận, đành trầm giọng: "Lần sau đừng đùa như vậy."

Khi anh nói lời này, trong lòng vẫn còn sợ hãi, tay nắm vô lăng xiết chặt hẳn lên viền gân xanh, trong giọng nói bất giác có chút cầu xin.

Trì Nghiên nghiêng đầu nhìn anh một cái, định nói gì nhưng cuối cùng cũng không nói, chỉ trầm mặc quay đầu đi mở cửa sổ xe.

Tần Mặc dựa số địa chỉ Trì Nghiên đưa, lái trở cô về. Dọc đường đi, anh mở đài, rất muốn tìm đề tài trò chuyện cùng cô, nhưng từ đầu tới cuối đối phương lại chỉ ngoảnh đầu nhìn chăm chăm cửa sổ, hẳn nhiên không đếm xỉa đến anh.

Khi Trì Nghiên im ắng tuyệt đối so với lúc cô sắc bén còn khiến người đầu đầu hơn, Tần Mặc không chịu nổi nói: "Em tức gì thì cứ phát ra đi, đừng kìm trong mình."

Nhưng Trì Nghiên không chút động đậy. Cả một đường đi hai người vẫn luôn trầm mặc. Chờ Tần Mặc ôm Trì Nghiên từ gara lên đến tầng chung cư thì cuối cùng Trì Nghiên cũng mở miệng nói: "Anh có thể đi rồi."

Tần Mặc: "..."

Nói anh không chút nào tức giận là không thể nào, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh tanh còn hơn cả khối băng của Trì Nghiên kia, chỉ đành mặt dày nói: "Anh hơi khát nước."

Trì Nghiên trả lời anh: "Bên dưới có cửa hàng tiện lợi."

Tần Mặc nhìn cô với ánh mắt ai oán, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Cả hai giằng co sau hồi lâu, cuối cùng vẫn là đứng bằng một chân Trì Nghiên thất bại, ấn mật khẩu cửa mở cửa.

Căn phòng Trì Nghiên ở là hai năm trước công ty Dư Gia Ngộ mua chuyên để thuận cho việc "đào người", có điều sau đó xảy ra chút ngoài dự kiến, vị đã chín lại bay đi, Dư Gia Ngộ cũng lười bán đi nên căn hộ vẫn cứ để trống đến giờ.

(Đào người: quên mất bên mình có từ gì, đại loại là dụ dỗ nhân viên tài năng của công ty khác về nhà mình)

Trì Nghiên bật đèn, Tần Mặc nhìn quanh một vòng: Căn phòng này quá nhỏ, chỉ có một phòng khách với một thư phòng nhỏ, phòng bếp, toilet thì chưa được 10 mét vuông.

Tần Mặc nhú mày, không khỏi lo lắng liệu chỗ bé toạ này Trì Nghiên có ở thoải mái không—

Nhưng may, trong căn phòng tất cả dụng cụ đều chỉ là đồ đơn bộ, ngay cả dép lê cũng chỉ có một đôi nữ tính, Tần Mặc nghĩ chắc Dư Gia Ngộ cũng không tới đây, không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

"Phòng bếp có trà và cà phê, anh muốn uống gì thì tự mình pha." Trì Nghiên cũng lười thêm tiếp Tần Mặc, lập tức ngã xuống sofa ở bên cạnh, bắt đầu gọi điện lại cho Dư Gia Ngộ.

Tần Mặc hếch lỗ tai nghe lén, nhận ra hai người cũng chỉ tâm sự về triển lãm tranh ngày hôm nay, không có nội dung gì khác thì mới chậm rãi đi vào phòng bếp.

Có điều anh không pha trà mà cũng chẳng pha cà phê, anh mở tủ lạnh: "Có khăn lông không?"

Trì Nghiên: "?"

"Chân em bị bầm phải chườm đá mới tiêu sưng." Tần Mặc nói.

Nói rồi anh lấy đá từ tủ lạnh ra để vào túi giữ nhiệt, Trì Nghiên thấy vậy chỉ đành phải phải chỉ vào phòng WC, Tần Mặc đi lấy khăn lông sau đó bọc quanh túi giữ nhiệt rồi mới ngồi xuống bên cạnh Trì Nghiên, chườm lên chân cho cô.

"Chườm đá trong vòng 48h, làm đông lại mạch máu bị vỡ, chờ sau 2 ngày thì đổi thành chườm nóng tiêu ứ, thoa dầu,..." Tần Mặc nâng chân Trì Nghiên gác lên đùi mình, quấn khăn lông quanh túi giữ nhiệt, cẩn thận nhắc lại từng lời mà bác sĩ đã dặn.

Anh hoàn toàn có thể dùng túi giữ nhiệt trực tiếp hoặc để đá trong khăn lông, nhưng anh sợ túi giữ nhiệt áp sát sẽ khiến làn da không thoải mái, lại nghĩ đến đá tan chảy sẽ ẩm ướt nên mới phiền phức như vậy.

Anh cẩn thận cân nhắc như vậy khiến Trì Nghiên đột nhiên lại có chút gì đó mềm mỏng xuống, dứt khoát bật TV lên để dời chú ý của bản thân.

Từ trước đến giờ cô cũng không xem phim gì, Trì Nghiên tùy tay bật vào kênh phim cầu huyết lúc 8h30 thì dừng lại.

Không đầu không đuôi, cô cũng không rõ rốt cuộc bộ phim này nói về cái gì, chỉ thấy đến đoạn nữ phụ chơi tâm cơ cố ý ngã nhào vào người nam chính, đúng lúc nữ chính nhìn thấy, vì thế nam chính vội vã đuổi theo, quần lấy nữ chính để giải thích rằng mình và cô ta không có gì.

"Anh và cô ấy có gì hay không thì đó là việc cá nhân của anh, giải thích với tôi làm gì?" Trong TV, nữ chính hỏi nam chính.

Nam chính rù rụt: "Tôi... tôi không muốn em hiểu lầm."

Một lát sau lại nói: "Người khác nghĩ như thế nào đều không sao cả, duy độc em tôi không muốn em hiểu lầm."

Hãy nhìn đi, đây mới là thái độ nên có của một người đàn ông với cô gái mà mình để ý.

Trái lại vị trên sofa này, cũng không biết là căn bản không ý thức được ở phương diện này hay đơn giản vẫn là cảm thấy cô không đáng quan trọng, ngay cả đến giải thích cũng đến khinh thường nói cho cô.

Nghĩ vậy, Trì Nghiên cúi người cầm lấy khăn lông từ Tần Mặc: "Tự tôi làm là được, anh có thể đi về."

Đây là lần thứ hai cô lên tiếng đuổi khách, Tần Mặc cũng không rõ rốt cuộc anh đã chọc cô cái gì, những vẫn hỏi cô: "Lát nữa em làm sao tắm rửa?"

Full truyện là 56 chương thì phải. Nốt mấy ngày trả cho xong ♀

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ra đi

Thói quen của Trì Nghiên, Tần Mặc rõ ràng nhất, cô cực kỳ yêu sạch sẽ, dù có là ngày mùa đông thì mỗi ngày cô đều phải tắm rửa, hiện giờ là mùa hè, mà cả ngày này cô vẫn luôn ở bên ngoài, chắc chắn không thể chịu được không tắm mà ngủ.

Nhưng Tần Mặc nhìn thoáng qua phòng toilet nhỏ hẹp của chung cư, sàn nhà như kia cũng chẳng hề có chống chon.

Anh không khỏi nhú mày: "Lát nữa em tắm làm sao?"

Câu hỏi đáng khinh như thế mà anh hỏi rất nhẹ nhàng như là làm sao ăn cơm.

Trì Nghiên chỉ cảm thấy từ sau khi chia tay, da mặt Tần Mặc càng ngày càng dày, kinh ngạc nhìn anh, ai ngờ anh lại nói tiếp: "Em đuổi anh đi rồi thì nhớ lúc em tắm bị ngã thì làm sao?"

"Anh trù tôi đấy à?"

"Anh chỉ giả thiết tình huống có khả năng xảy ra."

Tần Mặc nhìn chân sưng chưa tiêu của cô, mày nhú chặt.

Trì Nghiên nghĩ đến giả thiết Tần Mặc nói, cũng cảm thấy phiền phức nhưng vẫn mạnh mẽ nói: "Dù tôi có ngã thì cũng chẳng liên quan gì đến anh."

Sao có thể không liên quan đến anh? Cô lại bị thương ở đâu chẳng phải anh lại phải sốt ruột sao? Tần Mặc cảm thấy Trì Nghiên quả thực là ông trời phái tới trị mình, giằng co với cô một lúc lâu, cuối cùng day huyết thái dương: "Muốn anh đi cũng được nhưng bây giờ phải có người chăm sóc em."

"..." Trời tối tìm chỗ nào ra người?

Thấy thế Tần Mặc lập tức đứng dậy khỏi sofa, đi tới phòng tắm mở nước.

Pha nước ấm đủ rồi, anh bế bổng cô vào phòng tắm.

Trì Nghiên bắt Tần Mặc quay mặt sang chỗ khác, vịn tay anh từ từ cởi từng món đồ rồi ngồi xuống nước, sau đó mới nói: "Được rồi, anh ra ngoài đi."

Tần Mặc xoay ngoài ra ngoài, nhưng vẫn vô tình mà nhìn thấy một màn: thân mình Trì Nghiên trần trụi ngồi trong bồn tắm, đường cong duyên dáng mê

người, hơi nước bốc lên thấm lên làn da mẫn cảm nổi phấm hồng...

Tần Mặc ngồi xuống sofa trong phòng khách, nghe trong phòng tắm từng âm thanh nhỏ vụn chỉ cảm thấy cả người dâng trào khô nóng.

Anh đứng dậy đi tới tủ lạnh cầm lấy một chai nước khoáng lạnh, dòng nước lạnh lẽo cuốn qua yết hầu, hơi thở vẫn không có dấu hiệu giảm nhiệt.

Trong TV, bộ phim cầu huyết mã Trì Nghiên bật vẫn đang tiếp tục phát sóng.

Tần Mặc hoàn toàn không hiểu đang chiếu cái gì, chỉ là nhìn thấy cảnh nữ chính bị người hạ thuốc chốc say ở KTV, nam chính chạy đến cứu cô, hai người thuê phòng triển khai ôm ấp hôn hít...

Một màn kia không khỏi khiến Tần Mặc nhớ tới chính mình và Trì Nghiên phát sinh quan hệ lần đầu tiên ở quán bar.

Anh nhớ tới cô đè lên cơ ngực anh, bật hơi bên tai anh, bộ ngực mềm mại cọ sột sạt anh vô cùng khiêu gợi, anh nhớ tới bàn tay nhỏ mềm mại dẫn dắt bàn tay anh thăm dò phần lưng cô, cỡi ra nội y cô, chạm lên nơi căng phồng giữa háng, nhẹ nhàng cọ sát.

Anh nhớ tới cô nhăn nhui, quần tất lỏng lẻo ngồi kỳ trên người anh, cỡi ra từng viên cúc áo anh. Đôi môi mím lấy hầu kết anh, ngực, cơ bụng anh,...

Dù cho đêm đó cô ra vẻ thuần thực, nhưng từ những dung cảm lơ đãng ngất ngừ anh đều cảm nhận được sự trúc trắc của cô.

Thật ra anh cũng không khác gì cô.

Trước đêm hôm ấy, hơn hai mươi năm qua anh cũng chỉ từng có một người bạn gái là Vân Lam, nhưng đối phương vẫn luôn giữ kín bụng, Tần Mặc cũng tôn trọng cô, không có ý quan hệ trước hôn nhân.

Nhưng có tình Trì Nghiên xông vào, cô như mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới cho anh ——

Bây giờ nhớ lại, anh vẫn còn nhớ kỹ những chi tiết ấy.

Khi ấy tất chân cô cọ eo anh, gương mặt ửng hồng, cắn nuốt dục vọng cương lớn của anh, hơi thở dồn dập phả bên tai anh nói ra những lời nói xấu hổ với anh: "Sâu quá... Anh xem em đều đã bị anh lấp đầy... Anh cũng thích em đúng không... Thích cơ thể em... Thích làm em..."

Sau đó, sau đó, kể từ khi hai người lấy danh nghĩa bao nuôi ở bên nhau, tuy Trì Nghiên cũng có lúc lớn mật hơn, nhiệt tình hơn nhưng đa phần đều chỉ là phân tranh hơn thua với anh.

Ở trên giường Cô không hề còn hỏi anh có thích hay không nữa, dù cho anh đã đều chuẩn bị kỹ đáp án rồi.

Nhưng cô đã không còn đối với anh giống như đêm hôm ấy nữa, nhiệt tình và chân thành ấy, còn cả ản nhĩn hân hoan...

Nắm chặt chai nước khoáng trong tay, lại nốc mạnh một hơi, Tần Mặc vô cùng hoài niệm về đáng yêu của Trì Nghiên khi ấy.

Đáng tiếc, khi ấy anh lại chẳng hề nhận ra tình cảm của mình.

Trong nhà xảy ra chuyện, bắt buộc anh phải bán đi tâm huyết của mình, kết quả ngoảnh đi ngoảnh lại Vân Lam đã muốn chia tay anh, tuy anh không có tình cảm với cô, nhưng bị cô lấy lý do có người mới để "đá" mình, thì vẫn cảm thấy tổn thương lòng tự trọng, nhưng cố nhiên Trì Nghiên lại chọn đúng lúc ấy quần lấy mình, làm anh sau một giấc ngủ dậy phát hiện chính mình đã ngủ với trẻ vị thành niên ——

Cho dù mãi sau này Tần Mặc mới biết được, buổi tối hôm ấy hai người phát sinh quan hệ vừa đúng là sinh nhật 18 tuổi của Trì Nghiên.

Nhưng lúc ấy anh không biết, cuối cùng vẫn làm Trì Nghiên bị tổn thương, anh muốn bù đắp nhưng lại chẳng ra đầu vào đâu.

Thường nói người cục tính dễ dễ giành, nhưng Trì Nghiên từ trước đến nay chưa bao giờ là người như vậy.

Cô kiêu ngạo, sắc bén, chẳng cho ai bắt bẻ... Rất nhiều lúc anh hoàn toàn không biết phải làm sao với cô, cũng không biết phải làm gì để khiến cô vui. Anh cũng đã từng hoài nghi rất nhiều, liệu hai bọn họ đến tận cùng có thích hợp với nhau hay không, nhưng lý trí đã đưa ra đáp án rất rõ là phủ định nhưng phần tình cảm lại luôn cố tìm đủ mọi lý do để bác bỏ lý trí.

Nếu không hiện giờ anh cũng không mặt dày mặt dạn chết ở chỗ này, nhưng kể cả có như vậy thì Trì Nghiên vẫn như cũ bỏ mặc anh ——

Tần Mặc thở dài thườn thượt.

Tiếng nước trong phòng tắm bỗng ngừng, Trì Nghiên không hề lên tiếng gọi anh, nhìn thoáng qua di động, Trì Nghiên hẳn đã tắm xong, vì thế đứng dậy đi tới gõ cửa vào.

Lần này Trì Nghiên cũng không ra vẻ, quần kỹ khăn tắm nói: "Ôm tôi ra ngoài"

Thế là Tần Mặc ôm cô ra sofa, thấy mái tóc ướt đầm quần trên đầu cô thì tiếp nhận khăn lông từ trong tay cô, giúp lau tóc. Mùi hương sữa tắm của cô bay vào khoang mũi của anh, kèm theo mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể cô, tươi mát lại gợi cảm.

Cô dựa vào đệm nghiêng người trên sô pha, anh ngồi ở bên sườn cô, nhẹ nhàng lau khô tóc cho cô, nhắc mắt là có thể nhìn thấy đầu vai trắng nuột nà và cặp đùi vừa dài vừa thẳng tắp mà khăn tắm khó có thể che hết.

Nhất thời anh lại càng khát khô hơn, đôi mắt cũng sâu hoắm đến dọa người. Trì Nghiên ngẩng đầu lập tức nhìn thấy ánh mắt của anh: "Cấm nghĩ bậy bạ!"

Nghĩ bậy bạ là nghĩ gì? Hôn môi, ôm, vẫn là làm tình? Nhưng nếu làm chuyện với người mình thích thì đó rõ ràng là chuyện mỹ diệu nhất thế gian.

Nhìn môi Trì Nghiên mấp máy, dục vọng lúc trước mà Tần Mặc ra sức áp xuống lại lần nữa cuộn cuộn bậc lửa, anh không kiềm nữa mà cúi đầu hôn cô.

Khác với những nụ hôn kịch liệt cho hả giận như lần trước, lần này anh hôn rất dịu dàng, rất âu yếm.

Đầu hai người tương phản hướng, cách lớp khăn lông bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, làn môi mềm mại phủ lên môi cô, khê mút, liếm láp... Nóng nực, triển miên, còn kèm theo cả sự cẩn thận hôn cô, như đang cầu xin cô tha thứ, lại như mất mà tìm lại được bảo bối.

Vốn Trì Nghiên định đẩy Tần Mặc ra, vậy nhưng nhất thời lại bị sa đà trong nụ hôn của Tần Mặc.

Kỳ thật bọn họ rất ít khi hôn như vậy.

Trước kia khi hai người "quan hệ", Tần Mặc cũng giống như tính cách của hắn, cường hãn mà nghiêm túc, Trì Nghiên không cảm nhận được cảm giác gì là "nếu không phải là cô thì không thể".

Anh sẽ không gọi tên cô khi ở trên giường, càng không nói lời âu yếm gì cả. Mỗi lần cô nhìn khuôn mặt không cảm xúc gì của anh kia là cảm thấy phần hận, đây cũng chính là lý do hàng đầu cô thích khiêu khích châm chọc anh.

Bởi chỉ có bị cô chọc giận anh mới cấu giận rồi lại bất lực không thể làm gì được cô, cô mới có thể cảm nhận được cảm xúc của anh qua sự kịch liệt hung mãnh của anh lộ ra khi ở trên giường.

Dịu dàng cũng tốt, hung ác cũng được, cô muốn chỉ là sự mãnh liệt, cảm xúc của con người anh, chẳng sợ không thể nói ra, để thân thể nói ra cũng được.

Cũng chỉ có thể từ khoảnh khắc ấy cô mới có thể tự lừa mình dối mình rằng anh để ý đến cô, so với bất kể ai khác.

Suy nghĩ lung tung, thân mình Trì Nghiên không khỏi dịu đi. Tần Mặc cảm nhận được sự biến hoá của thân thể cô, môi lưỡi càng tiến sâu, dịch dần xuống cần cổ, đầu vai, xương quai xanh...

Trì Nghiên đột nhiên hồi thần, đẩy ngay anh ra.

"Anh làm gì?" Trì Nghiên túm khăn tắm ngồi dậy, "Anh chăm sóc tôi là vì này?"

"..." Tần Mặc cũng ngồi dậy, đuối lý cúi đầu.

Tuy rằng dục vọng trong người không dễ chịu nhưng anh không muốn cô hiểu lầm rằng mình ở lại chỉ vì chuyện này, vừa định giải thích thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng trào phúng của Trì Nghiên: "Sao, Vân Lam không cho anh ăn no à?"

Nháy mắt, những áy náy đau lòng và tình yêu kiều diễm, tựa chừng như bị tạt một chậu nước lạnh.

"Tôi bất kham như vậy sao?" Ánh mắt Tần Mặc cũng lạnh xuống, bình tĩnh nhìn cô, "Ồ trong mắt em tôi chính là loại người như thế sao? Sau khi chia tay em thì nôn nóng lên giường cùng người con gái khác?"

Cả đêm khom lưng cúi đầu, ả nhân nhân nhượng chung quy cũng không đòi lấy được sự thấu hiểu của Trì Nghiên, trái lại khiến cô càng thêm nghi suy trầm trọng.

Cuối cùng Tần Mặc cũng đứng dậy khỏi sô pha, quay người đi về phía cửa.

Trì Nghiên vừa mở miệng đã đâm vào nơi đau của anh, trong lòng cũng không dễ chịu.

Cô bỗng nghĩ đến buổi sáng sau hôm hai người phát sinh quan hệ khi ấy, Tần Mặc cũng quay người để lại bóng lưng mà bỏ đi như vậy.

Cô nhìn Tần Mặc mở cửa, không có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm trái lại không nhịn được nắm chặt chiếc gối trong tay mà ném mạnh ra ngoài.

Cô cũng không ném trúng Tần Mặc, trên thực tế gối bông mềm mại rơi xuống mặt đất còn chẳng phát ra một tiếng động nào.

Nhưng đột nhiên Tần Mặc ngoái đầu, đi nhanh vọt về phía cô, lại một lần nữa nặng nề hôn lấy cô.

~~~~~
(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Chương 43: Cấn xé

#fb: tra nữ sa điều

#editor: may18(thích đào hồ)

(๑ ' ω ' ๑)

Tần Mặc quay lại, bước nhanh về phía Tri Nghiên, đỡ lấy gáy cô rồi hung hăng hôn xuống.

Nụ hôn không dung cự tuyệt, giống như dã thú cấn xé con mồi, không lưu tình cạy ra môi mỏng hay chống đối chế giễu anh, ra sức mút lấy, như thể cấn xé mà dây dưa cô.

"Đúng là anh và Vân Lam từng yêu nhau, nhưng đó đã là quá khứ, chính em so với ai khác đều rất rõ ràng, không phải sao? Tại sao còn cứ day nghiến mãi không bỏ?" Một hôn kết thúc, anh giải thoát cho môi lưỡi cô, thân thể hùng lực thì vẫn đè trên người cô.

Tri Nghiên vốn có chút rung rinh, nhưng vừa nghe thấy anh nhắc tới cái tên kia, mặt lập tức lạnh lùng.

Vì sao cứ nhắc mãi Vân Lam không bỏ? Bởi vì nó như là một cái gai đâm trong lòng cô.

Bởi cô đã từng chứng kiến anh vừa "ngu" cô xong lại chỉ vì một cú điện thoại của Vân Lam mà mặc kệ cô xoay người ra đi, bởi vì biết pass Wifi căn hộ chung cư kia đúng là ngày tháng sinh nhật của Vân Lam, bởi vì cô từng thấy trong tủ ngăn kéo có nhẫn mà anh định cầu hôn Vân Lam..

Là cầu hôn, lúc ấy hai người yêu nhau bao lâu đã cầu hôn. Vậy mà hai năm này ở bên nhau, anh đã bao giờ từng có ý nghĩ kết hôn với cô chưa? Tuy cô mới vừa tốt nghiệp cũng không có ý định ấy nhưng cô vẫn ghen ghét với Vân Lam, ghen ghét tới phát điên——

Nhưng mà những lời này, hẳn nhiên Tri Nghiên không thể nào nói ra với Tần Mặc, bởi vì là cô không có bản lĩnh chiếm hết trái tim anh, cô không thể yêu cầu anh yêu cô, nó khiến cô nan kham.

"Là quá khứ? Anh xác định anh không có ý định quay lại với cô ta?" Tri Nghiên liếc mắt nhìn Tần Mặc, như thể đang trào phúng anh để có thể "lên giường" thì cái gì cũng nói được.

Tần Mặc vốn dĩ cũng ghen một bụng tức, thấy dáng vẻ này của Tri Nghiên thì lại lần nữa cúi đầu hung mãnh hôn đi xuống.

Có đôi khi anh cảm thấy cái tính cách này của Tri Nghiên thật sự quá tra tấn người, nhưng cố tình anh chẳng thể đánh cũng chả thể mắng, mà càng chết là anh còn phạm tiện không rời ra cô được.

Trong lòng bức cực, nên nụ hôn của anh cũng càng trở nên hung ác, đầu lưỡi khua khoắng trong khoang miệng cô, liếm quét qua môi răng cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô cuồng nhiệt mà phần huyệt mà hôn cô, cấn rồi lại gặm cô.

Tri Nghiên nức nở không phát ra được, đôi môi lại bị anh ra sức gặm cắn, rõ đau lại nóng rát.

Cô vươn tay muốn đẩy ngực anh ra nhưng giây tiếp theo đã bị anh túm lấy, khoá chặt đôi tay về phía sau lưng, gắt gao chế trụ cô, đem cô khoá chặt trong lòng ngực, cơ thể nóng rực đè nặng cô, nóng đến nổi tường chừng như muốn bốc cháy.

Như là bá đạo gặm cắn cướp hết thấy không khí không cách nào hít thở, chiếc khăn tắm lỏng lẻo quấn quanh thân thể Tri Nghiên dễ dàng bung ra.

Tần Mặc vừa cúi đầu đã bị cặp bông căng tròn trắng nõn đập ngay vào mắt, hương thể sữa tắm quần quanh, tươi mát mà ngọt ngào..

Bụng dưới Tần Mặc nóng lên, thả Tri Nghiên ra, ngồi xổm xuống lập tức ôm lấy Tri Nghiên, bế bổng cả người Tri Nghiên lên đi về phía giường trong phòng ngủ.

"Anh định làm gì?" Bị thả xuống trên giường, Tri Nghiên vội vàng kéo chăn che khuất bộ ngực mình, nhưng lập tức bị Tần Mặc giật xuống.

Làm gì? Không phải nói anh chỉ luôn nghĩ đến làm việc này à? Nếu cô cảm thấy anh bất kham như thế, vậy anh đơn giản bắt kham một lần cho xong, có sao cứ phải ghen chính mình rồi bị gán oan cái tội danh?

Làn môi nóng bỏng không chút khách khí lại lần nữa dán lên, Tần Mặc cúi mình, hôn khắp gương mặt Tri Nghiên một cách hung dữ, như một loài dã thú vừa phá tan khỏi lồng giam. Môi lưỡi lại lần nữa bị hương vị quen thuộc xâm lấn, cô vùng vẫy nhưng lập tức bị anh tóm lại, kéo lên giữ chặt trên đỉnh đầu, bóp chiếc cằm xoay loạn của cô, khiến cho cô muốn tránh cũng không thể tránh.

Mấy phen phí công và chạm chĩ càng khiến cho nơi giữa hai chân anh thêm cương lớn, dục vọng kiên quyết chỉ chờ vận sức phát động. Anh ghi chặt cô trên giường, nâng đầu gối lên lồi vào giữa hai chân cô, tách cặp đùi trắng muốt, bàn tay nóng bỏng dán lên, bàn tay nóng rực ấy không ngừng nhéo lên thân thể mềm mại của cô, những cái vuốt ve khiêu gợi.

Cứ việc lý trí cô không hề tình nguyện, nhưng từng cái và chạm lại luôn khơi lên khoái cảm, "cội nguồn" trào ra dòng nước ấm áp, nổi thẳng tới hạ bụng, khe suối róc rách ướt át.

Ngủ chung 2 năm, anh đã quá đỗi quen thuộc thân thể cô.

Cảm nhận được thân mình biến hoá, Trì Nghiên càng thêm sốt ruột mà giãy giụa, giãy giụa lại càng kích anh thêm trầm trọng —— phóng thích dục vọng cương lớn đã sớm cứng lại, đâm thọc chạm lên chân tâm cô, đột ngột xông thẳng vào.

Cương lớn cứng rắn, mạnh mẽ xông thẳng vào trong đường đi chật hẹp, lập tức cảm nhận được sự thấm ướt trơn trượt.

Cô chật hẹp mà bao bọc lấy toàn bộ côn th*t bỏng cháy của anh, nghiễm nhiên đã sớm động tình.

Nháy mắt, cả người Tần Mặc như thể bị thiêu đốt, lại khó có thể kìm nén nổi dục vọng dữ dội, không lưu tình mà cắm tiến vào nơi sâu nhất.

"Ừm..." bị căng ra hết nấc, kích thích đến Trì Nghiên run rẩy.

Tần Mặc cũng bị cô kẹp đến kêu rên, lòng bàn tay ôm trọn lấy mông thịt căng vênh của cô, ra sức xoa bóp, vừa bóp vừa đập mạnh về phía trước, chạm lên nơi sâu thẳm của hoa huy*t.

Thân thể bị đè trên giường, Trì Nghiên trần trụi dưới những động tác mưa rền gió dữ của Tần Mặc mà rung động, bộ ngực bị anh đè ép biến dạng, khó chịu mà cọ sát lồng ngực anh.

Anh buông tha đôi môi cô, nâng lên bộ ngực sữa đầy đặn, hé miệng ngậm lấy.

"Tần Mặc!" Rốt cuộc miệng lưỡi Trì Nghiên cũng được buông lỏng, cô gọi tên anh một cách phần hân.

Nhưng mà Tần Mặc lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Bầu ngực sữa đang không ngừng được môi răng liếm láp phiếm ra ánh nước loang loáng, viên nút đỏ tươi hàm chứa trong miệng anh, bị mạnh mẽ mút lấy, day nghiền, gặm cắn.

Cô cắn anh, véo anh, đẩy anh... những cũng chẳng có tác dụng gì.

Đẩy đưa càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, dòng nước nóng bỏng cọ rửa hoa tâm mãi mãi, những cú đâm mạnh bạo chạm thẳng tới nơi sâu thẳm tê dại, cô vươn tay đẩy anh, hoa huy*t không tự chủ được mà co rút lại, bao bọc gắt gao côn th*t đang không ngừng ra vào, tham lam mấp máy. Khoái cảm tê dại chậm rãi hội tụ càng lúc càng nhiều, Trì Nghiên cắn răng mạnh mẽ đè xuống tình dục, nhưng lại bị từng cú đập mạnh đâm cho khó có thể gắng nhịn.

Thế là mỗi khi miệng sắp sửa buột thốt ra rên rỉ thì cô sẽ đi cắn lấy Tần Mặc.

Cắn anh, phần hân mà cắn anh!

Cô ghé lên đầu vai anh, ngậm lấy làn da rắn như đá, không hề nể tình mà cắn thật mạnh xuống, muốn trả những thứ mà anh gây lên người cô lại cho chính anh.

Anh mặc cô cắn xé.

Mặc đầu vai mình bị cô cắn đến trầy da cũng không hề có ý dừng lại, nghiền nát, xoay tròn, càng lúc càng tiến vào càng sâu, càng lúc càng ra sức càng nhanh,...

Đau đớn và khoái cảm song song hoà quyện cùng nhau, cả hai kịch liệt mà triển đấu, cắn xé.

.....

Trì Nghiên nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt mê mang, cảm nhận khoái cảm càng ngày càng dâng trào, bỗng nhiên không muốn lại lừa mình dối người thêm nữa.

Cô thích anh, từ ngày ánh mắt đầu tiên đã thích anh. Cô chưa bao giờ thích ai đến như vậy, tất cả cảm tính, khổ sở và thất bại, hết thảy chỉ có từ trên người anh cho cô.

Cô cũng đã từng kìm nén trái tim mình, nhưng cuối cùng vẫn là khát vọng, hết lần này đến lần khác chế giễu anh chẳng qua cũng chỉ là muốn một câu trả lời kiên định từ anh.

Đời này kiếp này, có lẽ cô sẽ không còn có thể hết lòng hết dạ đối với bất kỳ ai khác nữa.

"Tần Mặc." Trì Nghiên bỗng hô tên anh.

Tần Mặc khựng lại cúi đầu nhìn cô.

Cô chợt kéo ghì cổ anh xuống, thô bạo túm tóc anh bách anh ngẩng đầu, anh nhú mồm, cô lại bỗng dán môi lên hôn lấy anh.

So với hôn còn khôg bằng nói là hung hãn gặm cắn.

Cô cắn môi anh, hầu kết, đầu vai... Như là lưu lại ấn ký sở hữu đồ vật vậy, hung ác mà cắn lên, hằn lên dấu vết trên da chứng tỏ thuộc sở hữu chỉ của mình cô, thật lâu sau mới buông anh ra: "Tần Mặc, đây là chính anh chọn! Nếu sau này anh lại chọn rời khỏi em——"

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Nếu qua hôm nay anh còn dám rời khỏi em, tiếp tục dây dưa với Vân Lam, em sẽ giết chết đôi cẩu nam nữ bọn anh!"

Khoé mắt còn ướt ướt ngấm nước mắt, Trì Nghiên đỏ hây hây hai bên má nảy ra vẻ ác độc mà nói cho Tần Mặc biết.

Bất chợt, lồng ngực Tần Mặc như bị thứ gì đó xiết một cái, nâng má Trì Nghiên lên mạnh mẽ hôn đáp lại.

"Rốt cuộc em nghĩ gì thế?" Sau một hôn kết thúc, tiếng anh bật ra giữa môi răng, giữa những khoái cảm mê mê vẫn cố kiên trì hơi thanh tỉnh hỏi cô.

Anh không biết hiểu lầm sâu đến như vậy tới từ đâu, muốn hỏi cô rõ ràng.

Nhưng mà Trì Nghiên đã sớm tiến vào đỉnh của khoái lạc, không đợi anh hỏi xong đã run rẩy thân mình vỡ oà trào ra.

Trì Nghiên bước lên đỉnh của dục vọng, hoa huy*t co rút lại tưởng chừng như biến thành vô số cái miệng nhỏ, mấp máy đóng mở gặm mút lấy cơn bùng của Tần Mặc, thít chặt lấy.

Tựa như có vô số con kiến chích, khoái cảm tê dại dâng tràn khắp cơ thể, cả người Tần Mặc căng cứng lại, gồng hết cơ bắp, gân xanh, muốn nín nhịn lại cái sự sung sướng điên cuồng ấy nhưng chung quy vẫn không thể thành công, cắn răng lại đâm tới mấy cái, nhưng cuối cùng vẫn phải tước vũ khí đầu hàng.

Một phen kịch liệt triển đấu, hai người đều là đỏ mồm hôi đầm đìa.

Phục hồi tinh thần lại từ cao trào, Trì Nghiên đẩy Tần Mặc ôm cô đi tắm rửa.

Mới phát tiết một lần hiển nhiên Tần Mặc chưa thoả mãn, thế là ở trong phòng tắm hai người tắm tắm rồi lại tới thêm một lần.

Phòng tắm bé, bồn tắm cũng bé, Tần Mặc sợ chạm tới chân bị thương của Trì Nghiên nên đành phải ôm cô đến bồn rửa tay. Đặt cô ngồi trên bồn, lưng dựa vào màn gương lớn, tách hai chân ra, còn anh thì đứng ở phía trước tiến vào trong cô.

"Nơi này bé như thế, có ở quen không?" Giờ phút này Tần Mặc không còn vẻ điên cuồng của ban nãy, săn sóc cô mà đẩy đưa nhịp nhàng, không nhanh cũng không chậm ra ra vào vào: "Hai ngày nữa chân đỡ sưng thì thu dọn đồ đạc chuyển về đi."

"Dọn về để tiếp tục xứng chức tình nhân?" Trì Nghiên liếc anh.

Tình nhân? Cô cứ định nghĩa quan hệ của hai bọn họ như vậy? Mấy năm nay anh đối xử với cô ra sao cô không rõ sao?

"Đừng có ý nói chọc tức anh——" Tần Mặc lườm cô, đập mạnh hai cái.

Nhưng lại nghĩ đến từng câu chất vấn trước khi rời khỏi chung cư của cô nên vẫn giải thích cho cô: "Vân Lam vào làm trong công ty chỉ là bởi vì bộ phận pháp lý trong công ty vừa vắng thiếu người, anh không có thương xót gì cô ấy, cũng không phải quay lại với cô ấy, ngày hôm đó là sinh nhật cô ấy anh căn bản không nhớ rõ, nếu không phải em đúng khi ấy đồng ý thì anh vốn đã từ chối cô ta."

"Ngày hôm sau sau khi hai chúng ta phát sinh quan hệ, không phải anh ngủ em xong bỏ đi mà chỉ là lúc ấy quả thật anh có chuyện gấp, hơn nữa lúc ấy em cũng chỉ mới 18 tuổi, thậm chí anh còn không biết em đã đủ 18 tuổi, anh cần được bình tĩnh để suy xét, xử lý mối quan hệ của hai ta."

"Với cả, anh không hề có ý muốn đem quan hệ của hai ta duy trì thành dурng và bị bao dурng, là bởi vì em vẫn luôn——"

Trì Nghiên nỗ lực tỉnh táo lại từ trong những khoái cảm mê mê để nghe anh nói, vất vả lắm mới nghe ra được những lời anh giải thích mà cô chất vấn lúc dọn ra chung cư, lại phát hiện——

"Ý anh tất cả đều là em sai?" Trì Nghiên hỏi.

Tần Mặc thấy vẻ mặt Trì Nghiên không đúng, kịp thời mà thu lời.

Trì Nghiên lại bực, "Ra ngoài, anh cút ra ngoài cho tôi——"

Cô tức học mấu mà đẩy anh ra, nói rồi lập tức phải trượt xuống khỏi bồn rửa tay, nhưng dù đẩy thế nào anh vẫn cứ bất động, chỉ đứng im ôm chặt eo cô, ra sức đi đâm sâu vào.

Từng cái nôi tiếp từng cái đập mạnh tiến vào, cho đến khi rốt cuộc cô bị đánh cho toi bời, anh mới ôm chặt lấy cô, ở bên tai cô thờ dốt nói: "Là anh sai."

"Anh nên nói cho em từ sớm." Tần Mặc kéo tay cô đập nơi trái tim mình, "Nơi này, đây."

Từ đêm đầu tiên điên cuồng kia, sau đó hai người gặp lại ở trong quán bar cô chủ động hôn anh, tiếp theo là khi cô xảy ra tai nạn giao thông, rất nhiều đêm khuya anh giặt mình tỉnh giấc, trong lòng vẫn còn sợ hãi...

"Nơi này đã sớm bị em lấp đầy." Anh kéo tay cô, cuối cùng cũng thừa nhận một sự thật.

Trì Nghiên ngược mắt nhìn anh.

Cảm nhận được dưới lòng bàn tay là nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, cả người bỗng như được tơ tằm bọc kín, không thể động đậy.

Hôm nay tạm thời 1 chương

Mai không có chương, ngày kia sẽ có. Nên mn đừng chờ nha.

Nếu không đợi cuối tuần sau hoàn rồi đọc 1 thể ấy (*"ω"*)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Quán quýt

"Anh nói gì?" Một lúc sau Trì Nghiên chột hỏi.

Tần Mặc: "..."

Tại sao cô nhất quyết muốn anh phải nói ra miệng thì mới hiểu được vậy? Tại sao cứ nhất thiết phải treo trên miệng mấy lời yêu đương buồn nôn mới được.

Thật lòng Tần Mặc rất không thích nói mấy lời buồn nôn, nhưng nhìn đôi má hồng hây hây vì bị anh ức hiếp của Trì Nghiên kia, lòng mi cô ngậm nước mắt, ánh mắt Tần Mặc thay đổi, đành lặp lại một lần.

Tuy nhiên dường như Trì Nghiên vẫn không hài lòng: "Anh nói gì cơ, nói lại lần nữa?"

Bàn tay cô leo lên đầu vai anh, giọng nói cô vừa giống làm nũng lại vừa như ra lệnh cho anh, một đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào anh, dường như rất ngạc nhiên với chuyện anh mà cũng sẽ nói những lời âu yếm như vậy, lại dường như hài hước trước lời nói âu yếm ấy quá khác với phong cách thường ngày của anh.

Tần Mặc bị cô nhìn như thế thì lập tức y như một cậu học trò cấp hai lần đầu tiên tỏ tình với bạn gái, vừa thẹn vừa bực rất không được tự nhiên, ngay tức khắc, bóp lấy cằm cô hôn xuống.

Nóng rực, tham lam hôn, hung mãnh nhiệt liệt lại kèm chút giận dỗi xỉ hơi, so với bất kỳ ngôn ngữ nào khác thì càng trực tiếp sáng tỏ.

Trì Nghiên cảm thấy đầu lưỡi của mình đều sắp phải bị Tần Mặc mút đứt, cô nhanh nhẩu nức nở tỏ vẻ xin tha trước thế công trừng phạt của anh, lúc này Tần Mặc mới trở nên dịu dàng, trên trọc mà dây dưa với môi lưỡi của cô...

Ngày hôm sau, khi Trì Nghiên tỉnh lại thì mặt trời đã treo cao ở trên đỉnh đầu.

Thân thể nhức mỏi nhắc nhở sự điên cuồng của buổi tối hôm qua, mà kẻ đầu sỏ gây tội ở đầu giường bên kia —— Tần Mặc, đã sớm rời khỏi giường, biến mất không thấy bóng người.

Nhưng loáng thoáng lại có tiếng vang truyền ra từ trong phòng bếp, đại khái là Tần Mặc đang làm bữa sáng.

Trì Nghiên chống thân thể bần rần ngồi dậy, nhìn bên gối trống trơn, không khỏi nhú nhú mày.

Trên phim truyền hình phạm là nam nữ chính "ngủ" xong, ngày hôm sau luôn là muốn ôm ấp vui đùa với nhau một trận.

Có khi là nữ chính gối lên cánh tay của nam chính, lười biếng dịu hiền, có khi là hai người trần trụi cơ thể dưới lớp chăn mỏng, nhẹ nhàng thân mật quấn quýt, có khi lại là hai người thân mật ôm hôn nhau...

Kéo trở về hiện thực, tất cả những điều trên đối với cô và Tần Mặc thì hoàn toàn chưa bao giờ xảy ra.

Giữa bọn họ, hoặc là người tỉnh dậy trước là anh, sau đó rời giường chuẩn bị bữa sáng, hoặc là người tỉnh dậy trước là cô, rời giường tập thể dục, hoặc là hai người cùng tỉnh lại sau đó trực tiếp cùng nhau "làm" một nháy.

Ôm hôn thân mật lãng mạn là cái gì, từ trước đến nay hoàn toàn không phải phong cách của Tần Mặc.

Ngày hôm qua, đại khái câu "Nơi này đã đầy" đã là cực hạn của Tần Mặc, dù sau đó cô lại bức anh lặp lại hai lần nhưng anh cũng không chịu hé miệng, trái lại hành hạ cô khiến cô ngoài xin tha thì không phát ra thêm được cái gì.

Đúng là tên muộn tao*.

(Muộn tao: ý chỉ những người nội hướng, sống nội tâm, ít thể hiện cảm xúc chân thật ra ngoài, có chuyện gì thì cứ luôn giấu trong lòng, một khi giấu là giấu rất nhiều năm,... mình không nhớ từ tương tự để thay, bạn nào nhớ ra thì cmt giúp mình nha)

Tri Nghiên chặt vật đỡ eo đứng dậy.

Nghỉ ngơi một đêm, cục sung ở chân đã xẹp đi rất nhiều, cô đỡ tường tập tễnh bước ra phòng ngủ, nhìn thấy Tần Mặc khoác trên mình một bộ vest tây trắng thướt thướt đứng ở trong bếp, xem ra anh đã sớm dặn người đưa quần áo đến cho mình.

"Dậy rồi?" Nghe thấy tiếng, Tần Mặc ngoái đầu, ánh mắt đầu tiên là dừng trên chiếc chân sung của cô.

Tri Nghiên đỡ cửa phòng bếp nhìn anh: "Anh đang làm bữa sáng?"

"Ừ" Tần Mặc trả lời, "Tủ lạnh không có nhiều đồ nên anh làm đơn giản một chút."

Tri Nghiên nhìn phòng bếp, Tần Mặc đã nấu xong cháo, giờ đang tráng trứng.

Tri Nghiên ăn trứng tráng thì thường thích ăn lòng đào, mà trứng Tần Mặc chiên thì vừa mềm còn vừa mịn. Trước kia Tri Nghiên cứ nghĩ rằng chẳng qua cũng chỉ là chiên trứng mà thôi, có gì khó chứ, chẳng cho đến khi tự mình ra trận mới nhận thức được rằng —— quả thật không hề đơn giản như cô vẫn luôn tưởng tượng.

"Sao anh chiên được trứng như thế?" Tri Nghiên ngó tới hỏi.

Tần Mặc cảm nhận được thân thể Tri Nghiên dán tới vội vàng bỏ cái muỗng xuống đỡ cô, Tri Nghiên thuận thế cầm lấy cái muỗng: "Anh dạy em đi."

Tần Mặc đành phải đỡ Tri Nghiên đứng yên trước chảo, đầu tiên là chỉ huy cô đổ dầu ăn xuống chảo, sau đó hướng dẫn cô nhắc chảo nghiêng trái phải để dầu ăn được dàn đều, rắc muối, thấy dầu động lại ở đáy chảo rồi mới đưa trứng gà cho cô.

"Chảo nóng như này được rồi chứ?"

"Ừ"

Hai quả trứng từ tủ lạnh ra đặt ở bên ngoài giờ đã lấm tấm hơi nước, trứng vừa mới hạ xuống chảo lập tức bắn vang tung toé.

Tri Nghiên giật mình rụt lui theo bản năng, Tần Mặc đứng ở phía sau cô, vươn tay vịn nhỏ lửa xuống: "Không sao."

Sau đó tiếp nhận trứng từ trong tay cô tiếp tục đập vỡ quả còn lại.

Lòng đỏ trứng vàng óng ánh cùng với lòng trắng trứng ngã vào trong chảo dầu, phát ra âm thanh xì xèo nhưng không lại bắn dầu.

Lúc này Tri Nghiên mới thả lỏng cơ thể căng cứng của mình, phục hồi tinh thần thì phát hiện bản thân vừa vịn cuộn tròn trong vòng tay Tần Mặc, lồng ngực rộng lớn của anh dán lên lưng cô, chính ra cũng vừa đúng là tư thế tình tứ ngọt ngào.

"Đổ thêm chút nước vào, đừng chiên chín hẳn. Còn phải đập vung để trứng hút hơi nước..." Tần Mặc vẫn còn đang dốc lòng dạy học, nhưng mà Tri Nghiên đã bất động nhìn anh, thấy cô thất thần anh hỏi: "Em có đang nghe không?"

"Đổ bao nhiêu nước?" Tri Nghiên cầm bình nước lên, sau đó ghét bỏ mà nhử mày. "Thật là phiền phức, thôi anh tự làm đi."

"..." Tần Mặc, "Em có thể có kiên nhẫn trong chuyện gì hả?"

Tri Nghiên im lặng.

Nếu nói về kiên nhẫn, đại khái chỉ có hai chuyện mà cô kiên nhẫn trên đời này, một là vẽ tranh, một việc khác ư, đó là thích Tần Mặc ——

Tri Nghiên xoay người hôn lên người phía sau.

Tần Mặc vốn định dẫn dụ cô hai câu, kết quả nghênh đón tới là Tri Nghiên hôn.

Hai năm này, quan hệ của hai bọn họ đa số đều là giương cung bạt kiếm, đây vẫn là lần đầu Tri Nghiên chủ động hôn như vậy—— lập tức Tần Mặc khựng lại.

Kết quả trứng trắng là bị chiên cháy.

Có điều chẳng sao cả, chiếc cháy kia quẳng hết cho Tần Mặc, Tri Nghiên ăn trứng lòng đào Tần Mặc chiên lại lần nữa cho cô.

Phiền phức như thế, quý mới thêm học, dù sao có Tần Mặc là xong, Tri Nghiên nghĩ là như thế.

Hai người ăn sáng xong, Tần Mặc đưa cho cô một tấm thẻ tín dụng, là chiếc thẻ phụ cô dùng trước kia.

"Lần sau muốn mua cái gì thì dùng thẻ này." Tần Mặc nói, nghĩ nghĩ lại nói thêm, "Giới hạn tiêu phí của chiếc thẻ phụ này bằng thẻ chính."

(Edit: Ý anh là thẻ này y như blackcard)

Tri Nghiên: "!"

Đây là có ý gì, sao trước kia anh không nói cho cô?

Là vì hôm qua thấy cô dùng thẻ của Dư Gia Ngộ cho nên hôm nay anh mới muốn nói cho cô: là tiền trong này nhiều hơn thẻ kia?

Tri Nghiên nhớ lại bộ dáng ghen nổi lửa của Tần Mặc ngày hôm qua, trong lòng ngọt nhưng ngoài miệng lại vẻ hài hước: "Hoá ra giới hạn tấm thẻ này lại cao như thế? Cứ đưa thẻ cho em mà không xót à."

Tần Mặc "Đã bao giờ anh xót chưa?"

"Có nha." Tri Nghiên, "Lần trước đến triển lãm giai sĩ, có bức tranh hơn mấy triệu, người nào đó liền đau lòng..."

Mãi một hồi Tần Mặc mới nhớ tới lần Tri Nghiên nói kia là lần nào, "Em cũng đâu có thích bức tranh ấy, em đó là giận dỗi."

"Em tiêu tiền xả tức không được à?"

"..." Tần Mặc thua, "Nhưng anh cũng đâu có ngăn cản em——"

Tần Mặc còn định nói thêm gì nhưng di động chợt có cuộc gọi đến, anh đành phải tiếp điện thoại trước, Tri Nghiên ngồi ở bên cạnh, nghe thấy anh nhắc tới cái tên Vân Lam vài lần thì không khỏi cau mày.

Tần Mặc cúp máy trông thấy vẻ mặt Tri Nghiên biến sắc thì mở miệng giải thích: "Chỉ là chuyện công việc."

Trước kia anh không thích giải thích, bởi vì anh cho rằng Tri Nghiên đã biết rõ chuyện trước kia của anh và Vân Lam, căn bản sẽ không có khả năng sinh ra hiểu lầm, nhưng từ tình hình tối hôm qua xem ra, anh đại khái đã quá sai.

Vì thế ý đồ giải thích: "Công ty mới đây có một vụ kiện, người phụ trách là Vân Lam——"

Nhưng lời còn chưa nói xong thì Tri Nghiên đã cắt phăng, "Đừng nhắc đến cái tên kia với em."

Cô vẫn là để ý, chỉ là lý trí để ý đến, lại bởi vì việc này liên quan tới Tần Mặc, tình cảm cũng đã phản bội lý trí làm ra thoả hiệp.

Dù tối hôm qua Tần Mặc đã nhấn mạnh anh và Vân Lam đã là quá khứ, Tần Mặc cũng thừa nhận trong lòng anh hiện giờ chỉ có cô, nhưng Tri Nghiên vẫn nhớ lại vô số chuyện trước kia, nói không khó chịu thì đó là giả.

Để cho sau này hai người không thể cứ luôn khắc khẩu vì mấy vấn đề nhặt nhẻo này, Tri Nghiên cảm thấy cần thiết phải đề ra quy định với Tần Mặc.

"Sau này em sẽ không bao giờ nói về cô ta với anh đồng thời anh cũng đừng nhắc lại tên cô ta trước mặt em." Tri Nghiên giọng nói dịu lại.

Tần Mặc nhìn cô, "Tri Nghiên, anh cảm thấy... có lẽ em đang hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì? Chẳng lẽ anh và cô ta chưa từng yêu nhau? Chẳng lẽ anh không vì một cú điện thoại của cô ta mà bỏ mặc em? Chẳng lẽ anh không bán đi Envi vì cô ta?" Tri Nghiên dường như buột miệng thốt ra.

Bởi vì đã quyết định lật sang trang mới nên cô không còn chầm chọc chanh chua như ngày xưa, nhưng trong lòng cô vẫn không hề dễ chịu, giọng nói cũng không còn dịu dàng.

Tần Mặc vừa nghe được hai câu đầu thì còn cảm thấy phải cãi lại, nghĩ tới chuyện năm đó, anh nên phải nói lời xin lỗi với Trì Nghiên, nhưng mà nghe tiếp phía sau——

"Bán Envi vì ai? Vân Lam?" Tần Mặc nhú mày nhìn cô, "Em nghe ai nói như thế?"

"Trước kia em tới công ty thì nghe được Lâm Hạo và anh tranh chấp."

Lần đó căn bản Trì Nghiên tự tiện đi tới công ty Tần Mặc, sau đó thì quá tức mà xoay người bỏ đi, Tần Mặc căn bản không biết chuyện này.

Giờ nghe Trì Nghiên tự thuật đã qua, thật lâu sau mới nói, "Sự tình không giống em nghĩ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Xin lỗi

"?" Trì Nghiên nhìn Tần Mặc một cách khó hiểu.

Tần Mặc nhú mày: "Lúc trước, bán Envi là bởi khi ấy bọn anh và một công ty công nghệ giọng nói lớn khác ở nước ngoài đã xảy ra tranh chấp pháp luật." Khi đó nguyên nhân công ty nước ngoài chuẩn bị khởi tố Tần Mặc bọn họ là vì sản phẩm nghiên cứu phát minh Envi đã xâm phạm kỹ thuật mà bên họ đã đăng ký độc quyền.

Độc quyền về sử dụng những giọng nói khác nhau và sang tên độc quyền, đệ trình xin độc quyền sớm nhất là vào 8 năm trước ở nước Mỹ, nhưng sau đó công ty kia lại chọn từ bỏ.

Tần Mặc và team của mình hợp tác nghiên cứu phát minh Envi cùng với hệ thống vận động sẽ có ích cho ngành kỹ thuật này, nhưng bọn họ không biết rằng là, ở ngay lúc bọn họ đang gây dựng sự nghiệp thì công ty bên Mỹ kia đã lại lần nữa đệ trình xin bản quyền, cũng vào hai năm sau đó đã chính thức được công nhận bản quyền.

"Là do bọn anh sợ ý." Tần Mặc nói.

Bởi vì sự sợ hãi này, công ty cực kỳ có khả năng chịu phải án phạt và phải bồi thường một khoản kếp xù, ở ngay khi Tần Mặc đang sút đầu mẻ trán, công ty lớn về công nghệ trí năng trong nước đã liên hệ với anh, ngỏ ý muốn mua lại Envi. Đồng thời đối phương cũng tỏ vẻ bọn họ đã biết về sự tình kiện cáo xâm phạm bản quyền mà công ty đang gặp phải, bọn họ có thể giúp giảng hoà.

"Cho nên sau đó anh đã bán Envi với giá thấp?" Trì Nghiên hỏi anh.

"Ừ." Tần Mặc gật đầu.

Trên thực tế đối với tình huống khi ấy, Envi có thể bán với giá như vậy cũng không tính là thấp.

Dẫu trước đó Envi đã được các nhà truyền thông khen ngợi, hào phóng phong cho nó một cá danh mỹ miều như "đôi thủ nặng ký của Siri" khi đưa ra thị trường, nhưng thật tình Tần Mặc rất rõ ràng, đó cũng chẳng qua là truyền thông tô vẽ. Chưa nói phương diện kỹ thuật, đằng sau Siri là Apple, đằng sau Envi lại có gì đâu?

Huống hồ trên thị trường khi ấy cũng không hề thiếu những công cụ giọng nói trợ giúp, OK của Google, Siri của Apple, Cortana của Microsoft, Alexa của Amazon và Bixby của Samsung...

Vừa vào đại học anh và đồng nghiệp bắt đầu chung nhau nghiên cứu phát minh Envi, cũng đã đoán trước được rằng công cụ giọng nói tìm kiếm sẽ là xu thế SEO của tương lai, nhưng không dự đoán được rằng thị trường lại phát triển nhanh đến như vậy, chờ khi anh thật sự hoàn thành sản phẩm đưa ra thị trường thì thị trường đã sớm có vô số sản phẩm ưu tú cùng loại.

Dù lúc ấy phản hồi thị trường về Envi tốt đẹp, nhưng Tần Mặc đã sớm dự thiết tốt kết cục bị thu mua cho Envi, chỉ là không ngờ tới được công ty sau đó đã bị khởi tố quyền vi phạm bản quyền, Envi lại phải bán đi ở dưới tình huống như vậy...

"Chuyện chính là như thế". Tần Mặc kể lại nguyên bản tất cả như một lời hồi đáp cho Trì Nghiên.

Trì Nghiên còn có nghi vấn: "Nhưng... Tại sao Lâm Hạo lại nói anh vì Vân Lam?"

"Chuyện lúc ấy chủ yếu là do Vân Lam ra mặt phụ trách, mà khoảng thời gian ấy lại đúng là lúc Vân Lam gặp phải chuyện không hay, Lâm Hạo hiểu lầm."

Chuyện riêng của bạn gái cũ, Tần Mặc cũng không muốn nói quá nhiều. Nhưng Trì Nghiên rõ ràng hiểu lầm quá sâu nên anh đành phải giải thích rõ một

chút: Nói đơn giản thì đó chính là năm đó P2P tăng trưởng, ba Vân Lam ném được ngon ngọt rồi nên chạy khắp nơi để vay một triệu, muốn đầu tư vào app nào đó để kiếm về hoa hồng, kết quả thất bại...

Người đứng đầu bỏ trốn, khoản tiền không lấy về được, ba Vân Lam lại vay tiền khắp nơi để trả nợ, trong đó còn có công khoản tham ô của chính ông, một khi không trả được nợ thì chính là phải ngồi tù.

Không biết làm sao mà Lâm Hạo biết chuyện này, sau đó cứ vậy nhận định rằng Tần Mặc bán Envi là bởi giúp Vân Lam.

"Anh đã suy xét hết thấy, bao gồm cả việc Envi sớm muộn cũng sẽ bị bán đi, và các loại ảnh hưởng nếu công ty bị khởi tố vì phạm bản quyền, anh đều giải thích rõ tất cả cho Lâm Hạo." Tần Mặc nói, "Nhưng cậu ta vẫn như cũ mù quáng đánh giá cao Envi, càng cảm thấy chuyện vi phạm bản quyền không phải vấn đề lớn —— quan điểm của hai bọn anh quá khác nhau, anh nói gì đi chẳng nữa cậu ta cũng không tin, về sau thì anh cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa."

Đây cũng chính là lý do lúc ấy Trì Nghiên nghe được Lâm Hạo chất vấn Tần Mặc từ bỏ Envi vì Vân Lam, Tần Mặc không có cách nào biện giải nguyên nhân.

Trì Nghiên nghe thế, không cảm lại hỏi: "Vậy anh không định giúp Vân Lam?"

"..." Tần Mặc.

Đúng là khi ấy anh vẫn là bạn trai của Vân Lam, nếu nói anh không định giúp Vân Lam là không thể nào, như vậy quá vô tình.

"Tất nhiên không phải như thế." Cuối cùng Tần Mặc đành phải nói sự thật.

Ba Vân Lam xảy ra chuyện không lâu sau, khi đó lại đúng lúc anh vừa mới mua nhà, nhất thời không có nhiều tiền trong tay. Bán Envi xác thật cũng có 1 phần nguyên nhân là vì vậy.

"Nhưng đó không phải nguyên nhân chính yếu." Tần Mặc bổ sung, "Mà kết quả, em biết rồi đấy."

Chưa chờ đến Tần Mặc nhận được tiền thì Chu Càn đã giải quyết xong xuôi cho Vân Lam, mà Vân Lam cũng quyết định chia tay anh, hẹn hò với Chu Càn.

Đối với câu chuyện này, Trì Nghiên nhún mày.

Sau khi biết Tần Mặc bán Envi không phải riêng vì Vân Lam, rốt cuộc cô cũng dễ chịu hơn chút, nhưng anh không đề cập tới chuyện ấy còn tốt, vừa nhắc lại chuyện ấy, cô lại cảm thấy tức thở.

"Vậy ngày hôm sau anh còn vác mặt chạy tới?" Vì thế cô không nhịn xuống được mà trào phúng một câu.

"..." Tần Mặc nhún mày, "Người gọi đến trong điện thoại đúng là cô ấy, nhưng đó là công sự không phải việc riêng..."

Vì thế Tần Mặc lại giải thích ngắn gọn một chút, "Và lại, anh tưởng em..."

Tần Mặc cảm thấy nếu nói tiếp, khẳng định Trì Nghiên sẽ nổi đóa, nhưng hai người khó được có cơ hội ngồi đối diện cho nhau giải thích, anh cảm thấy bản thân anh cần thiết nói cho cô biết suy nghĩ thật lòng của mình.

Quả nhiên sắc mặt Trì Nghiên lập tức biến đổi, không đợi anh nói xong đã chặn ngang lời anh: "Tưởng gì, tưởng tôi giải vờ?"

Tần Mặc im re, lúc ấy xác thật anh tưởng như vậy.

Có điều sau khi sống chung với nhau 2 năm, anh mới phát hiện: Trì Nghiên là một người hiểu thấu, lúc đau sẽ không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài, chưa bao giờ phải giả vờ giả vờ.

Giống như cô biết rõ, phàm là cô mềm mỏng đi đôi chút, phàm là cô chỉ cần giả vờ một chút trước mặt anh, bớt đi sự kiêu căng, sắc bén, anh đã sớm sa đoạ, nhưng cố tình cô không chịu.

Cô chính là muốn triển lãm hết thấy con người mình ra trước mắt anh, bao gồm cả mặt ác liệt của cô, sau đó làm người ta cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận con người hoàn chỉnh của cô.

"Là lỗi của anh." Tần Mặc ngăn ngời thờ ra, cuối cùng nói xin lỗi, "Ngày đó anh không nên nghi ngờ em, cũng không nên bỏ mặc em như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhẫn

Lời xin lỗi muộn màng nhiều năm

So với sự thoải hiệp "Xem như là anh sai được chưa" của quá khứ thì lần này thành khẩn, trịnh trọng hơn nhiều, nhất thời Trì Nghiên cũng không biết nên đáp lại thế nào, thẳng cho đến nghe câu hỏi của Tần Mặc: "Chỉ bởi chuyện này thôi?"

Trì Nghiên "?"

Tần Mặc ngần ngại, lại hỏi: "Lúc trước em cứ luôn công kích anh, nhận định chắc chắn anh đối với Vân Lam... Nhận định anh chưa quên được cô ấy, là chỉ bởi chuyện này?"

Sống cùng cô mấy năm này, dù Tần Mặc có ngốc nghếch trong vấn đề về tình cảm đi chăng nữa thì rất nhiều lúc anh cũng cảm giác được rằng Trì Nghiên đang cố ý kích thích anh. Quảng thời gian từ ngày hôm qua đổ lại phía trước, anh cho rằng sự khinh bỉ ấy của cô là bình thường, nhưng sau tối hôm qua, anh mới ý thức được có lẽ cô đã hiểu lầm điều gì. Thế là anh quyết định bộc bạch toàn bộ tâm lòng mình cho cô nghe.

Trì Nghiên vốn cũng đang nghi vấn, nghe thấy vậy thì nhăn mày: "Ý anh là em đã hiểu lầm?"

Cô lại hỏi tiếp, "Nếu anh nói anh đã quên cô ta rồi, vậy thì tại sao mật khẩu Wifi lại phải sử dụng ngày tháng sinh nhật của cô ta? Chưa hết, trong ngăn kéo tủ ở thư phòng, tại sao vẫn còn lưu giữ nhẫn của cô ta?" Đây là hai cái gai trong lòng Trì Nghiên.

Trước kia cô sẽ không bao giờ đi hỏi mấy câu kiểu này, bởi vì cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, bởi vì cảm thấy thái độ của Tần Mặc đã rất rõ ràng rồi, cô có hỏi đơn giản cũng chỉ là tự rước lấy nhục...

Nhưng ngày hôm nay Tần Mặc nói với cô rằng đây chỉ là hiểu lầm, vậy cô đơn giản hỏi hết tất cả vào một lần cho xong. Tần Mặc nghe vấn đề của cô xong, cuối cùng cũng hiểu được cô hiểu lầm sâu như vậy là từ đâu.

Sau lần gặp lại ở quán bar, vào buổi sáng sau khi hai người phát sinh quan hệ, anh thì vẫn luôn không hiểu lý do vì sao mà Trì Nghiên đột nhiên biến sắc mặt, hiện giờ nhớ lại, đúng là sau khi hỏi pass Wifi xong thì vẻ mặt của cô khác hẳn...

Tần Mặc lập tức nhủ chặt mày: Hoá ra khi ấy cô nghĩ như vậy?

Anh quả thật không thể tin được, vậy trong hai năm này cô chôn ý nghĩ ấy xuống thật sâu để chịu đựng sống chung với anh ư ——

Tần Mặc nhìn Trì Nghiên ngây ngẩn, mãi một hồi sau mới tưởng như tìm lại tiếng nói của chính mình, anh nói: "Pass Wifi lúc trước xác thật là sinh nhật của Vân Lam, bởi vì pass lúc ấy là do Vân Lam giúp cài đặt."

"Sau này anh không đổi, không vì lý do gì, chỉ là đã quen, nên quên đổi thôi."

Máy tính và di động đều tự động ghi nhớ mật khẩu, ngẫu nhiên sử dụng thiết bị mới lại cần phải nhập pass, anh cũng đã quen với dây số kia, lười đi đổi. Sau này thì do sử dụng lâu rồi, thậm chí anh cũng đã quên dây số ấy có nguồn gốc như thế nào, thế nên khi Trì Nghiên dò hỏi, căn bản anh không ý thức được.

Nhưng kể khi anh ý thức được thì anh cũng không đoán ra được Trì Nghiên thế nhưng lại nhớ rõ sinh nhật Vân Lam.

"Là tại anh sơ ý." Về vấn đề này, Tần Mặc nhận lỗi.

"Đến nỗi chiếc nhẫn mà em nói ——" anh hỏi cô: "Tại sao em lại nhận định đó là của Vân Lam?"

"Không phải Vân Lam thì còn của ai?" Trì Nghiên hỏi lại.

Kỳ thật ngay từ ban đầu vô tình chạm tới hộp nhẫn trong ngăn kéo, Trì Nghiên cũng đã nghĩ ra những lời để phủ nhận thay Tần Mặc.

Cô nghĩ: Rốt cuộc Vân Lam và Tần Mặc yêu nhau cũng được một khoảng thời gian, nếu Tần Mặc có ý định cầu hôn Vân Lam cũng là điều bình thường mà với tính cách của Tần Mặc, anh trọng tình như vậy, bỏ tiền ra mua nhẫn rồi sao có thể ném đi? Tất nhiên sẽ lưu giữ.

Cô nghĩ như thế nhiều lắm cũng chỉ tỵ một chút còn chưa đến mức khiến chuyện này trở thành cây gai trong lòng, nhưng cho đến tận sau này, rất nhiều lần cô đã tận mắt thấy được Tần Mặc cầm nhẫn ngần ngại ——

Trì Nghiên rất khó có thể tả nổi tâm tình lúc ấy.

6 năm trước là cô chủ động quấy lên Tần Mặc, dẫu thái độ của Tần Mặc của ngày hôm sau đó thật sự khiến cô hận không thể tự tát cho chính mình hai cái tát. Nếu cô đã biết trong lòng anh còn đang quyến luyến người khác mà còn vẫn cứ xông lên, vậy thì điều này cũng không thể trách anh.

Nhưng sau này gặp lại trong quán bar, gặp lại là Tần Mặc khẳng khái li lợm la liếm quần lấy cô, nếu trong lòng anh vẫn còn chưa quên người khác, Tri Nghiên sao có thể chịu nổi.

Đây cũng chính là lý do cô càng ngày càng ngoa ngoắt với Tần Mặc, cũng bởi nguyên nhân này, có những lần cô nhịn không được mà buột miệng thốt ra những câu nói chạnh chua: Ghen tỵ cô ta đã từng có được tình yêu như thế mà không biết quý trọng, ghen ghét cô ta rõ ràng đã kết hôn, đã có chồng rồi mà còn vẫn chiếm cứ trái tim của một người đàn ông khác...

Nhưng hôm nay, Tần Mặc lại nói cho cô, đó không phải nhẫn của Vân Lam ——

Tri Nghiên bỗng nảy ra một ý nghĩ: mới chỉ 1 Vân Lam thôi mà cô đã chịu đựng không nổi, nếu anh còn có thêm cái gì mà bạch nguyệt quang (mối tình đầu), hoa hồng đỏ —— cô thật thiết bản thân cô thật sự nhẫn nhịn không nổi nữa.

"Anh... Còn từng yêu người khác nữa?" Tri Nghiên hỏi, sắc mặt đã cực kỳ khó nhìn.

Tần Mặc ý thức được cô lại đi đoán mò gì đó, không chừng giây sau cô sẽ nhảy dựng lên đuổi cổ anh... Vội vàng chặn họng cô: "Đó là mua cho em."

"Gì?" Tri Nghiên kinh ngạc nhìn anh.

Tần Mặc nhú mày, lâu sau mới nói: "Em còn nhớ lần em nói với anh hình như em có thai không?"

Tri Nghiên sững sốt, bỗng nhớ lại một lần nợ của hai người.

Đó là hơn một năm trước, sau 4 tháng cô và Tần Mặc ở bên nhau với quan hệ "bao dưỡng", có lần kỳ kinh nguyệt của cô mãi không tới, ăn uống cũng cảm thấy buồn nôn.

Cô cho rằng mình mang thai, vì thế hỏi Tần Mặc, nếu cô "có" anh định làm sao bây giờ.

"Kết hôn, sinh ra." Khi đó, Tần Mặc nói như vậy.

Tri Nghiên cũng không bắt ngờ gì với đáp án ấy, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, vì thế khi Tần Mặc hỏi cô tính sao, thì cô chỉ nói vờ vờ một câu: nạo thai.

Đương nhiên, lời ấy cô cũng chỉ dám nói thế thôi, nếu thật sự có thai chưa chắc cô có thể bỏ được dứt khoát như vậy.

Có điều thực tế cũng không cho cô có cơ hội khó xử, cuối cùng bệnh viện đưa ra kết quả kiểm tra rằng: chỉ là do thuốc sử dụng đã khiến cho nội tiết của cô mất cân bằng, không mang thai.

Cô hoàn toàn không biết —— Lúc ấy Tần Mặc thế mà đã mua nhẫn.

Hơn nữa, chiếc nhẫn kia đúng là khoản Cartier kinh điển của hiệu nhẫn cưới Solitaire, nhìn kiểu dáng bên ngoài căn bản không biết rõ là khoản của năm nào, nên lúc trước khi cô nhìn thấy nó cô căn bản không ngờ được đó là khoản mới, lại còn mua cho cô.

Full truyện là 53 chương nha~

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Dấm*

* *Dấm: ngôn ngữ mạng, ý chỉ đang ghen.*

~*~

"Nhẫn cho em? Chỉ vì em đã mang thai?" Sau một hồi, Tri Nghiên mới nói.

"..."Tần Mặc.

Tần Mặc hồi tưởng lại tình hình khi ấy: Nói thật anh cũng không rõ vì sao mình lại mua nhẫn.

Thời điểm ấy Tri Nghiên vẫn còn đi học, chuyển sinh sản là hoàn toàn không thích hợp, nhưng anh cũng không thể nói gì, khi được Tri Nghiên hỏi rằng:

nếu cô có thai thì phải làm sao bây giờ, anh dường như không hề nghĩ ngợi mà trả lời luôn: Kết hôn, sinh con, nếu cô đồng ý.

Rất cục khi ấy trong đầu anh nghĩ gì chứ, rốt cuộc là gì?

Là sợ cô phá thai sẽ gây ảnh hưởng cho sức khỏe sau này? Là cảm thấy bản thân đã đến tuổi nên kết hôn sinh con? Hay chỉ là xem kết hôn như một sự đột phá thay đổi cho mối quan hệ luôn khắc khẩu của bọn họ hiện giờ? Hay vẫn là...

Anh cũng không nói rõ được là như thế nào, ngày hôm sau khi đi ngang qua cửa hàng châu báu, anh không hiểu được mà mua nhẫn cầu hôn, có điều chưa chờ anh đưa cho Trì Nghiên thì Trì Nghiên đã nói với anh: chỉ là khảm sai.

"Ừ." Đối với vấn đề của Trì Nghiên, Tần Mặc cũng nói không rõ, cuối cùng đành phải gạt đầu.

"..." Trì Nghiên.

Vừa nghe được anh nói nhẫn là mua cho cô, cô còn không khỏi vui vẻ hai giây, nhưng giờ anh nói mua nhẫn chỉ bởi vì cô có thai —— Trì Nghiên cảm thấy cái đáp án này, cũng chẳng đáng cô vui vẻ.

"Em phát hiện từ khi nào." Tần Mặc lại hỏi.

"Đầu năm ngoái." Trì Nghiên, "Ngày đó định tới thư phòng tìm sách vô tình thấy."

"Năm ngoái?" Tần Mặc nhíu mày, "Vì sao không hỏi anh?"

Nếu hôm nay không mở lời, anh thật không biết hoá ra cô hiểu lắm nhiều đến vậy.

"Tại sao không hỏi anh?" Anh hỏi cô, "Em không tin tưởng anh đến vậy?"

Tần Mặc nhìn thẳng vào Trì Nghiên, ánh mắt như thể chất vấn: trong đầu cô suốt ngày cứ suy nghĩ miên man điều gì.

"Anh bảo em phải hỏi thế nào?" Trì Nghiên trào phúng lại.

Dẫu cô có thừa nhận mình hiểu lắm, nhưng nói đến cùng, nếu không có những chuyện trước đó thì cô cũng không trở nên nhạy cảm đa nghi đến vậy. Đây chẳng lẽ do cô?

Tần Mặc đón nhận ánh mắt lên án của cô, tức khắc cứng họng.

Nói ra, anh xác thật không có làm được bất kỳ chuyện gì cho cô tin.

Về chuyện tình cảm, anh không có kinh nghiệm gì, anh tiếp nhận cô rồi thích cô, nhưng từ trước đến nay đều chưa bao giờ tỏ lộ cho cô biết, duy nhất một lần muốn cầu hôn, nhưng đến cùng cũng không phải do rung động từ trái tim.

Anh lấy gì để cho cô tin tưởng chứ?

"Trì Nghiên..." Tần Mặc bỗng rất muốn nói cái gì. Nhưng phải nói cái gì đây? Nói anh làm chưa tốt, nói về tương lai... So với những lời hứa hẹn buồn nôn, Tần Mặc vẫn luôn là người càng nguyện ý dùng hành động để chứng minh hết thảy.

Anh nhìn Trì Nghiên, muốn nói gì đó nhưng rồi lại nói không ra lời, im ắng, chợt chuông điện thoại vang lên.

Vẫn là chuyện công việc, có điều lần này cần anh phải tới công ty xử lý.

"Có lẽ anh phải đến công ty một chuyến." Cúp điện thoại, Tần Mặc báo cho Trì Nghiên.

"Đi đi." Trì Nghiên.

Tần Mặc: "Anh cho người đến đây đỡ em?"

"..." Trì Nghiên, "Em là bị sái chân chứ lại không phải bị tàn phế."

Tuy Trì Nghiên có nói vậy nhưng Tần Mặc vẫn cứ không yên tâm khi để cô ở một mình trong nhà, trước khi rời đi quyết định gọi điện thoại để Lăng Mẫn tới đây.

Anh vốn tưởng chuyện công ty sẽ xử lý xong một cách nhanh chóng, nhưng vừa giải quyết xong một vụ thì một vụ khác lại tới, chờ đến khi hoàn thành hết thảy thì đã là thời gian tan tầm.

Tối nay nên ăn gì? Anh gửi tin nhắn hỏi Trì Nghiên. Dự định trên đường trở về sẽ nhân tiện mua luôn, kết quả Trì Nghiên không trả lời lại anh, chờ khi anh về tới chung cư Trì Nghiên thì chợt thấy Dư Gia Ngộ cũng có mặt.

"Tần tổng, anh về rồi." Lăng Mẫn mở cửa.

Tần Mặc đứng ở cửa, lập tức thấy có tên Dư Gia Ngộ đang đứng đưa lưng về phía anh, chính là đang chuẩn bị treo bức tranh sơn dầu lên trên tường.

"Đặt bức tranh này ở đây cậu thấy được không?" Dư Gia Ngộ hỏi Trì Nghiên.

Trì Nghiên không nói gì, Tần Mặc cũng không thấy rõ vẻ mặt cô: Nhưng ngay sau đó Dư Gia Ngộ lại đổi bức tranh sang một vị trí khác: "Vậy ở đây thì sao?"

Dư Gia Ngộ thay đổi vài vị trí. Cho đến khi xác định xong mới bắt đầu treo lên.

Tần Mặc xem đến nhíu mày: Căn hộ của hắn, hắn đi hỏi Trì Nghiên làm gì? Làm như cô sẽ luôn ở lại chỗ này không bằng.

"Hắn ta đến đây từ khi nào." Tần Mặc hỏi Lăng Mẫn.

"Dư tiên sinh ý ả? Khoảng lúc 2-3 giờ chiều." Lăng Mẫn nhớ lại đáp.

Lăng Mẫn ở đây một ngày, cô cũng mơ hồ phỏng đoán ra mối quan hệ tình địch giữa Dư Gia Ngộ và Tần Mặc, hiện giờ thấy ông chủ nhà mình vẻ mặt không vui, vội vàng tỏ ý nếu anh đã tới cô cũng nên tan tầm.

Tần Mặc gạt đầu, Lăng Mẫn vội vàng xách bao đi rồi khỏi.

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại 3 người, Trì Nghiên xoay người thì thấy Tần Mặc đứng ở ngách cửa, "Đã đến giờ tan làm rồi à?"

"Giờ ăn cơm cũng tới rồi." Tần Mặc.

"..." Trì Nghiên, sao mà cô cứ cảm thấy có vẻ tâm tình anh không tốt lắm.

Dư Gia Ngộ ở bên cạnh rốt cục cũng treo xong, quay đầu chào hỏi Tần Mặc, lại hỏi, "Anh ăn cơm tối chưa? Ban này tôi còn đang kể cho Trì Nghiên có một cửa hàng ăn mới mở ở ngay gần đây rất ngon, có muốn cùng nhau tới nếm thử không?"

Trì Nghiên: Dư Gia Ngộ, sao lời kịch này của cậu cứ giống giống người nào đó ở mấy chương trước thế.

Dư Gia Ngộ: Có câu gọi là "gậy ông đập lưng ông".

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Editor: mai không có chương nha, mn đỡ phải chờ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tiếp tục ghen

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ăn cơm cùng nhau?

Nghe được lời đề nghị như thế trong lòng Tần Mặc rất kháng cự, đừng nói đến mời chỉ nghĩ đến cảnh ấy thôi cũng đã cảm thấy ghen chết mẹ.

Nhưng cứ ở khi anh chuẩn từ chối thì Trì Nghiên chợt hỏi Dư Gia Ngộ cụ thể vị trí cửa hàng, rồi nói một câu: "Minh nhớ bên kia có hiệu cắt tóc phải không, vừa tiện mình muốn cắt tóc, đi chỗ đó ăn tối đi."

Tần Mặc: "... anh còn có thể nói gì.

Thế là ba người cùng nhau ăn tối.

Cửa tiệm Dư Gia Ngộ giới thiệu không xa, ngay ở tầng dưới khu chung cư cách nơi đây chưa tới hai con phố, có điều xét tới chân Trì Nghiên bị thương, Tần Mặc quyết định lái xe tới. Nhà ăn kiểu cách điển nhã, phong cách trang trí lại là sự kết hợp hoà trộn giữa hai nền văn hoá Trung và Âu, phía trên trần nhà treo chùm đèn thủy tinh còn những cột trụ trong nhà ăn lại điêu khắc tranh Thanh Minh Thượng Hoà. Mỗi chiếc bàn được xếp cách nhau một khoảng cách rộng rãi đồng thời cùng chia phương hướng về phía phòng bếp nửa trong suốt.

"Món ăn Quảng Đông?" Trì Nghiên nhìn lướt qua phòng bếp, hỏi Dư Gia Ngộ.

"Đại khái thế." Dư Gia Ngộ đi tới vị trí đã định trước, người phục vụ nhanh nhẹn kéo ghế giúp Trì Nghiên, "Đầu bếp chính ở đây là được mời từ Michelin HongKong về."

Nghe Dư Gia Ngộ nói vậy Trì Nghiên liền cầm lấy thực đơn trên bàn lật xem.

Tần Mặc đỡ Trì Nghiên ngồi xuống rồi mới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thoáng qua thực đơn: Canh

Gan ngỗng xứng nước tương, heo sữa nướng giòn quện trứng cá tằm, bò lúc lắc*, ốc hấp rượu vang...

Trung không ra trung, tây không ra tây, đây đều là kiểu gì?

(*không biết bò này có gọi là bò lúc lắc không nhỉ? □ Thử cho nhà quê như mì □♀□)

Hiển nhiên trước đó Dư Gia Ngộ đã tới đây, cậu thò lại gần giới thiệu các món ăn trong thực đơn cho Trì Nghiên.

"Vịt quay ở chỗ này còn sử dụng cả quả vải và quả táo làm gia vị, tương mơ cũng là tự bọn họ điều chế, rất khai vị... Tôm này ăn cũng khá ngon, là vận chuyển từ nước Pháp về đây... Còn có món này cũng là đặc sắc của bọn họ..."

Phàm là loại công tử ca như Dư Gia Ngộ này, cực kỳ phí công nghiên cứu mấy chuyện ăn nhậu chơi bời, Trì Nghiên cũng rất kén ăn, chỉ cần gọi một món đồ ăn là hai người đã có thể trò chuyện với nhau ra vô số món ăn của những năm trước, Tần Mặc ngồi ở bên cạnh căn bản không nói được câu nào.

Cho đến khi Dư Gia Ngộ đưa thực đơn cho Tần Mặc hỏi anh muốn gọi gì không, anh mới lạnh nhạt nói: "Hai người gọi là được."

Thế là Dư Gia Ngộ kêu phục vụ gọi món.

Tần Mặc ngồi nghe ở bên cạnh, tất cả các món cậu ta gọi đều là những món mà Trì Nghiên có ý muốn nếm thử một chút, chọn món xong còn thêm một vài lời dặn dò, tất cả chú ý ấy cũng đều dựa theo sở thích của Trì Nghiên.

Cho tới tận khi từng món được bung lên, Dư Gia Ngộ càng thêm săn sóc, suốt toàn bộ quá trình hấn ta hết mức canh cho cô lại chuyển từng món cô thích tới phía trước giúp cô.

Hơn cả vậy, để không có vẻ đột ngột, canh sẽ được nhân viên phục vụ bung lên vào thời điểm thích hợp nhất, Dư Gia Ngộ cũng múc một bát cho Tần Mặc, nhưng khác với lúc múc cho Trì Nghiên, múc cho Trì Nghiên hấn ta còn tri kỷ tỉ mỉ mà hớt bớt văng dầu ra ra.

Tần Mặc không khỏi nhũn mảy.

Anh bỗng nhớ tới ngày ăn cơm cùng Vân Lam khi đó, sau khi biết được ý định của Vân lam, anh cũng nghĩ tới chuyện mượn Trì Nghiên để khiến cho Vân Lam biết khó mà lui.

Nhưng anh vừa mới gấp đồ ăn cho Trì Nghiên thì đã thu được ánh mắt không vui của cô, cô cho rằng anh làm như vậy là đang muốn chặn miệng cô lại...

Nhưng Dư Gia Ngộ thì khác, hắn ta lại làm mọi thứ một cách tự nhiên hơn nhiều, nếu không phải anh còn ngồi ở đây, e rằng ngay cả xương cá hắn ta cũng ăn cần lọc xong rồi kẹp đến trong bát cỗ.

Tần Mặc nhìn hai người vừa ăn vừa nói chuyện vô cùng hợp ý thì bỗng hết muốn ăn.

May mà sau khi ăn xong Dư Gia Ngộ không có đề nghị gì khác, rất thức thời rời khỏi, có điều trước khi đi vẫn cố ý dặn dò Trì Nghiên, nói có đưa cho cô một vài thứ, khiến cô nhớ phải sử dụng.

"Hắn ta còn đưa em cái gì?" Tần Mặc hỏi Trì Nghiên.

"Không có gì, buổi chiều cậu ấy tới chung cư lấy bức tranh mới mua, biết em sải chân nên đưa chút rượu thuốc và dầu hoa hồng đến." Trì Nghiên.

Tần Mặc nhớ tới cảnh đứng ở ngách cửa lúc buổi chiều, không kìm được mà thốt ra một câu, "Hắn ta cũng chu đáo quá cơ."

Trì Nghiên ngoái đầu nhìn anh một cái: "Cậu ấy vẫn luôn rất chu đáo."

"..."

Tần Mặc còn định nói gì thêm nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống không nói, có điều mặt dần trở nên lảm lì.

Sau đó hai người đi tới hiệu cắt tóc.

Trì Nghiên như bình thường tỉa lại chút tóc và tóc mái.

Tần Mặc chưa bao giờ biết được, hoá ra con gái cắt tóc có thể lâu lê đến như thế, gội, cắt, sấy các loại thế mà cũng phải gần 1 tiếng đồng hồ, chờ hai người bước ra khỏi cửa hiệu cắt tóc, rõ ràng mặt Tần Mặc lại tăng thêm một độ xám xịt.

Cố tình sau khi hai người lên xe, Trì Nghiên còn vẫn luôn ngắm nghía mình trước gương mãi, khen thợ cắt tóc cắt đẹp hơn thợ trước, nói lần sau sẽ lại tới nơi này cắt —

"Còn có lần sau?" Tần Mặc không nhịn nổi nữa cắt ngang lời cô, "Em còn định ở chỗ này?"

Trong giọng anh không chút nào che dấu sự khó chịu, kỳ thật từ lúc ăn cơm Trì Nghiên cũng đã nhận thấy anh không vui.

Hôm nay cũng không biết Dư Gia Ngộ lên con dờ hơi gì, đột nhiên sấn sọc áo để, lúc ấy Trì Nghiên đã nhận thấy Tần Mặc khó chịu, có điều nhớ tới lần ăn cơm với Vân Lam trước đó, cô cũng khó chịu giống như vậy.

Tần Mặc khó chịu trái lại khiến cô có phần trút giận sung sướng.

"Chỗ này khá tốt." Thế là Trì Nghiên cố ý nói, "Gần nơi làm việc, xung quanh đều đầy đủ tiện nghi, rất tiện lợi..."

Sắc mặt Tần Mặc càng thêm âm trầm, không nói một lời, lái xe thẳng tới gara chung cư Dư Gia Ngộ, Tần Mặc tháo đai an toàn xuống xe, "Ngồi ở đây chờ, anh đi lên thu dọn đồ đạc."

Trì Nghiên: "... anh nhớ rõ mặt khẩu sao?"

Nhưng mà sự thật chứng minh, Tần Mặc đúng là nhớ rõ.

Anh dọn đồ rất nhanh, Trì Nghiên nghĩ anh không thu dọn hết đồ đạc, Tần Mặc hỏi lại cô, chẳng lẽ ở chung cư anh còn thiếu mấy thứ đó sao?

Ngắm lại Trì Nghiên cảm thấy cũng đúng.

Vậy là hai người lái xe về chung cư Tần Mặc.

Dọc đường đi, Trì Nghiên nhìn vẻ mặt không vui của Tần Mặc, "Anh chẳng thú vị tí nào, đùa một chút cũng không được."

"Chuyện này có thể lời ra đùa?" Kỳ thật Tần Mặc cũng chột ý thức được, có điều vẫn không vui, "Nếu anh không nhớ nhân thì trước kia Dư Gia Ngộ từng thích em đi?"

Lập tức Trì Nghiên sững sờ.

Năm đó Dư Gia Ngộ theo đuổi Trì Nghiên, là hồi cấp ba, Trì Nghiên chưa bao giờ kể cho Tần Mặc nhưng có mấy lần Tần Mặc vô tình thấy được.

Tần Mặc cũng không rõ tại sao anh còn nhớ rõ, nhận ra mình buột miệng thì nhú mồm.

Trì Nghiên lại cười: "Không ngờ anh lại nhớ đến vậy?"

Tần Mặc nhấp môi không hé răng.

Tri Nghiên nghiên đầu thường thức về mặt ghen của Tần Mặc, sau một lúc mới chậm rãi mở miệng trả lời: "Không sai, trước kia cậu ấy đã từng theo đuổi em, có điều đây là chuyện xảy ra từ nhiều năm trước."

Lúc ấy kỳ thật Dư Gia Ngộ cũng không có thật sự thích Tri Nghiên, sau này cậu ta cũng thú nhận, khi đó cậu ta chỉ là không quen, không quen với việc hai người đã từng là bạn thân với nhau từ nhỏ, vậy mà lại bị Tần Mặc ở đâu giữa đường nhảy ra cướp mất trái tim cô, thế là mới có hành động theo đuổi cô như vậy.

Sau này cậu đã gặp được người mà cậu thích thật lòng, cậu còn từng tìm cô, xin kể từ xô, có điều khi đó Tri Nghiên vừa ra nước ngoài, tự thân còn sức đầu mê trán, căn bản không rảnh lo chuyện cậu.

Bạn thân thích chính mình hoặc mình và bạn trai cũ làm bạn thân, loại chuyện như thế Tri Nghiên không làm được. Rốt cuộc những khổ sở khi yêu đơn phương cô đã chịu đựng từ trên người Tần Mặc đủ rồi, nếu Dư Gia Ngộ thích cô, cô chỉ biết bảo trì khoảng cách với cậu ấy, làm cậu hết hy vọng, cô sẽ không có khả năng vào ở trong chung cư của cậu.

"Hiện giờ hai bọn em là bạn bè, cậu ấy cũng không có tình cảm gì với em." Tri Nghiên lại bổ sung thêm một câu.

Bạn bè? Bao nhiêu kẻ theo đuổi chẳng phải đều lấy cái danh hiệu "bạn bè" để khiến con gái mất cảnh giác đấy thôi?

"Sao em xác định hẳn ta không có ý gì với em?" Tần Mặc hỏi lại.

Tri Nghiên: "..."

Thật ra nếu Dư Gia Ngộ thật sự có tình ý thì tối ngày hôm qua khi Tần Mặc mở loa khiêu khích hôn môi Tri Nghiên, Dư Gia Ngộ sẽ không hề coi như không có chuyện gì mà dập máy.

Nhưng Tri Nghiên không nhớ tới chuyện này, chỉ nói, "Tự cậu ấy nói thế."

"Hắn ta nói gì em cũng tin?" Tần Mặc, "Vậy sao anh nói em lại không tin."

Vốn ý anh muốn nói là nhiều lần giải thích về chuyện giữa anh và Vân Lam, nhưng anh không đề cập tới chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới Tri Nghiên đã tức, "Vậy anh từng nói gì?"

Từ khi hai người bắt đầu sống chung, có bao giờ anh giải thích, thẳng thắn với cô? Từ trước đến nay chỉ có đúng một câu khô cứng "đã qua", "kết thúc."

Ngay cả giải thích sáng nay, cũng chẳng qua là phôi sạch quan hệ với Vân Lam, còn có nội dung gì khác, đặc biệt là chiếc nhẫn kia, thế nhưng chỉ vì cô mạng thai...

Những cặp đôi khác cãi nhau, một bên sẽ tạm thời nói lời ngon ngọt dỗ dành, anh thì khen ngược, dỗ cũng lừa thêm dỗ cô... Dựa vào gì, vào cô thích anh?

Bao dung dung túng để hoà hảo, nhưng nghĩ tới quá trình, Tri Nghiên nghĩ như thế nào cũng cảm thấy Tần Mặc quá thoải mái.

"Anh đã từng nói điều gì?" Tri Nghiên hỏi lại Tần Mặc.

Tần Mặc, "..." nhớ ra buổi sáng nay chưa kịp nói, tức giác thấy có chút đuối lý.

Ai ngờ lại nghe được Tri Nghiên lẩm bẩm, "Cũng không hiểu ngày xưa mình bị làm sao."

Cô là định nói, có lẽ ngày xưa cô không nên đi "đào góc tường" nhà Vân Lam, không công nhiên theo đuổi Tần Mặc, rốt cuộc được đến dễ dàng luôn là không ai biết quý trọng...

Nhưng Tần Mặc lại cho rằng ý cô là tại sao lúc ấy không chọn Dư Gia Ngộ mà đi chọn anh.

"Em hối hận?" Lập tức Tần Mặc dừng xe.

Lúc này Tri Nghiên mới phát giác xe đã tới bãi đỗ xe dưới chung cư rồi.

Cô còn chưa kịp hiểu câu nói kia của anh là có ý gì thì Tần Mặc đã xuống xe, mở cửa xe ra ôm cô lên, "Có hối hận thì cũng muộn."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tình và dục

Quảng cáo: Nhạc siu hay, mọi

người thử nghe nè ^^ (bên trên)

ε=ε=ε=ε=ε=ε ρ(⌣◇⌣)⌣

Tần Mặc ôm Trì Nghiên xuống xe, đi thẳng vào thang máy.

Đầu đang được ôm như ôm công chúa, nhưng với tình huống tùy thời có thể bị hàng xóm quen mặt bắt gặp, đối với Trì Nghiên mà nói, đây chẳng phải chuyện vui gì.

"Em có thể tự đi." Cô ý đồ trườn xuống khỏi người anh nhưng thể lực cách quá xa, căn bản không thoát khỏi.

Từ gara tới thang máy, lại từ thang máy lên đến tầng chung cư, không thể không nói lực cánh tay Tần Mặc rất khoẻ, ôm cô cả một đường mà vẫn vững như cột, đã vậy còn có thể vờn tay mở khoá cửa bằng vân tay.

Trì Nghiên không có cơ hội thoát thân khỏi anh, thế là bị anh ôm một đường từ phòng bếp ra phòng khách, lại từ phòng khách vào phòng ngủ, cho đến tận khi ngã người vào chiếc giường kingsize.

"Anh..." cuối cùng không phải lo sẽ bị ai đó nhìn thấy, vừa được thả xuống giường Trì Nghiên đã muốn mắng người.

Tuy nhiên Tần Mặc vẫn xụ mặt nhưng động tác thả cô lại vẫn nhẹ nhàng. Trên giường cô bật dậy, muốn nổi giận nhưng cảm thấy kỳ thật bản thân cô cũng không có tức giận đến vậy, nên đành chửi thầm, "Lên con điên gì thế, em còn chưa phát tiết đâu? Không đúng... đến mức này sao?"

Đến mức này sao? Lần trước anh và cô đi ăn một bữa với Vân Lam, chẳng phải cô còn nổi đóa với anh cả một thời gian?

Tần Mặc nhắm nhỏ trong lòng, không dám hỏi thật ra ngoài, rốt cục vẫn phải dỗ dành cô hết giận, kể cả trong lòng anh có không thoải mái thì tóm lại vẫn phải nghen.

"Em còn có gì chưa phát tiết hết?" Vì thế anh hỏi.

"Em..." Trì Nghiên.

"Trách anh trước kia không tự chủ động giải thích?" Tần Mặc, "Em còn muốn anh phải nói gì? Chuyện trong công ty, chuyện về nhẫn, hay những cái khác... Em còn có gì chưa rõ, anh đều sẽ nói tỉ mỉ lại cho em nghe."

Tần Mặc nhìn Trì Nghiên, rất có bộ phải tiếp tục nói rõ ràng với cô một trận.

Trì Nghiên "..."

Trì Nghiên không ngờ anh lại bị hiểu thành như vậy, sau một lúc lâu mới bực bội nói, "Ai cần anh phải nói mấy cái đó?"

"Thế em muốn anh nói gì?" Tần Mặc hỏi lại cô.

Trì Nghiên: "Anh... Anh hết thuốc chữa, đi bệnh viện khám não đi!"

Quả thực Trì Nghiên không muốn nói thêm gì nữa với Tần Mặc, cô chống tay định xuống giường, bàn tay vừa tì trên mặt đệm đầu giường thì chợt bị thứ gì đâm nhói một cái vào lòng bàn tay.

Trì Nghiên hô một tiếng đau điếng, "Thứ gì..." Đang định mắng Tần Mặc vứt đồ lung tung nhưng vừa quay đầu nhìn lại thì thấy trong tay đúng là chiếc kẹp cà vạt cô từng đưa cho Tần Mặc.

Ngày đó cô giận dữ kéo nó xuống khỏi trên cà vạt của Tần Mặc và ném thẳng vào sọt rác, không ngờ hiện giờ thứ này lại nằm ở trên đầu giường.

"Cái cà vạt này..." Trì Nghiên nhìn chiếc kẹp trong tay ngẩn ngơ, "Anh nhặt lại?"

Tần Mặc: "..."

Tần Mặc thấy đồ đạc chưa kịp cất đã bị phát hiện thì trong mắt hiện lên bối rối, vẫn nói, "Đồ em tặng, anh có thể vứt sao?"

Một câu, bầu không khí giữa hai người hoàn toàn thay đổi.

Tri Nghiên rũ mắt, dù cố nén lại nhưng là vẫn không nhịn được mà cong cong môi, Tần Mặc vừa cúi đầu đã bắt gặp biểu tình của cô, cảm xúc vốn xao động cũng theo đó bình tĩnh xuống.

Kỳ thật không phải là anh không hiểu ý của cô, dù ban nãy có lý giải sai nhưng lúc sau cũng sức hiểu được.

Có điều với bầu không khí vừa rồi, hơn nữa trong lòng anh vẫn còn ghen tuông, nói thật anh chẳng thể thốt lên được câu nào ngọt ngào, bây giờ cô dịu xuống, anh bước đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: "Tri Nghiên, có rất nhiều chuyện phải căn cứ vào làm mà không phải chỉ nghe lời nói."

"...?" Làm? Lời này... sao mà cứ thấy có phân hạ lưu, anh biết ý cô nói là gì không?

Tri Nghiên nhướn mày, vừa chuẩn bị cất lời nói thì Tần Mặc đã cúi đầu nâng cằm cô, hôn lên môi cô.

"Hmm..." Thật đúng là làm?

"Người từng trải" Tri Nghiên đã bị đè xuống trên giường. Tần Mặc vừa hôn môi vừa di chuyển bàn tay trên bờ hông cô lên trên, vói vào trong quần áo cô, vuốt lên làn da bóng loáng mịn màng của cô, những cái vuốt ve đầy khiêu gợi.

Đã lâu chưa nằm trên chiếc giường lớn này, giờ đây trên giường chỉ còn lại hương vị độc đáo của Tần Mặc, thơm mát sạch sẽ, quần quanh nơi chớp mũi Tri Nghiên.

Trên người cô từng điểm nắn cảm đều bị anh nắm rõ, cô cuộn mình dưới thân anh, chìm cơ thể mình trong hormone nùng nhiệt của anh, hai chân nhũn ra, cơ thể rất nhanh đã xòe lụi, trong khoảnh khắc tỉnh táo ngắn ngủi chợt cô nhớ tới lời anh vừa nói, đôi bàn tay mảnh khảnh, từng ngón tay xinh đẹp vuốt ve gương mặt anh, khẽ nâng đầu anh lên: "Nếu em nhất thiết muốn nghe thì sao?"

"..." Ngập mình dục vọng Tần Mặc thờ hồn hèn nhìn chăm chú vào Tri Nghiên.

Tri Nghiên chợt dướn người về phía trước, nâng hai cánh tay lên ôm chặt lấy cổ anh, khuôn mặt gần sát mặt anh: "Tần Mặc..."

Giọng cô quyen rũ như một lời câu dẫn, chớp mũi khẽ cọ qua chớp mũi anh, Tần Mặc nghiêng đầu muốn bắt lấy môi lưỡi cô nhưng cô lại né tránh, ngược lại mà trượt xuống mút lấy hầu kết anh, đầu lưỡi khẽ liếm...

"Em vẫn muốn anh nói cho em nghe." Hơi thở cô phả lên cổ anh, đầu lưỡi thì thoảng lướt qua làn da anh, câu lấy đỉnh hầu kết nhô lên kia, cả cơ thể cọ qua lại lồng ngực anh, rồi lại không cho anh được thống khoái.

"three words, eight letters. say it, and I am yours."

(3 từ, 8 chữ. Nói đi và em sẽ là của anh.)

Lời thoại trong bộ phim Mỹ kinh điển nào đó, Tri Nghiên ngẩng đầu nhìn Tần Mặc lần nữa, rất có bộ nếu anh không nói là không xong với cô.

Tần Mặc bị cô khơi lên từng ngọn lửa nóng bỏng, cả người trở nên khó nhịn, không khỏi nhớ về một đêm vào nhiều năm trước: Bọn họ cũng quần quýt gần như gang tấc như vậy, mũi cô chạm mũi anh, hơi thở dồn dập nóng bỏng hoà quyện, khẽ cạy ra môi lưỡi anh, thử xâm lấn, nhấm nháp, dây dưa...

Suy nghĩ nháy mắt trở về quá khứ, nhưng rung động giống như đã từng quen thuộc lại càng thêm mãnh liệt, càng lạnh người hăm sâu.

"Tri Nghiên——" Đáy mắt đen nhánh của Tần Mặc hằn lên tình dục cháy bỏng, rốt cục cũng không nhịn được mà hô lên tên cô.

"Ừ?" Tri Nghiên nhìn anh, chờ lời hồi đáp của anh.

Tần Mặc lại chỉ đỡ lấy gáy cô, chặn lại sự né tránh của cô, lại lần nữa áp môi lên môi cô.

Trái với dục vọng kích động mãnh liệt nục hột của anh lại rất dịu dàng, khắc trên khoé môi cô, khẽ vuốt ve.

"Có những chuyện anh chỉ muốn dùng hành động để chứng minh, để bù đắp, nhưng nếu em muốn nghe ——" biểu tình anh hơi không tự nhiên, nhưng vẫn áp sát môi lưỡi đến gần bên tai cô, giọng nói khàn khàn trầm ấm vang lên.

"Anh yêu em"

———— (๑ ~ ๑) ————

mấy hôm này mạng lag thế nhờ? Có bọn nào cũng bị không?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tình và dục

Anh yêu em

Nghe được câu nói kia trong chớp mắt, Trì Nghiên tròn to đôi mắt, bàn tay đập trên khuỷu tay Tần Mặc run lên.

Vào những năm thật lâu trước kia cô cũng đã từng ảo tưởng, giá anh thì thảo bên tai cô bằng cái chất giọng trầm thấp ấy thì ắt hẳn phải quyến rũ lắm, và giờ, rốt cuộc cô cũng được như ý nguyện.

Trái tim cô nảy nhanh như từng hồi trống đánh, lồng ngực như có thứ gì đó đang kích động, mông lung và điên cuồng, Trì Nghiên không kìm nổi mà ngửa đầu dâng môi thơm hôn thẳng tới Tần Mặc.

Em ——

Tần Mặc mới chỉ nghe rõ một chữ thì đã bị nụ hôn của Trì Nghiên đánh úp đến, khoá đôi môi anh lại, cô mấp máy rớt từng hơi thở ẩm áp rơi trong miệng anh.

"Hả?" Chờ tới khi cô buông anh ra, anh mới nhú mày hỏi.

"Em nói... Em cho phép anh yêu em."

Trì Nghiên vòng đôi tay nắm lấy cổ áo Tần Mặc, cõng bung từng cúc áo sơ mi anh ra, cách lớp áo mỏng nơi đầy đặn của cô áp sát lên vòm ngực căng tràn của anh, dẻo mượt như không có xương mà cọt xắt...

Lồng ngực rộng lớn bị những xúc cảm mềm mại quét qua khơi lên từng luồng khô nóng khó tả, hạ bụng dần hội tụ một dòng nước ấm.

Dục vọng vốn bị Tần Mặc đè nén lại lần nữa phá tan ranh giới, cũng bất chấp Trì Nghiên nói điều gì, chỉ nhanh chóng rút bỏ hết tất cả quần áo vương bận trên người, mà tay Trì Nghiên đã trước một bước chuyển dời xuống bên hông, chậm rãi tháo xuống thắt lưng, giải phóng cho dục vọng kiên quyết đang bị giam cầm kia.

Cô như đùa dai mà vuốt xuống đùi quần trong của anh, câu ngón tay vào, kéo thẳng xuống.

côn th*t thô trắng màu đỏ tía hưng phấn nhảy ra, thân gầy hùng tráng hằn đầy gân xanh run lên, phía dưới túi thịt phình phình cũng không an phận lắc lư, tồn trữ đầy khát khao với cô.

Và cho đến khi lòng bàn tay cảm nhận được nhiệt độ như cháy bỏng thì Trì Nghiên chỉ cảm thấy cả người đều phải nhũn ra.

Đàn ông thường quan hệ trước rồi mới yêu, trái lại đa số phụ nữ lại là yêu rồi mới quan hệ.

Nhờ lời thổ lộ của Tần Mặc, thân thể Trì Nghiên nảy lên khát khao mãnh liệt ngoài dự đoán, hạ thân đã sớm trơn trượt, cơ bắp căng lên, khát vọng được lấp đầy, xâm chiếm...

Hơi thở Trì Nghiên dần một gấp gáp, không cảm nổi lòng mà nắm lấy căn gậy thô trắng kia trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng chuyển động.

Cuối cùng Tần Mặc cũng không chế ngự được dục vọng đang cắn nuốt lý trí trong con người mình, nâng một chân Trì Nghiên lên, thoáng thử, nhẹ nhàng tiến vào trong, đem dục vọng đã sớm cương to chôn sâu vào trong.

hoa huy*t ẩm ướt bị côn th*t to lớn căng đến tràn đầy.

"Ừm..." Nhận thấy sự xâm chiếm dừng mảnh không dung tránh né của Tần Mặc, Trì Nghiên vui mừng trong giường nệm, cảm nhận sự lấp đầy mạnh mẽ truyền tới từ phía dưới, miệng nhỏ khẽ than một tiếng đầy thỏa mãn.

Cặp chân dài tách ra, quấn lên vòng eo rắn chắc của anh, cánh hoa sưng mọng xinh đẹp khẽ mở ôm trọn lấy dục vọng to lớn để anh tiến vào càng sâu hơn trong hoa tâm ướt át.

Hai người sát bên nhau không có lấy một kẽ hở, ở trong cơ thể cô gân mạch trên côn th*t nóng bỏng kích động nhảy lên, chà lên vách thịt non mềm cảm trong mật động, khơi lên từng luồng khoái cảm tê dại như điện giật.

Trong mắt cô phản chiếu hình bóng anh, dục vọng thôi thúc cùng với tình yêu kích thích, cô nhìn anh với ánh mắt đầy mê ly, giờ đây trông cô cực kỳ giống một hồ ly tinh mê hoặc.

Tần Mặc chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy hạ thân mình càng thêm cương lớn.

Anh nâng thân thể cô lên, vòng đôi tay ôm lấy eo thon của cô, chậm rãi đẩy đưa, thấy cô đã thích ứng thì bắt đầu nhanh chóng tăng tốc độ tiến sâu vào.

Tiến công mạnh mẽ, côn th*t to dài ra vào khuấy động mật động chật hẹp, huyết thịt non mềm nịnh nọt ngậm chặt lấy côn th*t đang không ngừng hoạt động.

Tần Mặc đẩy đôi chân dài banh ra càng rộng, đẩy hông, từng cái đập mạnh chôn vào thật sâu nơi mẫn cảm nhất của cô, vừa sâu vừa mạnh xâm lấn.

Cánh hoa mỏng nước mật bị anh bẻ ra, nước mật nhầy nhụa ứa ra, róc rách chảy xuống, nơi riêng tư của cả hai ướt đầm một mảng, cũng khiến cây dục vọng hung hãn kia trở lên càng ngày càng trơn trượt, càng dễ dàng tự do ra vào.

Về phương diện "trên giường", từ trước tới nay hai người vẫn luôn rất kịch liệt.

Nhưng đêm hôm nay lại khác, bởi có thêm tình yêu, trong sự kịch liệt kia lại cất chứa cả nhiệt tình và triền miên.

Tần Mặc chống ở trên người Trì Nghiên, bờ hông mạnh mẽ luật động, đôi mắt không chớp nhìn chăm chú cô, ánh mắt như chứa nhiệt độ nóng rực nào đó, nóng đến mức có thể khiến người tan chảy.

Trì Nghiên bám trên bờ vai anh, đón ý hùa của anh, cặp đùi tuyết trắng áp sát bờ eo anh, ngậm nuốt dục vọng thô trưởng của anh, vòng eo xinh đẹp vặn xoắn phối hợp theo từng sự xâm lấn của anh, cái miệng nhỏ mấp máy thờ dốc hồ lên tên anh, khi thì nức nở xin tha khi thì to gan đòi ăn.

Sự duyên dáng kia, run rẩy, rên rỉ, vừa quyến rũ vừa đáng yêu, khiến cho ngọn lửa trong người Tần Mặc càng lúc càng lớn...

...

Hai cơ thể nhẵn trụi đầm đìa mồ hôi dính sát bên nhau, dây dưa, hấp thu. Cự căn căng cứng không biết thỏa mãn mà mãi miết ở hoa huy*t ướt hoạt mềm mại, chất lỏng ướt dính bị bịt lại, không chịu được, tức tưởi vỡ oà, trơn trượt vắng khắp nơi, phát tán lên hương tình nồng nhiệt, hai người thờ dốc giữa hỗn hợp phiêu đảng trong căn phòng tối tăm, cực kỳ khiêu gợi.

Trì Nghiên bị Tần Mặc khơi lên hết con sóng lớn này tới con sóng lớn khác, hoa kính đã không chịu nổi mà co thắt lại run rẩy, cũng không biết qua bao lâu mới thấy Tần Mặc gồng lên ở phía sau, đâm nhanh mạnh mấy cái vào, sau đó rút hết thủy nùng đục nhiệt dịch vào trong hoa huy*t rung động.

Sau một lần phát tiết.

Tần Mặc thay đổi tư thế, ôm Trì Nghiên lên, để cô ngồi trên người mình, hơi đỡ cặp mông vênh ướt đầm, để cô tự mình chuyển động lên xuống theo tiết tấu của cô.

Tình cảnh này cực kỳ giống với lần đầu tiên của hai người.

Cô vặn eo lay động ở trên người anh, híp mắt nhìn anh, trêu chọc mà hóp eo vênh mông, vừa cúi đầu nhìn anh vừa phả hơi thở ái muội.

"Anh thích em từ khi nào?" Trì Nghiên vòng hai tay ôm đầu Tần Mặc, mười đầu ngón tay luồn vào trong tóc anh, hỏi anh.

Thích cô từ khi nào?

Tần Mặc nhíu mày: Về vấn đề tình cảm, anh là người ít nói chỉ giữ ở trong lòng, trước cái đêm kiêu diễm kia, vì tuổi tác của cô còn rất nhỏ, rồi về gia thế và tính cách, rồi đủ loại nguyên nhân của cả hai... căn bản anh chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này, nhưng sau buổi đêm đó, anh lại phát hiện, những chuyện liên quan đến cô, kỳ thật anh để ý hơn so với anh tưởng.

"Hay cứ thử quen nhau xem sao", xuất phát từ tâm lý muốn bù đắp, sau lúc ấy anh đã tự thôi miên mình như vậy, nhưng trong nhà Trì Nghiên bỗng dưng xảy ra chuyện... Sau đó gặp lại nhau, thì đã là nhiều năm sau này.

Bây giờ nghĩ tới, kỳ thật Trì Nghiên khi ấy căn bản không cần sự đền bù từ anh, vậy thì tại sao anh còn kiên trì? Đại khái chỉ có làm như vậy thì anh mới có lý do để tiếp cận cô.

Chỉ tiếc lúc ấy chính anh cũng không rõ tình cảm của chính mình, thẳng đến sau này hai người lấy quan hệ bao dưỡng để sống chung... Cô lần lượt lật đổ tiêu chuẩn về một nửa kia, lần lượt làm anh tức giận đến ngứa răng, còn khiến anh không thể nào buông được cô ra.

Anh mới phát hiện —— hoá ra cảm tình giống như viên hạt giống ấy giờ đã trưởng thành một cây đại thụ cắm sâu rễ ở trong lòng. Khi nào thì nảy sinh, có lẽ từ lâu, lâu quá nhiều so với khi anh phát hiện ra.

"Từ rất lâu." Đối mặt với vấn đề của Trì Nghiên, Tần Mặc đáp.

" Bao lâu?" Trì Nghiên chống chóp mũi anh, ngược nhìn anh.

"So với em tượng tượng còn lâu." Anh nói, sau đó bóp eo cô, rướn người đẩy mạnh về phía trước.

"Ừm..." Trì Nghiên lập tức không hỏi được nữa.

Tư thế này khiến anh tiến vào càng sâu so với mọi ngày.

Anh lại tiếp tục đâm tới, đã man xỏ xuyên qua kiêu nộn của cô, ở nhục bích khấn hẹp ướt mềm của cô ra sức chọc vào, côn th*t to lớn không ngừng chà xát qua từng điểm mẫn cảm trong nộn huyết...

Khoái cảm sung sướng từ hạ thân lam truyền ra khắp toàn thân, Trì Nghiên bị anh đâm cho liên tục rên lên, dục vọng và khát vọng lại càng thêm nóng bỏng, hồi thành nhiệt dịch ào ạt, tràn ra khỏi hạ thân, tưới ướt nơi kết nối của cả hai, phụt phụt...

Một đêm này, hai người như thể những cô cậu thiếu niên thiếu nữ vừa nếm thử trái cấm, không biết thoả mãn mà dấy dục, đòi lấy.

Trì Nghiên cũng không rõ cô đã lên cao trào mấy lần, chỉ biết mỗi một lần tiết thân đều khiến dục vọng Tần Mặc càng thêm cuồng lớn, thẳng cho đến cuối cùng chính cô từ đầu đến chân đều đã nhũn ra không còn chút sức lực nào, toàn bộ hạ thân run rẩy mãnh liệt co rút lại, cuộn tròn trong ngực Tần Mặc mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nhà

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm sau, Trì Nghiên tỉnh lại trên giường, bên cạnh vẫn như cũ trống không.

Cô xuống giường tắm rửa một cái, lúc ra khỏi phòng thì đã thấy Tần Mặc làm xong bữa sáng.

"Không phải đi làm?" Tần Mặc thấy Trì Nghiên mặc quần áo ở nhà thì hỏi.

Tối qua lúc ăn cơm Trì Nghiên nói cô có thể tự đi đường, anh còn tưởng rằng ắt hôm nay cô sẽ không chịu ngồi yên trong nhà.

"Ngày hôm qua em xin nghỉ phép hai ngày." Trì Nghiên nói, sau đó nhìn về phía Tần Mặc, "Ai biểu có người nào đó quá hấp tấp đâu, vốn hôm nay em còn định dọn đồ đạc chuyển về."

Tần Mặc "..."

"Nghỉ nhiều mấy ngày cũng tốt." Anh từng bắt gặp cô làm việc, cô toàn bận rộn với mấy việc linh tinh, khuôn vác đồ, bê đỡ đồ hộ người khác cũng không ít, nghĩ vậy anh không khỏi hỏi, "Em vẫn quyết tâm làm tiếp công việc như vậy?"

Lúc trước hỏi Trì Nghiên về vấn đề này, khi ấy cô còn chưa khôi phục ký ức, nghĩ vậy Tần Mặc không khỏi đề nghị thêm lần nữa, "Nếu em muốn tự mình...."

"Em còn chưa có đủ kinh nghiệm." Trì Nghiên cất tiếng ngăn lại anh, "Và lại nếu em thật sự muốn làm gì, em hy vọng những đồng tiền đầu tiên kiếm được là dựa vào chính tay em làm ra."

Nếu cô đã nói như vậy Tần Mặc cũng không thể nói thêm gì nữa.

Hai người ngồi xuống ăn sáng, Trì Nghiên bỗng nhiên hỏi anh, "Chìa khoá khu căn hộ cũ ở đâu?"

Tần Mặc: "?"

"Em còn có một vài thứ ở nơi đó, cần phải mang về đây."

Trì Nghiên cũng không biết Tần Mặc mua căn hộ hiện tại từ khi nào, trước kia anh không có đề cập gì với cô, trái lại vừa xuất viện đã bị chuyển tới nơi này, vài ngày sau, lúc cô đi tìm sách mới phát hiện, đồ đạc của cô chưa chuyển hết về đây.

"Chìa khoá ở trong ngăn kéo." Tần Mặc nói, "Buổi chiều anh đưa em đi."

Trưa hôm ấy Tần Mặc nghĩ làm lái xe đưa Trì Nghiên về căn hộ cũ.

Lúc trước Trì Nghiên nói cô không thích căn hộ này, thế nên anh đã chuyển toàn bộ đồ đạc sang nhà mới, chỉ ngoại trừ một vài thứ đồ trang trí, những thứ như chậu hoa, tạp chí và cả sách báo cô vứt bừa bãi trong thư phòng anh, anh cũng không biết nên sắp nó vào chỗ nào.

Tần Mặc không biết Trì Nghiên cần thứ gì nên mặc cô tự dọn.

Trong thư phòng Trì Nghiên sắp lại đồng sách, nhìn lướt qua khung ngăn kéo, không kìm lòng mở ra nhìn thoáng qua, thế mà hộp nhẫn vẫn ở nguyên vị trí cũ.

Mua cho cô? Trì Nghiên mở hộp.

Nhẫn nằm ngay ngắn ở bên trong: viên kim cương nhỏ xinh xắn được khảm trên nhẫn và được cố định bằng bốn cạnh, thân nhẫn làm bằng bạch kim sáng bóng lấp lánh với thiết kế trơn giản dị.

Quả nhiên là thuộc thẩm mỹ của Tần Mặc, Trì Nghiên nhướn mi, nhưng vẫn rút nhẫn khỏi hộp, úm thử trên ngón áp út trái của mình.

"Dọn xong rồi?" Đúng lúc Tần Mặc tiến vào.

Trì Nghiên vốn đang giơ tay thưởng thức dưới ánh đèn, thấy Tần Mặc vào, cô gấp gấp tháo nhẫn ra khỏi tay, kết quả ulynx lên, nhẫn bị kẹt lại.

"Nhẫn này của anh có vẻ nhỏ, có đúng là mua cho em không đấy?" Mắt thấy ánh mắt Tần Mặc dừng trên tay mình, Trì Nghiên vội vàng lên tiếng van nài.

"Hắn vẫn còn giữ hoá đơn, muốn xem ngày mua không?" Tần Mặc.

Trì Nghiên: "... " càng ra sức tháo nhẫn xuống.

Tần Mặc kéo tay cô lại, nói đến cũng thật kỳ lạ, anh xoay chiếc nhẫn một vòng sau đó nhẫn lại dễ dàng thoát ra ngoài, Tần Mặc nắm tay cô,

"Nhỏ chỗ nào? Rất vừa."

Trì Nghiên "... "

Trì Nghiên rút tay về, tháo nhẫn xuống, háng giọng, "Em nói là kim cương nhỏ."

Tần Mặc nhìn viên kim cương trên nhẫn, "Em muốn lớn cỡ nào?"

"Cỡ trứng bồ câu đi." Trì Nghiên đáp với vẻ loanh quanh.

Tần Mặc nhú mày, dừng lại một chút sau đó nói, "Được."

Trì Nghiên "... " nghe thế... cô cứ có cảm giác có gì đó không ổn.

"Từ từ, em chưa đồng ý bất kỳ điều gì đâu nhé." Cô ngẩng đầu về cảnh giác.

Không biết tại sao Tần Mặc lại bỗng nhớ đến một buổi tối ngày nọ, cũng đúng ngày mà anh phát hiện ra que thử thai trong thùng rác, thế là đưa Trì Nghiên tới bệnh viện làm kiểm tra.

Lúc ấy là vào mùa đông, tháng 1, các trường cao đẳng đại học lần lượt kết thúc kỳ thi và chuẩn bị cho kỳ nghỉ Tết.

Tần Mặc đến đón Trì Nghiên là vào buổi chiều, vừa đúng là buổi thi môn cuối cùng của cô. Tần Mặc đỗ xe dưới bóng cây râm mát đợi cô, đứng ở phía xa nhìn cô đang đi tới cùng với một nữ sinh khác.

"Cuối cùng cũng thi xong và có thể được về nhà rồi."

Cô nữ sinh bên cạnh Trì Nghiên dường như là người từ phương xa tới nơi đây học, vừa nhắc tới về nhà đã ngập tràn cảm xúc mà kể về gia đình, kéo lấy Trì Nghiên kể không ngừng về những món ăn ngon mà bố cô nấu, dường như rất nhớ mẹ nên cứ nhắc về mẹ cô mãi, cuối cùng phát giác chỉ có mình cô đang nói nên chợt hỏi Trì Nghiên, "Trì Nghiên, cậu là người ở đây phải không?"

"Ừ"

"Sướng ghê, mỗi cuối tuần đều có thể về nhà." Nữ sinh cảm khái, lại hỏi, "Trước kia mình nghe nói Tết này cậu sẽ đi Canada chơi, cùng gia đình phải không?"

"Mình đi một mình."

"Một mình?" Nữ sinh kinh ngạc, "Không đi cùng người nhà sao, Tết sao lại..."

Sau đó giọng nói bình đạm của Trì Nghiên đánh gãy cô gái: "Mình không có người nhà."

"... Ôi, xin lỗi." Nữ sinh bên cạnh dường như nhớ tới điều gì, vẻ mặt xấu hổ.

Đứng ở cách đó không xa, Tần Mặc thấy vẻ mặt Trì Nghiên như thường, nhưng rõ ràng anh cảm giác được sau khi cô nói câu nói đó thì có vẻ khổ sở.

Có điều trên đường tới bệnh viện, ngoài việc anh bị cô châm biếm hai câu thì cũng không có khác gì so với ngày thường, thẳng đến quảng cáo trên đường nhắc tới mùa xuân, cô mới hỏi anh một câu Tết này anh có dự định gì?

"Khi nào về?" Tần Mặc.

Anh cũng không phải người ở đây, tất nhiên sẽ trở về, mà Trì Nghiên, trước đó anh cũng đã hỏi dự định cô thế nào, cô nói đã đặt mua vé máy bay đi Canada trước rồi, vì thế hai người tự hiểu: Tết này từng người hoạt động... Chẳng qua, đó đều là chuyện trước khi Trì Nghiên phát hiện hình như cô mang thai.

"Rồi tính sau. Gần đây khá bận, có lẽ năm nay không về." Tần Mặc nói, thật ra anh đã sắp xếp lịch trình nghỉ, cũng đã đặt vé máy bay từ sớm, nhưng vào khoảnh khắc kia, anh bỗng đổi ý.

Trì Nghiên nghe xong, chỉ nhìn anh một cái, không nói gì.

Hai người tới bệnh viện làm kiểm tra.

Bởi vì đông người, Trì Nghiên không thể lấy luôn kết quả kiểm tra trong ngày, hai người đành phải về nhà chờ kết quả.

Kết quả buổi tối trở lại, Trì Nghiên bắt đầu gặp ác mộng.

"Bố ơi..."

Tần Mặc bị tiếng hét của Trì Nghiên đánh thức, anh bật đèn thì thấy Trì Nghiên kinh hồn chưa tỉnh mà ngồi trên giường, đôi mắt đỏ ửng thờ khó khăn.

"Sao thế?" Anh ngồi dậy hỏi cô.

Nhưng ngay sau đó Trì Nghiên tắt búp đèn đi.

Trong bóng đêm tối tăm giọng cô có phần khàn khàn, có chút căng thẳng, "Khiến anh thức giấc à? Xin lỗi, tôi mơ thấy ác mộng."

Cô chưa nói cô mơ thấy gì, Tần Mặc cũng đoán được có lẽ là có liên quan tới chuyện tự sát của ba cô, anh rất muốn nghiêng người ôm cô vào lòng, nhưng mà còn chưa kịp chạm tới, cô đã xoay người xuống giường.

Lục tục vài tiếng động sau đó đèn toilet sáng lên, Trì Nghiên đóng cửa, Tần Mặc chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào ở bên trong còn lại không nghe thấy bất kỳ tiếng gì khác.

Một lúc sau đèn nhà vệ sinh tắt, rốt cục cửa cũng bị mở ra, nhưng Trì Nghiên cũng không có trở lại giường, trái lại cô ra bên ngoài.

Có lẽ cô tưởng rằng anh đã ngủ, cố tình đè tiếng bước chân thật nhỏ.

Anh đi theo ra cửa, thấy cô lấy chai rượu ra khỏi hầm, đang tự rót cho chính mình một ly, nhưng khi rót xong dường như nhớ ra chính mình không thể uống, thất vọng buông chén xuống, gặp người khúc chân tự ôm lấy chính mình, ngồi thất thần trên sô pha.

Hồi lâu sau, cô mới dường như thấy anh, "Sao anh lại ra đây?"

"Tôi cũng không ngủ được." Anh ngồi xuống bên cạnh cô, "Chúng ta... Em cùng tôi tâm sự?"

Trì Nghiên không từ chối.

Đêm ấy hai người bọn họ câu được câu chăng hàn huyên thật lâu, Trì Nghiên cũng không kể về việc cô mơ thấy gì, cô khổ sở, anh cũng thật cẩn thận không nhắc đến, chỉ cuối cùng hỏi cô, "Nghỉ Tết có muốn cùng trở về nhà với anh không?"

"Nhà?" Trì Nghiên sững sốt một chút, bỗng nhiên cúi đầu nhìn bụng, "Từ từ, tôi chưa đồng ý bất cứ điều gì cả."

"Tôi vẫn chưa nghĩ kỹ." Cô nói, "Cho dù thật sự có, tôi chưa chắc sẽ sinh nó ra."

Tần Mặc ừ một tiếng.

Ngày hôm sau khi đi ngang qua cửa hàng trang sức, anh vẫn không cầm lòng chọn mua một chiếc nhẫn.

Vì sao lại mua nhẫn? Sinh con cái gì đó, kỳ thật anh cũng không gấp gáp chuyện ấy.

Anh chỉ là nhớ tới hình ảnh Trì Nghiên ôm bản thân ngồi một mình trên sô pha kia, sau đó, dường như trong khoảnh khắc chớp mắt ấy, anh bỗng vô cùng chán ghét cái danh "bao dưỡng" treo ở hai người, danh không chính ngôn không thuận, một mối quan hệ mập mờ.

Anh muốn tiến thêm một bước trong mối quan hệ với cô, anh muốn cô có thể ý lại anh, muốn cô có thể đỡ xuống lá chắn phòng bị với anh.

Và hơn tất cả, anh muốn cho cô một mái ấm, một gia đình.

୮(˘◡˘)୯

Trì Nghiên nhìn căn hộ chung cư hoành tráng trước mắt. Đây là căn hộ có diện tích lớn nằm trên tầng cao nhất của toà chung cư, cấu trúc đạt chuẩn, ước

2 Bình luận

Trì Nghiên nhìn căn hộ chung cư hoành tráng trước mắt. Đây là căn hộ có diện tích lớn nằm trên tầng cao nhất của toà chung cư, cấu trúc đạt chuẩn, ước chừng cũng phải rộng hơn 400 m2.

nhacnhac05

- 15:40 | 14/12/2019.

15:40, ngày 14 thg 12, 2019

Oneechan27

- 23:30 | 15/4/2020.

1 giờ trước

Minh hoàn rồi, yên tâm, 2 chương nữa thôi □□□□

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Làm nũng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếp rằng sau đó hai người lại đấu khẩu. Anh còn chưa kịp cầu hôn thì cô đã nhận được kết quả kiểm tra, biết bản thân không mang thai thì ngay lập tức bay sang Canada trước.

Tĩnh lại từ trong hồi ức, Tần Mặc khẽ thở dài.

Trì Nghiên đang dọn dẹp đồ đạc cũng không nhận được mà ngó liếc anh một cái: Cô nói chưa đồng ý vậy thôi chứ đâu phải cô không đồng ý thật. Chẳng

qua rốt cục đây là lần đầu tiên cô được cầu hôn, nói không chừng cả đời này cũng chỉ trải qua một lần, nếu cứ thế đồng ý ngay... Đường như có vẻ quá dễ dãi cho Tần Mặc.

Một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, một chiếc nhẫn kim cương trổ bông cầu, thực chất cô không mong mỏi quá nhiều, nhưng dù thế nào đi nữa, người cầu hôn cũng nên để tâm, tỉ mỉ chu đáo chọn thời khắc với bầu không khí thích hợp, quỳ một gối rồi nói vài câu hứa hẹn ngọt ngào dỗ cô vui chứ...

Thôi được rồi, cho dù bầu không khí không tốt thì ngày lúc này anh chịu quỳ xuống, đeo nhẫn lên tay cô một lần nữa rồi thổ lộ vài lời, ít ra cô cũng sẽ suy xét.

Vậy mà ——

Tri Nghiên liếc nhìn Tần Mặc, hình như anh đã không còn ý định nhắc lại chuyện này.

Thái độ kiểu này, quả thực đủ dứt khoát.

Tri Nghiên nhàu mày, đẩy hết đồng hồ đã dọn xong nhét thẳng vào trong lòng Tần Mặc, "Đi thôi, thu dọn xong rồi."

Từ chung cư dọn đồ đạc trở về, ngày hôm sau Tri Nghiên đi làm như bình thường.

Về chuyện nhẫn cầu hôn, hai người ăn ý không hề nhắc lại.

Có điều thái độ của anh đối với cô, nói thế nào nhỉ... Tri Nghiên cảm thấy anh sắc sảo, chu đáo với cô hơn so với trước kia: Sau mỗi buổi tan làm anh đều kiên trì đưa đi đón về, tin nhắn điện thoại cũng đều gửi đến đặn hơn so với trước, thậm chí anh còn chủ động mua hoa tặng cô.

Mở cửa xe ra, đập vào mắt Tri Nghiên là một hộp hoa hồng vô cùng lớn, nếu không phải ngồi bên cạnh vẫn là Tần Mặc Tri Nghiên thật sự nghi ngờ có cô đã lên nhầm xe.

"Hôm nay là ngày đặc biệt gì hả?" Thất Tịch đã qua từ lâu, Trung Thu thì còn lâu mới tới, huống chi Trung Thu cũng không phải ngày lễ tình nhân gì...

Tri Nghiên nhìn hoa hồng trong xe.

Tần Mặc: "Khụ... Đi ngang qua cửa hàng hoa bỗng thấy bán mà thôi."

Đi ngang qua? Anh đâu phải kiểu người lãng mạn. Ở chung với anh hai năm tuy anh có tặng cô không ít quà nhưng loại như hoa tươi chỉ đẹp mà không thực dụng này, anh chưa bao giờ... từ từ, thực dụng?

Tối hôm qua về nhà, trong lúc chờ đợi thang máy bỗng bắt gặp cô gái hàng xóm ôm một bó hoa lớn, anh còn suýt thì bị sặc vì mùi hoa nồng nặc kia, chờ cô gái hàng xóm kia đi rồi, anh không nhịn được mà lèm bèm, "Không có giá trị thực dụng gì."

Khi đó cô còn lườm anh một cái, cãi lại rằng nó có thể khiến tâm tình trở lên thoải mái, rồi còn chê trách anh trước kia chưa bao giờ tặng hoa cho cô...

Thế là hôm nay anh lập tức đi mua hoa?

Tri Nghiên nhìn hoa lại nhớ tới sinh nhật của Tần Mặc lúc trước, cô cũng từng giả vờ lơ đãng tặng chiếc khăn mà cô đã chọn lựa cả hồi lâu cho anh: "Nè, tặng quà! Đi trên phố nhìn thấy, trông có vẻ hợp với anh nên tiện tay mua."

Cô ra vẻ không để ý, nhưng Tần Mặc lại mở quà và quảng luôn chiếc khăn trên cổ mình.

Cho đến tận bây giờ chiếc khăn quảng kia vẫn còn được giữ hoàn hảo.

Tri Nghiên bật cười, có những thứ chỉ vì trước kia trong lòng bị giằng đầy ngờ vực nên không nhìn rõ, giờ nghĩ lại trong lòng đầy ngọt ngào.

"Nếu là hoa hồng, em thích Elsa hơn." Tri Nghiên ẵm hoa hồng, thơm một cái lên má Tần Mặc, "Lần sau nhớ kỹ."

Đôi môi cô rất mềm, in trên mặt anh còn chứa hơi thở ấm áp.

"..." Tự dưng đôi tai Tần Mặc đỏ ran.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, chuyện hơn thế hai người cũng đều đã làm, có tình gần đây lại cứ bền lên thẹn thùng như những cặp đôi mới vừa yêu nhau.

Tuy rằng Tri Nghiên rất hưởng thụ với mối quan hệ này.

Sau khi ăn tối, Tri Nghiên muốn shopping, lôi Tần Mặc đi cùng tham khảo.

"Anh thấy bộ này đẹp hơn hay bộ ban nãy đẹp hơn?"

"Anh thấy cái mũ này kết hợp với chiếc váy này thế nào?"

...

Trong cửa hàng quần áo, mỗi lần Trì Nghiên thay xong một bộ là lại chạy ra hỏi Tần Mặc ngồi trên salon.

Kỳ thật với thẩm mỹ của Tần Mặc, trong mắt anh chỉ có đẹp và xấu, căn bản không phân biệt được cái gì gọi là đẹp hơn, càng đừng nói cái gì mà phối với cái này đẹp, phối với cái kia xấu...

Nhưng cố tình anh nào dám nói gì.

Tần Mặc nhìn Trì Nghiên thay hết bộ này sang bộ khác, cảm thấy đi chơi với cô còn mệt hơn cả ngồi làm việc trong văn phòng, thẳng cho đến cuối cùng Trì Nghiên cũng chọn xong, anh mới khẽ khàng thở ra một hơi.

Kết quả vừa bước ra khỏi cửa hàng quần áo hai bước, Trì Nghiên lại bắt đầu than vãn đau chân.

"Đau chân?" Tần Mặc hỏi.

"Ừ, giày mới hơi chật chân..." Trì Nghiên nói, "Mẫu chốt là hôm nay có triển lãm nên phải hoạt động suốt cả một ngày."

Tần Mặc đỡ cô ngồi xuống bên cạnh, anh nhẹ nhàng tháo giày cô ra, chỉ thấy ngón chân và gót chân đều đã bị sát tới đỏ hồng, thậm chí còn chảy cả máu.

"Em cứ phải đi cái loại giày này..." Tần Mặc nhìn cặp đế siêu cao cùng với mũi chân siêu nhọn, không biết phải nói sao, đành phải đứng dậy nói: "Em ở đây chờ."

"Làm gì?"

"Mua giày cho em."

"Đừng..." Trì Nghiên vội vàng nín ngay anh lại, "Giày anh mua... Em toàn không biết mặc với bộ nào cho hợp."

Tần Mặc "..."

Đừng tưởng Trì Nghiên nói rất tế nhị thì anh không biết cô đây là đang chê thẩm mỹ của anh quá quê.

"Vậy em còn định tiếp tục đi nó về nhà?" Tần Mặc quay đầu nhìn cô, tuy bọn họ ngồi xe nhưng cô hứng khởi đi khắp nơi dạo phố, nên nơi này đã cách bãi đỗ xe khá xa.

Trì Nghiên liền ôm trầm lấy eo Tần Mặc, "Hay là anh công em đi?"

Tần Mặc "... Đây là nơi công cộng nhiều người qua kẻ lại, sẽ bị rất nhiều ánh mắt đáng giá.

"Anh công em đi, chân em đau quá." Trì Nghiên chớp chớp mắt nhìn anh, nói nũng nịu.

Kỳ thật Tần Mặc có phần theo chủ nghĩa đàn ông, đối với con gái làm nũng sẽ đặc biệt mềm lòng.

Mới đầu Trì Nghiên không biết, là khoảng thời gian bị mất trí nhớ phát hiện ra, có điều lúc ấy cô cho rằng mình bị bao dưỡng nên không dám làm gì quá mức, sau đó lại bởi vì nãy chuyện ngày trước khiến cho khó chịu, vẫn luôn ganh đua hơn thua, hẳn nhiên sẽ không chịu nhún nhường mềm mỏng với anh.

Cho tới bây giờ...

"Được không...?" Trì Nghiên ôm chặt eo Tần Mặc, cúi đầu trước cơ bụng săn chắc anh cọ qua cọ lại, "Hả?"

Quả nhiên chỉ một lát sau Tần Mặc đã gơ tay đầu hàng, xoay người ngồi xuống nói, "Lên đi."

Thế là Trì Nghiên nhảy bổ lên lưng anh ngay tắp lự.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Dạo này cứ chán nản thế nào ấy, chả tìm được truyện nào hay để đọc ☐

Các bạn có bộ nào hay hay đề cử cho mình đọc với???

À, bộ truyện tiếp theo các chế muốn thể loại gì nè?

Thể loại H+ hay truyện ngôn tình bình thường?

Thích nhân vật nam chính với tính cách thế nào? Mạnh mẽ, đáng yêu, hay oan gia?

Muốn edit một bộ ngôn tình ghê, H nhiều bị ngáy ☐

Hay truyện về mỹ thực? Ăn uống?

Dạo này được bạn giới thiệu cho cái group trên FB: Ghét Bếp - không nghiện nhà, nhìn mấy món ăn toàn gà "bóng đêm", nấu chè Thái cho nhầm bột năng, ngồi cười sằng sặc như con rồ ☐

Thằng Đỗ Công ▶ **GHÉT BẾP, KHÔNG NGHIỆN NHÀ** ...

2 giờ • 🌐

A bạn cùng trọ nhà tôi nấu mì tôm trứng cải tím cho khác bọt. Ăn mãi ở ngoài cũng chán :))) Tôi tưởng ông điều chế thuốc độc tự tử vì ở nhà cách ly quá chán 🤔🤔

🤔👍 8,8K

1K bình luận 157 lượt chia sẻ

Khi bạn nấu canh theo trend Covid =)))

 cô ấy.

👤 Thành viên mới · 1 giờ · 🌐

Nấu nồi canh to mag sag mời cả hàng xóm mà
chả hiểu sao hàng xóm đuổi thẳng cổ về🙄🙄
🙄.Canh ngon nc dùng trog thế này,d' ăn đừng
nói lời cay đắng

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cầu hôn [HOÀN]

Trong trung tâm thương mại tấp nập người qua lại.

Tần Mặc cổng Trì Nghiên trên lưng, Trì Nghiên dung dăng xách theo một đồng túi to nhỏ trong tay, chưa đi được mấy bước đã nghênh tới vô số ánh mắt chú mục của người qua đường.

Tần Mặc đành phải lờ tịt, giả vờ bình tĩnh.

Trì Nghiên ghé vào đầu vai anh, thong dong hưởng thụ mọi ánh mắt ghen tị của các cô gái đi ngang qua, thậm chí còn có tâm tình đi hỏi anh, "Trước kia anh cũng từng công người khác như này hả?"

"Ừ."

"Con gái?"

"Ừ."

"Vân Lam?" Ánh mắt Trì Nghiên đột nhiên trở nên bất thiện.

"Mẹ anh." Tần Mặc cố ý ngâm nga một trận rồi mới nói.

"..." Hoá ra ghẹo cô.

Trì Nghiên nghiêng đầu khẽ cốc một cái lên cái đầu Tần Mặc.

Thấy cô vậy Tần Mặc cũng không nhịn được nhếch môi cười, có cảm giác như mình không phải 30 tuổi mà đang là thiếu niên cấp ba 17-18 tuổi cống cô bạn gái nhỏ.

Anh thúc hông cô một cái rồi lại tiếp tục bước vững vàng đi về phía trước.

Cho đến khi đến gần bãi đỗ xe, chợt gặp phải ánh mắt nhìn chằm chằm từ một đội người, ngay từ đầu Tần Mặc không chú ý, chờ đến khi nhận ra người quen thì đã muộn.

Anh còn chưa kịp thả Trì Nghiên xuống, mấy người kia giật mình kinh ngạc mà chào hỏi anh: "Tần tổng?"

Tần Mặc: "..."

Nháy mắt anh cảm thấy hình tượng vị lãnh đạo trang nghiêm của anh đã bị sụp đổ.

Người tới đúng là nhân viên trong công ty, tuy không biết tại sao nhóm nhân viên này xuất hiện ở đây.

"Đây là nhân viên trong công ty anh?" Trì Nghiên thấy một gương mặt có phần thân quen trong đó, vì thế nói, "Trùng hợp quá."

"Bạn gái của tôi." Tần Mặc đành phải giới thiệu.

"Ồ..." Vài vị nhân viên lập tức có vẻ mặt "quả nhiên là vậy", sau đó nhớ tới vẻ lạnh lùng nghiêm túc thường ngày của Tần Mặc thế cơ mà cũng công bạn gái, giờ bị bọn họ bắt gặp không biết bị có khó chịu hay không...

Thế là nhóm nhân viên háp tấp đẩy kẻ đầu sỏ gây tội — trưởng phòng của bọn họ, đồng thời nhanh nhẩu tỏ vẻ đều do hấn ta cứ nhất quyết lôi kéo bọn họ tới nơi xa như vậy để liên hoan.

"... Bạn gái của Tần tổng xinh đẹp quá." Trưởng phòng bị hổ.

"Cảm ơn." Trì Nghiên đáp.

Cô nhìn đám người đứng ở phía sau trưởng phòng, một đám hưng phấn chỉ hận không thể giờ di động ghi chụp ngay lại hình ảnh Tần Mặc công bạn gái, sau đó đăng vào trong nhóm nhân viên để bà tám một phen, khiến cho đám không thấy được tình cảnh này phải kinh sợ thì ghen cười.

Vất vả chờ Tần Mặc bày bộ lãnh đạo dẫn dò một phen sau đó đuổi người ra đi, rốt cục cô không nhịn nổi nữa, nằm bò trên lưng anh cười sắc súa, "Nhân viên công ty anh thú vị ghê... Chờ đi, sau hôm nay... hình tượng của anh trước toàn thể công nhân viên trong công ty đã được đổi mới rồi."

"..." Cô còn không biết xấu hổ mà nói.

Gương mặt Tần Mặc đen thui.

"Được rồi, đừng bày ra cái bản mặt này..." Trì Nghiên cười đủ rồi bắt đầu ôm anh làm nũng, "Chuyện này trách em, về nhà bồi thường cho anh được không."

"Bồi thường?" Anh hỏi.

"Ừ." Cầm cô nhẹ nhàng cọ cọ cổ anh, thả hơi bên tai anh, "Em mới vừa biết một cái tư thế mới."

"..." Tần Mặc bước ba bước cống thẳng người lên xe ngay tức khắc.

Đại khái là quá ấn tượng với lần này, tháng sau tổ chức hôn lễ trưởng phòng không những mời Tần Mặc đến tham dự mà còn mời riêng cả Trì Nghiên cùng đến.

Hôn lễ được tổ chức ở một trang viên vùng ngoại ô.

Phong cách kiểu Pháp, bối cảnh chính là mấy tường hoa vô cùng lớn quay hướng về phía hồ nước trong vắt ở phía xa, lưng tựa đồi núi kéo dài, giữa quảng trường đặt vòng xoay ngựa gỗ, khinh khí cầu, tường hoa... vân vân... Rất giản đơn lại đầy lãng mạn.

"Phối trí đẹp quá." Có nữ đồng nghiệp hâm mộ, "Cả đời con gái có thể tổ chức một buổi hôn lễ như vậy thôi cũng đã mãn nguyện rồi."

Tần Mặc không khỏi ngoái đầu nhìn sang Trì Nghiên ở bên cạnh, nhưng thật ra đối với phối trí hôn lễ cô tỏ ra rất bình thường, có điều ánh mắt cô dừng lại trên người cô dâu chú rể, trong mắt là sự hâm mộ kín đáo.

Tần Mặc cũng quay đầu nhìn về phía nhân vật chính, nhìn về mặt đầy hạnh phúc của cô dâu, trong lòng anh bỗng khát khao được nhìn thấy Trì Nghiên trong bộ váy cưới ảm hoa trên tay.

"Trì Nghiên." Tần Mặc nghiêng đầu hỏi người bên cạnh, "Trong tương lai em muốn một hôn lễ thế nào?"

"Hôn lễ?" Trì Nghiên có hơi ngoài ý muốn, có phần không xác định cũng có chút vui sướng.

"Tuy em còn trẻ nhưng anh thì không." Tần Mặc thoáng hơi do dự, "Anh nghĩ chúng ta..." Cũng nên bước tiếp tới giai đoạn tiếp theo.

Có điều anh không muốn khiến cô phải áp lực, vì thế lại hỏi: "Về vấn đề con cái... Lúc trước anh cầu hôn em cũng không hẳn bởi vì có con. Nếu em thích trẻ con vậy chúng ta sinh một đứa, nếu hiện giờ em chưa có ý định vậy thì em cứ tiếp tục làm điều em muốn trước... Tuy nói như vậy nhưng dù kết hôn hay không thì dường như cũng không có gì thay đổi, nhưng nếu chúng ta kết hôn anh và em cũng có điều bảo đảm, ví dụ như ngoài ý muốn..."

Đây có được coi như lời cầu hôn không? Lời cầu hôn con gái như thế này đây... Không hổ là Tần Mặc.

Trì Nghiên cười, Tần Mặc trần thuật xong một hồi mới hỏi cô, "Em nghĩ sao?"

Lần đầu tiên cầu hôn trong đời, anh cứ cảm thấy câu từ chưa diễn tả hết ý mình, cứ cảm thấy đã thiếu thứ gì đó nhưng lại không nghĩ ra được là thiếu thứ gì, đành phải quay đầu nhìn về phía Trì Nghiên.

Kết quả nhìn cả hồi lâu nhưng đối phương vẫn luôn cúi đầu không hề có đáp lại bất kỳ điều gì. Tần Mặc hít sâu một hơi, trầm nghĩ, có lẽ mình đã quá nôn nóng, vì thế nhỏ giọng nói:

"Nếu em cảm thấy không được vậy thì quên đi, cứ cho là anh chưa nói..."

Với tuổi này của cô, không có ý định kết hôn mới là điều bình thường.

Tần Mặc tự mình an ủi như vậy, nhưng dù vậy thì vẫn không nhịn được muốn ra ngoài hút một điếu thuốc, kết quả vừa mới đứng dậy, Trì Nghiên đã níu tay anh lại: "Em vừa mới gạt đầu."

Giọng cô rất nhỏ, anh chẳng hề nghe rõ.

Cô dường như có hơi xấu hổ, vẻ mặt buồn bực đi lặp lại một lần: "Em vừa gạt đầu, anh không thấy sao?"

Trong nháy mắt, trong lòng vốn giăng kín mây đen lập tức bị xua tan, Tần Mặc rất muốn ôm trầm lấy Trì Nghiên vào trong lòng nhưng lại ngại với những người đang tham dự hôn lễ, anh đành phải ra sức nắm chặt tay Trì Nghiên.

Hai người lại lần nữa ngồi xuống, trên sân khấu phù rở đang đưa nhẵn kết hôn cho chú rể.

Trì Nghiên nghiêng đầu dựa vào vai Tần Mặc: "Trúng bờ câu của em đâu?"

"Lần trước em nói quá nhỏ nên anh đã đặt lại lần nữa, tháng sau hẳn mới có."

"... Nhẫn còn chưa đến mà anh đã cầu hôn, trận cầu hôn này có phải anh quá có lệ rồi không."

"..."

"Thôi, cầu hôn có lệ cũng cầu rồi, hôn lễ —— không phải anh vừa hỏi em có ý tưởng gì sao? Em muốn tổ chức trên đảo, tốt nhất là đảo tư nhân không có ai quấy rầy, ngoài ra em muốn váy cưới được thiết kế riêng, nhãn hiệu XX, còn có thiết kế dựng sân khấu, em muốn nghệ thuật gia XX tới hỗ trợ thiết kế..."

"Còn gì không?"

"... Anh không hỏi xem dự toán mất bao nhiêu sao?"

"Dự toán bao nhiêu?"

"Không biết, có lẽ phải lên tới tám chữ số, bây giờ đối ý vẫn còn kịp nha."

"... Em thích là được."

.....

Trên sân khấu cô dâu và chú rể đã trao xong nhẫn cho nhau, chú rể đang hôn say đắm cô dâu.

Giữa những âm thanh hò reo náo động, dưới sân là một cặp đôi cô dâu chú rể trong tương lai, họ đan mười đầu ngón tay vào nhau, khẽ vạch lên những kế hoạch về hôn lễ tương lai của bọn họ.

===== Hoàn~ =====

Tác giả nói không có phiên ngoại nên bộ truyện chỉ đến đây là kết thúc.

☐ Cảm ơn các bạn đã ủng hộ bộ truyện trong suốt thời gian dài qua. Nếu cảm thấy bộ truyện hay và giúp thư giãn tinh thần sau những ngày mệt mỏi thì ấn Vote bên dưới nhé ^^

Nếu như không có gì thay đổi thì bộ truyện tiếp theo mình edit là Gia Niên. Nếu bạn đang mắc phải vấn đề như gặp phải fuckboi mà không biết làm gì cho ngầu thì hãy đón đọc Gia Niên ^^ vì sao đón đọc? Chờ đọc sẽ biết =)))

☐ Nếu bạn có truyện thích và đề cử mình edit cũng cmt cho mình biết nha~ nếu thú vị mình sẽ nhận nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.